SARI DİZİ
POLİSİYE ROMANLAR

DANNY BOYD

KOKULU ÖLÜM

Carter Brown

32

GELİŞİM YAYINLARI

Canhıraş bir çığlık koptu; aynı anda, gözleri kamaştıran mavi bir ışık parıldayıp söndü...

Ve Pete'in dev cüssesi, dinamitlenmiş bir dağ gibi odanın içine yuvarlandı. Gerçek bir toprak kayması, ancak bu kadar ses çıkarabilirdi! Elimdeki ampulü duvar resminin üzerine atarak patlattım. Hemen arkasından, üçüncü ampulle aynı şeyi yaptım. Aynı anda, Augie, elinde tabancasıyla odaya daldı

Ama Augie şanssızdı...

CARTER BROWN

DANNY BOYD

KOKULU ÖLÜM

GELİŞİM YAYINLARI
SARI DİZİ
POLİSİYE ROMANLAR

İngilizce adı: HOUSE OF SORCERY

GELİŞİM BASIM ve YAYIM A.Ş.
Levent-İstanbul
Tel: 169 24 20

Kıbrıs satış fiyatı: 300.— TL.

Dizgi, baskı, cilt: Ağaoğlu Tesisleri
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik
Kapak baskı: Apa Ofset Basımevi

1

«Buyurun, Bay Boyd.»

Orta yaşlı hizmetçi kadın, bu sözleri, hoşnutsuz bir tavırla söylemişti. Burnunu çekti, bir adım geriledi ve bana isteksizce yol verdi.

Sihirli Köşk'e girmeden önce, başımı sağa sola sallayıp denizci tıraşımın üzerinde birikmiş olan kar tanelerini yere düşürdüm. Bundan aşağı yukarı altı ay önce, dedikodu dergilerinin birinde, burası üzerine yapılmış bir röportaj okumuştum. Bu yüzden, gördüklerim beni fazla şaşırtmadı. Havalandırma sisteminden evin her yerine yayılan ince parfüm kokusu, bir anda burun deliklerimi sardı. Her adımımda, ayaklarım, uzun tüylü mavi bir halıya gömülüp kayboluyordu. Ön taraftaki holün duvarları siyah kadifeyle örtülüydü. Tavan ise, aydınlatıldığı gizli ışıklarla için için yanıyor izlenimini veren, parlak bir yeşil örtüyle kaplanmıştı.

Hizmetçi kadın, beni, aşağı inen bir iç merdivene kadar götürdü. Merdivenin başında, safir renkli Venedik camından yapılmış büyük boyutlu bir Mısır kedisi heykeli göze çarpıyordu. Bana mı öyle geldi, bilmem ama, kedinin vahşi gözlerinde netameli bir ışıltı fark eder gibi oldum.

«Bayan Lord, sizi aşağıda bekliyor.» Kadın,

burnunu bu kez biraz daha gürültülü bir biçimde çekip arkasını döndü.

Her biri ayrı bir cehennem görüntüsüyle süslenmiş basamaklardan inip, kalın örtülerle kaplanmış bir kapıya ulaştım. Kapı, binanın bodrum katında inşa edilmiş bir kapalı havuza açılıyordu. Havuzun orta yerinde, suya sırtüstü yatmış, dinlenen sarışın taze, sabit bakışlarını, yıldızlı bir geceyi çağrıştıran tavana dikmişti.

«Kapıyı kapayın.» Kadının, gırtlaktan çıkan sesi, emir vermeye alışkın bir eda taşıyordu.

İtaatkâr bir tavırla kapıyı kapadım, havuzun kenarına dek yürüdüm ve kadına tepeden baktım. Altın saçları başının çevresinde yüzüyor, derin mavi gözleri hâlâ tavana bakıyordu. Elmacık 'kemikleri hafifçe çıkık, burnu ise, klasik ölçülere uygun bir biçimde, dümdüzdü. Dolgun ağzı, duygulu bir şiir gibiydi. Ama, nispeten kısa üst dudağıyla derin kıvrımlı alt dudağı, birbirlerini sıkı bir kontrol altında tutuyorlardı. Karşımda, öteden beri istediğini yapmaya alışkın bir hatun vardı. Bu güzel yüzün arkasında, sağlam bir irade sakladığı muhakkaktı.

Hafifçe içini çekti, yüzükoyun döndü ve zorlanmadan attığı iki üç kulaçla havuzun kenarına ulaştı. Sonra bir hamlede, kendini suyun dışına çekti. Üzerindeki parlak siyah mayo, birkaç ölçü birden küçülüp daralmış gibi duruyordu. Önümde dikilince, ilk anda sandığımdan çok daha uzun boylu olduğunu fark ettim. Erkekler için, şişkin göğüslerinin mi, yoksa dolgun kalçalarının mı daha tahrik edici olacağı, derin ve ilginç bir tartışma konusu olabilirdi. Uylukları tıkız etli, dizleri yuvarlak, baldan birer helezon gibi bileklerine doğru incelen baldırları ise, bir çift şehvet mıknatısı gibiydi. Çılgın bir an için, 'Acaba tanışma merasimi olarak bir

seks partisine ne der?' diye düşündüm. Sonra, dizginlerimi sertçe çektim ve havluya sarılışını soğukkanlılıkla seyrettim.

On saniye kadar bekledikten sonra, «Siz Boyd' sunuz, değil mi?» dedi.

«Siz de Lord olmalısınız...»

«*Bayan* Lord demenizi rica ederim.»

«Ben de, *Bay* Boyd demenizi tercih ederim.» Pis pis sırıttım. «Seksi mi seksi, muhteşem bir yavrusunuz. Sizin gibisini müşteri olarak kabul etmek, benim için düpedüz çılgınlık... Onun için, tavırlarınıza dikkat edin lütfen!»

Bir an, sinirden patlayacak gibi oldu. Sonra fikir değiştirdi. Gözlerinde beliren soğukkanlı hesaplılık, oldukça endişe vericiydi. Dudaklarında, yapma bir gülücük belirdi. «Benim kim olduğumu biliyorsunuz herhalde?»

«Elbette,» dedim, başımı sallayarak. «Bir keresinde bir dedikodu dergisi okuyayım demiştim; dergiyi açar açmaz kucağıma düştünüz.» Dişleri yine gıcırdamaya başlamıştı ki, onu sakinleştirmek için avcumu yüzüne doğru kaldırdım. «Tamam, tamam... Adınız Maxine Lord. Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi'nin sahibisiniz. Oturduğunuz bu müstakil eve de 'Sihirli Köşk' adını verdiniz ve uygun bir dekorasyonla, burasını, eşsiz bir reklam aracı haline getirdiniz... Bütün bu bilgileri, sözünü ettiğim o dergiden edinmiş bulunuyorum.»

«Bir özel dedektife ihtiyacım var.» Konuşurken, saçlarını sert hareketlerle kurulamaya devam ediyordu. «Sizi, hem ketum, hem de becerikli biri olarak tanıttılar. Benim de işte böyle birine ihtiyacım var.» Mavi gözleri, beni hesaplıca tarttı. «Fiyatınızın yüksek olduğunu tahmin ederim...»

«Sattığınız parfümden daha pahalı sayıl-

mam,» dedim. «Her gramım, bir buçuk dolar kadar eder.»

İsteksizce sırıttı. «Başarılı olursanız size beş bin dolar veririm. Başarısız olursanız ise, hiç. Teklifim size ilginç geliyor mu, Bay Boyd?»

«İşin niteliğine bakar.»

«Bu konuyu yukarıda konuşabiliriz.»

Havluyu peştamal gibi sarındı ve merdivenlere doğru yürüdü. Ön taraftaki hole kadar peşinden gittim. Birlikte, cam duvarlı bir asansöre bindik. Dördüncü kata kadar çıktık. Sonra, o önde ben arkada, Çariçe Katerina'nın gece eğlencelerine yataklık edebilecek kadar büyük bir yatak odasına gittik. Hollywood tipi yatağın iki yanında, yine o Venedik camından Mısır kedileri dikilmiş duruyordu. Odaya girerken bana fırlattıkları bakışlar, kesinlikle dostça değildi.

Maxine Lord, havluyu yere düşürdü, kollarını havaya kaldırdı, sırtını bana çevirip, «Fermuarımı açın.» diye emir verdi. Uzun fermuarının ucu, neredeyse kıçının ortasına kadar uzanıyordu. Mısır kedilerinin kıskançlığına hak verdim doğrusu. Sahibeleri, yüzünü bana çevirmeden mayosunu çıkarıp yere attı ve yatak odasına bitişik bir odanın kapısına doğru yürüdü.

«Hemen gelirim,» dedi, omzunun üzerinden geriye doğru bakarak. «Ben yokken, güzel şeyler düşünmeye çalışın.»

Bir süre, alev alev yanan düşüncelerden kurtaramadım kendimi... Sonra, kendimi toparlayıp, çevremle ilgilenmeye gayret ettim. Buranın da tavanı, yıldızlı bir gece taklidiydi. Duvarları da yine siyah kadifeyle örtülmüştü. Bir reklam aracı olarak başarılı olduğu kuşkusuzdu. Ama böyle bir ortamda yaşayabilmek için, ya çok güçlü bir kişiliğe sahip olmak, ya da düpedüz deli olmak gerekirdi. Maxine Lord, bu

iki tanıma da rahatça uyabilirdi. Ayrıca, seksiydi de... Bunu hatırlayınca içim buruldu.

Düşüncelerimin o noktasında, yatak odasına döndü. Başına sarık gibi bir havlu sarmış, sırtına, uzun siyah bir ipek gecelik geçirmişti. İçinde, başka hiçbir şey bulunmadığı kesindi. Göğüslerinin ucu, ipeği delecekmişçesine zorluyor, her hareketi, ipek sabahlığında, delirtici arzu kıvrımları oluşturuyordu.

«Hayvansal düzeyde, kaba bir erkekliğiniz olduğu muhakkak.» Sıradan bir şey söylermiş gibi konuşuyordu. «Ama düpedüz salağın biri olmadığınızı nereden bileceğim?»

Derhal savunmaya geçtim. «Siz de, parfüme bulanmış bir deliden başka bir şey olmayabilirsiniz. Belki de, geçen hafta havuza düşürdüğünüz koku şişesini bulmamı istiyorsunuz sadece. Beş bin dolar lafı da, bir göz boyama manevrasından başka bir şey değil.»

«Esmeramber,» dedi, beni tamamen şaşırtmak için. «Bütün parfüm sanayiinin belkemiği. Amberbalığı bağırsağından elde edilen ve balmumuna benzeyen garip bir madde.» Eliyle, havada bir yuvarlak çizdi. «Gerisi, uygun karışımı bulma işi... Yani, formül işi. Her parfüme özelliğini veren bu. Yine bu nedenledir ki, formüller, büyük bir sır gibi gizlenir.»

«Yemek tarifleri gibi, değil mi?» dedim, açıklamalarında yardımcı olmak amacıyla. «Her şey soğanın, baharatın ölçüsünde...»

«Benim de size anlatmaya çalıştığım bu; her şey, uygun karışımı bulmaya dayanıyor. Her parfüm, dört temel hayvan kokusundan birinin veya birkaçının kullanımına bağlıdır. Bunların hepsi de, aslında, iç bulandırıcıdır. Esmeramberin kaynağını söyledim. Misk, adına 'misk geyiği' denen bir geyik türünden elde edilir.

Hayvanın keseciklerinin salgıladığı bir sıvının kurutulmuş halidir. Sivet, Etyopya'da yetişen misk kedisinin bir hormonudur. Kastor yağı ise, Kanada kunduzunun keseciklerinden elde edilir. Parfüme o tatlı kokusunu veren şey, doğal çiçek özleridir. Parfümlerin böyle pahalı olmasının nedeni de budur...» Gözünde aniden vahşi bir öfke parıltısı belirdi. «Size bütün bunları niye anlatıyorum ki?! Allah kahretsin! Birileri formüllerimi çalıyor, Boyd!»

«Hırsızı bulmamı istiyorsunuz,» dedim, uyanık bir edayla.

«Hem hırsızı, hem de hırsızlığın nedenini.» Sertçe omuz silkti. «Tabii ki, bu araştırma sırasında, son derece ketum davranmanız şart. Böyle bir hırsızlığın olması, yeterince kötü bir şey. Ama bir de duyulursa, Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi'nin sonu geldi demektir!»

«O zaman, eşsiz yemek tarifleriniz de güme gider, değil mi?» dedim, kıkırdayarak.

Derin mavi gözleri, beni bir anda kül etti ve artıklarımı, isimsiz bir mezara gömdü. «Parfümlerim söz konusu olduğunda, nükteye tahammülüm yoktur,» dedi buz gibi bir sesle. «Bu şirketi yöneten, dördüncü Lord kuşağıyım ben. Pis dolaplara kurban edilmesine asla izin vermem!»

Bir iki kez gözümü kırpıştırdım, sonra bir sigara arandım. «Tamam, tamam,» dedim, sakin bir sesle. «Demek bu iş şaka değilmiş. Formüllerinizi, sadece zevk için çalmadıklarını tahmin edebilirim. Bunları, başkalarına veriyorlar, ya da satıyorlar herhalde...»

«Charles Fremont,» dedi, kırbaç gibi şaklayan bir sesle. «Patlak gözlü, bencil, sürüngen küçük piç!»

«Adamı tanıyorsunuz demek,» dedim, yine

uyanıkça.

Alt dudağı içe doğru kıvrıldı. «Bir yıl kadar önce, onunla az daha evleniyordum. Neyse ki, son anda aklım başıma geldi ve aslında benimle değil de, şirketle evlenmek istediğini anladım. Dostça ayrılmadık birbirimizden.»

«O da mı parfüm sanayiinde?»

«Sekiz yıl önce sıfırdan başladı ve bizim egemen olduğumuz küçük, özel piyasayı hedef seçti. Her şeyde bizi taklit etmeye başladı. Koku çeşitlemesinde, ambalajlamada, reklamda, pazarlamada...» Derin mavi gözleri soğuktu ve hesap doluydu. «Son zamanlara kadar, sadece iki parfüm çıkarmıştık piyasaya: *Sihir* ile *Büyü*. Son iki yıl boyunca, üçüncü bir parfüm üzerinde çalıştık: *Afsun*. Bunu, bir ay önce piyasaya sürdük. Bir hafta sonra, Fremont, *Tılsım* adında yeni bir parfümle çıktı piyasaya. Kullandığı formül, bizimkinin tıpatıp eşi. *Afsun*'u derhal piyasadan çekmekten başka çarem kalmadı. Muhasebecilerim tam hesabı henüz çıkarmadılar ama, zararımın yüz binlerce dolara ulaştığından eminim.»

«Formülü bilen kaç kişi var?»

«Çok az.» Bacaklarını kavuşturdu. Sabahlığının eteği, uyluklarına kadar açıldı. «*Afsun*, baş araştırmacım olan Leo Stahl tarafından hazırlandı. Öteki kimyagerler, formülü ancak kısmen biliyorlardı. Hiçbiri tümünü bilmiyordu. Formül tek nüsha idi. Leo bunu kullanmadığı zaman, yazıhanede, çelik kasada saklanıyordu. Leo'yu ve beni bir yana bırakırsak, formülü bilebilecek, ya da bir kopyasını çıkarabilecek diğer kişiler, kardeşim Jonathan ile özel sekreterim Ursula Owen.»

«Şimdilik sizi şüpheliler listesi dışında bırakalım,» dedim, büyük bir hoşgörüyle. «Bana

ötekileri anlatabilir misiniz?»

«Leo Stahl, on iki yıldır bu şirkette çalışıyor. Hem yaptığı işe, hem de bizim şirkete daima çok bağlı görünen, işinin ehli, parlak bir eleman.» Hafifçe omuz silkti. «En azgın kâbuslarımda bile, onun böyle bir şey yapabilmiş olacağına ihtimal veremem! Aynı kanaati, Ursula için de taşıyorum. Aşağı yukarı beş yıldır, bu işte benim en yakın yoldaşım oldu. Kasadaki bütün parayı cebine verip Latin Amerika'ya seyahate yollasam bile, içime kuşku düşmez.»

«Kala kala, kardeşiniz Jonathan kaldı, öyle mi?»

«Aramız iyi değildir.» Sesi, katılaştı. «Benden dört yaş küçük. Ailemizin bu şirketteki sorumluluğu konusunda benim gibi duyarlı değil. Ona, yılda on iki bin dolarlık bir ücret veriyorum. Ama bunu kesinlikle hak etmiyor. Asi ve savurgan. Er geç uslanacağını umuyordum, ama giderek umutsuzluğa kapılıyorum. Eski bir striptizci kapatması var. Onu tatmin edeceğim diye, birbirinden daha pahalı hediyeler alıp duruyor. Boynuna kadar borca batmış durumda. Bundan birkaç hafta önce, ona yeni bir çek imzalamayı reddedince, bu odada, çok tatsız bir yarım saat geçirdik onunla. Açıkyürekle konuşmam gerekirse, Bay Boyd, benim kafamdaki bir numaralı şüpheli, Jonathan'dır şu anda.»

Koltuktan kalktı, kalçalarını kıvırarak dolaba doğru yürüdü. Döndüğünde, elinde bir zarf vardı. Bana uzattı.

«İlgililerin ad ve adreslerini buraya yazdım. Tabii, teorik olarak, bu liste dışından birinin de formülü çalmış olması mümkün. Ama bunun nasıl olabileceğini aklım bir türlü almıyor. Yazıhane kasası hiçbir zaman zorlanmadı.»

«Başlangıç için dört şüpheli bana yeter,» de-

dim.

«Bu işin hangi koşullarda yürütüleceğini iyi anlamanızı isterim, Bay Boyd.» Sesi tavizsizdi. «Her ne sebeple olursa olsun, müessesede araştırma yapmanıza izin yok; ne fabrikada, ne idari bölümde, ne laboratuvarda, ne de teşhir ve satış mağazasında... Olanları personelden herhangi biri öğrenirse, bizim için psikolojik bir çöküntü olur. *Afsun*'un piyasadan çekilmesinin resmi gerekçesi, formülde çok ufak bir iki değişiklik yapma gereğinin duyulmuş olması... Ayrıca, bu kişilerle konuşurken son derece dikkatli davranmanızı istiyorum.» Bu son sözleri söylerken, elimdeki zarfı işaret ediyordu. «Masum insanların, duygusal bir kırgınlığa sürüklenmesini asla istemem.»

«Dalga mı geçiyorsunuz?» dedim. «Hem, beş bin doları ancak başarılı olduğum takdirde almamı şart koşuyorsunuz, hem de her işi kadife eldivenle yürütmemi istiyorsunuz! Yağma yok. Bir tek, müesseseden uzak durma şartına uyarım. Gerisini ise, bildiğim gibi yürütürüm. Hoşunuza gitmiyorsa, teklifinizi çöpe atabilirsiniz!»

Uzun bir süre, beni sessizce süzdü. Sonra, bir kedi mırıltısı çıkararak gülümsedi. «Erkekçe konuşma diye buna derim işte. Bugünlerde, dört dörtlük bir erkeğe rastlama şansı giderek azalıyor.» Sesi yine keskinleşti. «Elde ettiğiniz sonuçları, buraya, doğrudan doğruya bana getirin lütfen. Ayrıca, her türlü makul giderinizi karşılayacağım da tabiidir.»

«Candan teşekkürler,» dedim. «Sadece çok çekici değil, iyi yüreklisiniz de.»

«Sizdeki bu profille, sayısız gönül yaktığınız muhakkak, Bay Boyd,» dedi. Sesi, kezzap gibi akıyordu. «Ama, bir adamla tanışmak için der-

hal koynuna girme gereğine inananlardan değilim ben. Dolayısıyla, şu güzel profilinizi ve cinsel doyumsuzluklarınızı yanınıza alıp, bir an önce işe koyulabilirseniz, size minnettar kalırım.»

«Yani, şu harika vücudunuzu boş yere mi sergileyip durdunuz karşımda?» dedim, en masum ifademle. Aslında, samimi olarak şaşırmıştım.

«Lütfen hemen gidin,» dedi. Sesi giderek geriliyordu. «Yoksa başınıza bir şeyler atmaktan kendimi alamayabilirim.»

«Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Maxine Lord,» dedim. «Oysa, şöyle bir şipşak işi yapsaydınız, hesaptan on sentlik tenzilata bile hazırdım.»

O herhangi bir tepki gösteremeden, ben oda kapısından neredeyse çıkmıştım bile. «Bay Boyd?» Arkamdan gelen sesi, şaşırtıcı bir şekilde, neşeliydi. «Müşterilerinizle, hep böyle mi konuşursunuz siz?»

«Sadece, sarışın, güzel ve seksi müşterilerimle,» dedim samimiyetle. «Müşterinin böylesi de, inanın sık sık bulunmuyor.»

Cam asansörle aşağı inmiş ve dış kapıya yönelmiştim ki, arkamda bir hışırtı duydum. Orta yaşlı hizmetçi kadındı bu. Yüzünde, garip bir gülümseme vardı.

«Bir şey mi vardı?» diye sordum kibarca.

«Hiiiç,» dedi ve kollarını, siyah elbisesinin göğsünde birleştirdi. «Sadece, bu kadar erken ayrılmanız beni şaşırttı.»

«Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

«Belki siz ötekilerden daha güçlüsünüz.» Yüzü aniden ciddileşti. «Yoksa, iblise karşı bağışıklığınız mı var?»

Kadına dikkatle baktım. Anlaşılan, son zamanlarda iyice bollaşan kontaklardan biriydi

bu.

«O korkunç cam kedileri gördünüz, değil mi?» dedi kadın. Ağzını aşırı büzerek konuştuğundan, kelimeler ıslık çalarak çıkıyordu. «Basamaklardaki o sapık resimleri de fark ettiniz mi?»

«Evet, ilginç cehennem görüntüleri,» dedim.

«Şeytanla ortaklık kurmuş durumda!» Çamurlu gibi duran gözleri, bir parça daha açıldı. «Vücudunu yakan arzuları hiçbir zaman dizginlemeye yanaşmadı. Her şeyin başı bu! Şimdi artık, iki kere lanetlenmiş durumda. Kendini dizginleme gereğini bile duymuyor. İblisin suç ortağı! Evdeki o korkunç eşyaları da, onu sevindirmek için tutuyor zaten.»

«Buradan böylesine nefret ediyorsanız, niye işten ayrılmıyorsunuz?» diye sordum.

Başını, kararlı bir biçimde sağdan sola salladı. «Ben babasının da hizmetindeydim ve ölüm döşeğinde, kızını asla terk etmeyeceğime dair ona söz verdim. Kendim için değil, onun için korkuyorum.»

Kapıya seğirtmeye başladım. «Hayat sorunlarla dolu, değil mi?» dedim.

«Nefsinize hâkim olacak gücü bulmanız beni mutlu etti, Bay Boyd.» Peşimden yürürken, sesindeki heyecan bir parça durulmuştu. «Tekrar ziyaretine geleceğinizi umarım. Günahkâr bir vücuda kanıp iblisin tuzağına düşmeyen erkeklerin de var olduğunu öğrenmek, ona mutlaka iyi gelecektir!»

«Elbette, tekrar geleceğim,» dedim ve kapının koluna uzandım. «Sizinle tanıştığıma gerçekten sevindim, Bayan... şey, affedersiniz, adınız neydi?»

«Malone.» Sesi bir parça daha soğudu. «Boyd... Bu bana İrlandalı adı gibi geliyor; öyle mi?»

«Babam, İrlandalı cüce bir cindi,» dedim, ciddi ciddi. «Öldüğünde, iki yüz yaşının üzerindeydi. Başka bir cüceyle kavgaya tutuşup öldürülmeseydi, bugün hâlâ aramızda olurdu.»

«Siz buraya gelen öteki erkeklerden çok farklısınız, Bay Boyd.» Başını, onaylayıcı bir edayla, yukarıdan aşağıya birkaç kez salladı. «Şu Fremont denen herif, hep kötü bir ürperti yaratırdı sırtımda. Ya öteki, o yabancı adlı herif... Stahl mı, neydi... kafasına şapka geçirmiş, uzun bir su bardağına benziyordu.»

«Stahl mı?» dedim. «Günahkâr vücudun cazibesine kapılıp iblisin ağına düştüğü zamanı tam olarak hatırlıyor musunuz?»

«Birkaç ay oluyor.» Dudaklarını yine suçlayıcı bir edayla büzdü. «Bir süre, burası babasının eviymiş gibi davrandı. Bir haller, bir haller ki, sormayın. Ama son iki ayda, adamın gölgesine bile rastlamadım. Onun için sizi gördüğümde, bizimkinin yeni oynaşı olduğunuzu sandım.»

«Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, Bayan Malone.» Kapının koluna ikinci kez uzandım. «Sizinle, yakında tekrar görüşeceğimizi umarım.»

«Ben de. Sizi tekrar görmek beni gerçekten mutlu edecek... Aman, ayaklarınızı ıslatmamaya dikkat edin! Bu hava iyice kahpedir. Bay Malone, işte böyle bir gecede, ayakkabılarının üzerine lastik çizmelerini geçirmeyi unutmuştu. Ertesi gün de öldü.»

Kapı arkamdan kapandı. Soğuk gecede taksi aranırken, Bay Malone'un acı akibeti kafama takılıp duruyor, moralimin iyice bozulmasına neden oluyordu.

2

Ertesi sabah uyandığımda, kar dinmişti. Gökyüzü maviydi. Güneşin benzi soluktu, ama yine de parlamaya gayret ediyordu. Central Park, çevresi göğe uzanan ince çıplak dallarla örülü, el değmemiş koca bir beyaz alan gibiydi. Hiç değilse birkaç saat için, Manhattan'da hayat, yine bir festival demekti. Duştan kahvaltıya kadar, her sabahki rutinimi bir kez daha yaşadım. Aşağıya inip kapıcıya bir taksi çağırttığımda, güneş hâlâ parlıyordu.

Charles Fremont Şirketi, kent ortasında, yaşlı bir binanın dördüncü katındaydı. Asansörü, bir görevli çalıştırıyordu. Anlaşılan, eski günlerin bu güzel alışkanlığı, burada henüz kaybolmamıştı. Şirketin teşhir ve satış salonu, kristal avizelerle aydınlatılmış, her boy ve görüntüde Fremont parfümleriyle doldurulmuştu. Havayı, karışık bir koku sarmıştı. Yüzyıl başlarındaki New Orleans genelevlerinde de böyle bir koku vardı mutlaka. Mavi farlı, saçları mavi yaldızla süslü bir sarışın, kararlı adımlarla bana doğru yürüdü. Yürürken, dolgun kalçalarını iyice sıkan, dar bir siyah elbise giyiyordu.

«Size yardımcı olabilir miyim?» Bir an için, yüzünde profesyonel bir gülücük belirdi. Sonra, yersiz kaçtığını kendisi de fark edip hemen

söndü.

«Bay Fremont'u görmek istiyorum.» Ona, üzerinde BOYD DEDEKTİFLİK BÜROSU yazılı iş kartımı verdim. «Lütfen, beni Bayan Lord'un gönderdiğini ve formül hakkında konuşmamız gerektiğini söyleyin.»

Üst üste birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Kafası iyice karışmışa benziyordu. «Bay Fremont, randevusuz kimseyi kabul etmez.»

«Florida'da sizinle birlikte bir hafta sonu geçirmesine bahse girerim ki, beni kabul edecektir.» Kendimden tamamen emin bir tavırla konuşmuştum. «Yanılıyorsam, hafta sonunu benimle geçirirsiniz. Sizden sadece masraflarınızın karşılığını alırım.»

Ağzı yavaş yavaş açıldı. Bir süre öyle kaldıktan sonra, daha da yavaş bir şekilde kapandı. Hiçbir şey demeden sırtını bana çevirdi ve uyurgezer yürüyüşüyle yanımdan uzaklaştı. Kartımı, tehlikeli bir şeymişçesine, başparmağıyla işaret parmağı arasında, vücudunun mümkün mertebe uzağında tutuyordu. Bir sigara yaktım ve onu beklemeye koyuldum. Bir dakika geçmemişti ki, döndü. Kartım artık elinde değildi.

«Bay Fremont sizi hemen kabul edecek.» Belki yanağını sürekli büzdüğünden, konuşmakta bir parça güçlük çekiyordu. «Odasına, şu uçtaki kapıdan gidiliyor. Buradan çıkınca, sağdan ikinci kapı...»

«Teşekkür ederim,» dedim kibarca. «Florida'da geçiremediğimiz o hafta sonu yüzünden, geceler boyu uyuyamayacağıma emin olabilirsiniz.»

Ağzı yine yavaş yavaş açıldı. Gülümsedim, başımı hafifçe eğdim ve Fremont'un odasına doğru yürümeye başladım.

Fremont'un kapısı açıktı. Dosdoğru odasına daldım. İçerisi, eski moda bir reklam şirketinin müdürüne layık bir biçimde dekore edilmişti. Sahte şöminesi bile eksik değildi. Deri kaplı masanın arkasına düşen duvarda iki oyuk açılmış ve içlerine birer tane büyük boy parfüm şişesi yerleştirilmişti.

Masanın arkasındaki adam, orta boylu görünüyordu. Kırk beş yaşlarında olmalıydı. Sık kıvırcık saçlarının şakak kısmı kibarca ağarmıştı. Kahverengi gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Gülümsediğinde, üst dişleri ileri fırlıyordu. Dişi bir aslanla bir erkek tavşanın sapık ilişkisinden doğmuş mini bir aslana benziyordu.

«Bay Boyd?» Bariton sesi, kalıbına hiç uymuyordu. «Oturmaz mısınız, lütfen...»

Deri koltuğa çöktüm. Ben içine gömüldükçe, koltuğun soluğu, kısık bir ıslık sesiyle boşanıyordu.

Kendi kendine bir soru sorarmışçasına, yüksek sesle, «Boyd Dedektiflik Bürosu,» diye okudu ve sonra kartı tekrar masanın üzerine bıraktı. Üst dişleri yine öne doğru fırladı ve bana tekrar gülümsedi. «Demek özel dedektifsiniz, öyle mi Bay Boyd?»

«Sizden de hiçbir şey saklanmıyor, Bay Fremont.»

«Beni korkutmak için, şizofren Maxine Lord tarafından tutulmuş bulunuyorsunuz. Yüzümde korku izlerini görüyor musunuz, Bay Boyd? Yüzüm kül rengi mi? Suçluluk duygusuyla gözlerimi sizden kaçırıyor muyum? Ellerim korkudan titriyor mu?»

«Bilmem ki,» dedim, bir şeyler öğrenme umuduyla. «Bu sözlerinizin anlamı ne?»

«Şundan hiçbir kuşkum yok ki; Sevgili Maxine, size, yeni parfümünün formülünü çaldığı-

mı; bunu başka bir adla piyasaya sürdüğümü; onu kendi parfümünü piyasadan çekme durumunda bıraktığımı; böylece de, şirketinin itibarının sarsılmasına ve büyük maddi zarara uğramasına sebep olduğumu söylemiştir. Bu suçlamaya karşı, cevabım gayet basit, Bay Boyd: Gerçek, söylenenlerin tam tersidir. Formül aslında benimdi ve biri bunu benden çaldı. Bunu, doğrudan doğruya Maxine'in yaptırdığını sanmam. Kafası, böyle karışık işleri planlayabilecek kadar gelişmiş değildir. Ama bunu mutlaka, onun adamlarından biri yapmıştır. Gerçeğin böyle olduğunu Maxine'in de hissettiğinden eminim. Böyle olmasa, niye *kendi* ürününü piyasadan çeksin? Ama bazı özel sorunları yüzünden, suçu benim üzerime atmaya karar vermiş görünüyor... Size şu kadarını söyleyeyim ki, Bay Boyd, beni korkutmaya çalışmanız nafile!» Bunu derken avcunu sertçe masasına vurdu. «Özel dedektif tutarak beni korkutmaya çalışması, gülünç ve çocukça bir oyun. Maxine bu oyunu sürdürmeye kararlıysa, ben de avukatlarıma haber verir ve derhal hukuk yollarını harekete geçiririm. Böyle bir hakaret ve iftiraya karşılık onun başına öyle bir dava sararım ki...»

Sözünü kestim. «Lütfen biraz durup soluk alır mısınız? Karşımda, laf içinde boğulup ölmenize yüreğim dayanamaz.»

Kahverengi gözleri, yuvalarında hızla döndü. İçindeki tavşan, aniden, kemirecek taze bir marul yaprağı istemişti sanki. «Şaka yaptığımı sanıyorsanız, Bay Boyd, sizi temin ederim ki yanılıyorsunuz.»

«Biraz açık seçik konuşabilir miyiz acaba?» diye bir fikir attım ortaya. «Maxine Lord, birilerinin kendi formülünü çalıp size verdiğini düşünüyor. Siz, bunun tam aksini söylüyorsu-

nuz. Maxine, formülün Stahl tarafından geliştirildiğini söylüyor. Siz buna ne diyorsunuz?»

«Formül benim. Tam iki yıl çalıştım üzerinde.» Yüzü bir parça kızardı. «Bilmem size söyledi mi? Onunla evlenmek üzereydik. Haberiniz var, değil mi?»

Başımı onaylar biçimde salladım. «Evet, bunun gibi bir şeylerden söz etti.»

«Ona aptal gibi güvendim. Yeni bir parfüm hazırlamakta olduğumu ona anlattım. Hatta, evlendikten sonra, kendi şirketimle Sihirli Köşk Parfümleri'nin birleşebileceğini ve yeni parfümün, bu birliğin bir simgesi olarak piyasaya sürülebileceğini düşünmüştüm. Derken, Maxine'in gerçek yüzünü keşfettim. Ona acımam gerektiğini biliyorum, Bay Boyd. Ama bana davranışını affetmem güç. Marazi bir kafası var bu kadının. Neredeyse evlenmek üzereydik ki, erkeklere... başka erkeklere karşı doymaz bir arzusu olduğunu öğrendim. Bunun üzerine, ondan ayrıldım. Şimdi de, benden intikam almaya çalışıyor. Adamlarından biri formülümü yürüttü ve...»

«Sizce, nasıl olmuştur bu iş?» diye sordum.

İki elinin parmaklarını sık saçlarının arasında gezdirdi ve gözlerini bana dikti. «Nasıl mı? Ben nereden bileyim, Bay Boyd? Bilseydim, hemen polise haber verirdim! Bunu nasıl başardıkları konusunda en ufak bir fikrim yok.»

«Pekâlâ,» dedim, omuz silkerek. «Nasıl olduğunu şimdilik bir yana bırakalım. Ne zaman oldu bu iş?»

«Ne zaman mı?» Sesi sinirliydi. «Ne zaman olduğunu da bilmiyorum.»

«Yani, formülünüzü açıkta bıraktığınızı ve her isteyenin, istediği zaman kopyasını çıkarabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?»

«Böyle saçma bir şey söylemedim! Laboratuvarda çalışırken, formül hep cebimdeydi. Burada, yani yazıhanede ise, kasada kilitli dururdu.» Dudaklarını yaladı ve damağına gelen tadı beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. «Buna karşılık evde, yani dairemde, bu denli tedbirli değildim. Yalnız yaşıyorum, Bay Boyd. Evde hizmetçi, uşak filan da yok. Dolayısıyla, formülün birçok kez, evde bir yerde, açıkta kalmış olması muhtemeldir. Maxine'in adamlarından biri, bunun böyle olduğunu biliyordu herhalde. Maxine'in ziyaretine gittiğim bir gün, daireme girip, formülün kopyasını rahatça almış olabileceğini tahmin ediyorum.»

«Dairenize girildiğine dair herhangi bir kanıt buldunuz mu?»

«Hayır.» Tavşan dişleri yine öne doğru fırladı. «Sizce, bir eve girip ortada duran bir kâğıdın kopyasını çıkarmak, mutlaka iz bırakacak türden bir iş midir ki?»

«Gerçekten de, bu dediğinizi yapmak çok güç olmayabilir.»

«O halde...» Durup, özenle ve uzun uzadıya saatine baktı. «Meşgul bir insanım ben, Bay Boyd. Ayrıca size, yeterince zaman ayırmış bulunuyorum. Size bir müşteri kaybettirdiğime üzgünüm ama, lütfen Maxine'e söyleyin, ya bu işten vazgeçer, ya da avukatlarımı harekete geçiririm. Size de güle güle.»

Yerimden kalktım ve masanın üzerinden ona doğru eğildim. «Bayan Lord'a söyleyeceğim tek şey, sizin kötü bir yalancı olduğunuz, Bay Fremont!» Ses tonum gayet sakindi. «Bana anlattığınız türden bir masala, küçük bir çocuk bile kanmaz. Yok efendim, formül sizinmiş... Evde bunu sağda solda bırakırmışsınız. Biri evinize girip kopyasını çıkarmış ve Bayan Lord'a ver-

miş. O da, sırf zevkine, parfümü sizinle aynı zamanda piyasaya sürmüş. Sonra her nedense, yüz binlerce dolar zararı göze alıp parfümü piyasadan geri çekmiş... Böyle bir saçmalığa inanabileceğimi düşünebilmeniz için, kafanızdan zorunuz olması gerekir!»

Bu kez, yüzü tuğla gibi kızardı. «Sizi kabul etmekle bir hata işlediğimi görüyorum. Hemen gidin! Hemen gitmezseniz, sizi dışarı attırırım!»

Masanın üzerinden biraz daha eğilip, ceketinin yakasını sıkıca avcumun içine aldım ve onu on santim kadar havaya kaldırdım. Gözbebekleri hızla yuvarlandı ve hafif bir çığlık attı. Birkaç saniye sonra yakasını bıraktım. Tekrar sandalyesinin üzerine düştü.

«Beni dışarı attırmak gibi sözler etmeyin sakın,» dedim. «Bu sözler kalıbınıza uygun değil.»

Birkaç saniye için hızla soluk alıp verdi. Artık, saf kan bir tavşan görünümündeydi. Derken, kötü bir ışıltı parıldadı gözlerinde. İçinde bir baraj yıkılmış gibi, kelimeler ağzından boşalmaya başladı. «Fizik şiddet ha? Madem bu oyunu böyle oynanacak, ben de ona göre tedbirimi alırım. Maxine kendine güçlü kuvvetli fedailer tutabiliyorsa, ben niye kendime böyle yardımcılar bulamayayım? Bunu yapacağım, inanın bana! Bu tür işleri çok iyi bilen arkadaşlarım vardır. Beni bu şekilde memnun etmekten özel bir zevk duyacaklardır!»

Durdu, elinin ayasını ağzına sertçe bastırdı. Uzunca bir süre böyle kaldı. Tekrar konuştuğunda, artık kelimeler ağzından daha yavaş akıyordu. «Öyle olsun, Bay Boyd. Size ve Maxine'e bir sürpriz hazırlayacağım. Onu bir daha gördüğünüzde selamlarımı iletin lütfen.» Budalaca sırıtıyordu nerdeyse. «Ayrıca, sevgili kardeşi Jonathan'ın hatırını sorduğumu da söy-

lemeyi unutmayın. Mirasa konmasına, şunun şurasında sadece birkaç ay kaldı!»

«Mirasa mı? Ne mirası?»

«Size anlatmadı mı?» Çok şaşırmış numarası yaparak kaşlarını kaldırdı. «Ne de unutkan olmuş Sevgili Maxine! Demek ki, miras işini size anlatmadı. O halde, ben anlatayım. Maxine'in babası, oğluna fazla güvenmiyordu. Onun için, şöyle bir vasiyetname bıraktı: Oğlu yirmi beş yaşına gelinceye kadar, şirketin tüm sorumluluğu kızına ait olacaktı. Ancak ondan sonra, şirketin yönetimi oğluna geçecekti. Bunun için tek koşul, oğlanın şirkette üç yıl çalışma deneyimine sahip olmasıydı. Tabii, Maxine, yönetimden ayrıldıktan sonra da, önemli bir gelire sahip olacaktı. Buna karşılık, sevgili babası, Jonathan'ın yirmi beş yaşına kadar ki geçimini düşünmemişti. Maxine ise, kardeşine karşı, hiçbir zaman eliaçık davranmamıştır. Oysa, genç bir adamın çeşitli ihtiyaçları olması tabiidir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi, Bay Boyd?»

«Eski bir striptizciyi metres tutma türünden ihtiyaçları mı kastediyorsunuz?»

Yine budalaca sırıttı. «Hah haaa... Bakıyorum, bazı konularda, Maxine size karşı açıkyürekli davranmasını bilmiş! Ama Jonathan hakkında en ufak bir hayırlı söz etmediğine eminim.» Yüzü aniden ciddileşti. «Size samimiyetle söylüyorum. Onun üzerinde herhangi bir etkiniz varsa, lütfen, bir doktora görünmesi için ikna edin onu. Ruhsal tedaviye şiddetle ihtiyacı olduğundan eminim.»

Adam, mini aslandan çok, bukalemuna benziyor diye düşündüm. O kadar sık tavır değiştiriyordu ki, bir anda dört ayrı adamla konuşuyor gibi oluyordunuz.

«Anladık, anladık,» dedim. «Bayan Lord'a, selamlarınızı, yakında fedailerinizin sürprizine uğrayacağını ve mutlaka bir ruh doktoruna görünmesi gerektiğini söyleyeceğim. Ayrıca, Jonathan'dan haber sorduğunuzu da, ona mutlaka anlatacağım.»

«Teşekkür ederim, Bay Boyd. Arkadaşlarıma, bu işte esas suçun Maxine'e ait olduğunu söyleyeceğim. Böylece, sizi fazla hırpalamazlar.»

«Çok iyi kalplisiniz, Bay Fremont,» dedim. «Ama ne yazık ki, kafanızda birkaç tahta eksik!»

Bu adama daha fazla tahammül edemeyeceğime karar verip odadan çıktım. Siyah kılıflı sarışın, ona doğru yürüdüğümü görünce biraz asabileşti. Ama yine de, yüzüme bakıp hafifçe gülümsemeyi başardı.

«Söyleyin bana lütfen,» dedim, «sizce, patronunuz deli mi?»

«Hayır.» Göğsü, ani bir kararlılıkla, balon gibi şişmişti. «Ama, sanırım siz öylesiniz!»

«Haklı olabilirsiniz,» dedim. «Manhattan'da, aklı başında bir tek ben kaldım, diye düşünmeye başlamak üzereydim. Siz bile bana, hafiften kaçık görünüyorsunuz.»

«Lütfen hemen çıkıp gidin buradan! Yoksa, avazım çıktığı kadar bağırmaya başlahacağım!»

Kaldırımda bir süre yürüdükten sonra, soğuk hava kafamı biraz rahat ettirdi. Şu anda, istediğim tek şey düşünmemekti. Yoksa, Maxine Lord'u, ya da Charles Fremont'u filan düşünmeye başlarsam, en kısa zamanda tımarhaneyi boylayacağımdan emindim. Arka arkaya birkaç içki içtim. Sonra da, yalnız başıma, uzun bir öğle yemeği yedim. Stahl, Jonathan Lord ve Maxine'in özel sekreteri Ursula, gündüz işteydiler. Müessesede araştırma yapmama sözüm

yüzünden, onları ancak mesai saatinden sonra görebilirdim. Listede, öğleden sonra ziyaret edebileceğim tek bir isim vardı: Cindy Vickers... Jonathan'ı ağına düşürmüş olan eski striptizci.

Batı Yakası'nda, modernleştirilmiş eski bir binanın üçüncü katında oturuyordu. Buraları bir zamanlar lüks sayılırdı. Ama giderek çaptan düşmüştü. Şimdiyse, yine tutulmaya başlanmıştı. Manhattan, dönme dolap gibidir. Bundan otuz yıl sonra, burası son derece lüks bir mahalle olursa, hiç şaşmamak gerekir.

Zile basalı beş saniye olmamıştı ki, kapı açıldı ve eşikte, ufak tefek bir esmer taze belirdi. Yeşil bir bluzla sıkı bir şorta sıkıştırılmış vücudunun cömert kıvrımlarını uzun uzadıya seyretmeye vakit bulamadım. Kızın koyu gözlerinde bir korku parıltısı okunuyordu. Çok kısa bir tereddütten sonra, bir sevinç çığlığı attı ve kollarını boynuma doladı.

«Rudy!» Sahnede, yarı sağır bir topluluğa oyun oynarmış gibi bağırıyordu. «Rudy! Bu ne güzel sürpriz böyle!»

Kollarını boynumdan çözmeden beni içeri sürükledi. Elinden kurtulmayı başardığımda, artık içeri girmiştik. O sırada, yalnız olmadığımızı fark ettim. Odada, rahatça herkesin kâbus kahramanı olabilecek bir tip vardı. Aşağı yukarı benim boyumdaydı. Ama benden rahatça on üç on dört kilo fazlası vardı. Gözleri, yılan gözlerine öylesine benziyordu ki, hemen şu anda, bir kayanın arkasından sürünerek çıktığına inanabilirdiniz.

«Bu da kim?» diye sordu, dümdüz bir sesle.

«Rudy mi?» Kızın bana bakan gözlerinde, sessiz bir umutsuzluk çığlığı okunuyordu. «Şey... Rudy, benim, Şikago günlerimden arkadaşımdır.» Sinirli sinirli güldü. «Rudy gelince, gayet

iyi hatırlıyorum, patron bütün fedailerini kovdu. 'Rudy hepsine bedeldir,' diyordu.»

Adam, beni şöyle bir tarttı. Otuz yaşlarında olmalıydı; ama, Central Park'ta yaşlı hanımları soymaktan olacak, yüzü yaşlanmıştı. Beni en çok rahatsız eden yanı, gözleri oldu. Böylesi bir çift organın gerisinde, insana benzeyen bir varlığın barınabileceğine inanmak olanaksızdı.

«Fedai mi?» dedi nihayet. «Beni rahatça kandırabilirdi. Bana sorarsan, en çok benzediği şey, kalın kafalı, düztaban, yarı yarıya canı çıkmış bir komi parçası!» İnce dudakları hafifçe aralandı. «Seninle tanıştığımıza sevindim, serseri. Ne yapalım ki, Cindy ile şu anda özel bir konuşma yapıyoruz. Onun için derhal yaylan, anlaşıldı mı?»

Esmer yavruya baktım. Fena halde titriyordu. Sonra, çam yarmasına döndüm. «Şu et çuvalını pencereden atmamı ister miydin, bebeğim?»

Acele etmeden, bana doğru yürümeye başladı. Dudakları, bu kez zevkten, aralanmaya başlamıştı. Yanıma yaklaşmasını bekledim. Yumruğumu kaldırdım, ama tam indireceğim sırada geri çekti. Bu şaşırtmaca hareketinden yararlanarak, sol elimin kenarıyla, ense köküne, esaslı bir judo darbesi indirdim. Hiç değilse, bu dediklerimi yapmaya giriştim. Ama bizim judo darbesi, hiçbir zaman hedefine ulaşmadı. Adam, şaşırtıcı derecede çevikti. Sol kolumun altından kaydı, bileğimi kavradı ve kolumu, omzunun üzerinde çevirdi. Bunu izleyen anda havalandım ve karşı duvara kadar uçtum. Ne olup bittiğini anlayabilmek için, yerde bir saniye kadar bir zaman geçmesi gerekti. Sonra, ayakkabısının sivri ucu şakağıma indi ve o an için dertlerim bitti.

Kendime geldiğimde, esmer yavrunun endişeli yüzü, aşağı yukarı yarım metre mesafeden bana bakmaktaydı. Dolgun dudakları durmadan titriyordu. O sırada, beynime, zalim bir sancı saplandı.

«İyi misiniz?» diye sordu kekeleyerek.

«Harikayım!» dedim, ıslık gibi çıkan bir sesle. «Adam ne oldu?»

«Bundan beş saniye kadar önce, dışarı çıktı.»

«Bu ne biçim dalga böyle?» dedim dişlerimi gıcırdatarak.

«Hepsi benim yüzümden.» Hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibiydi. «Çok üzgünüm. Oyunuma katılmakla, bana büyük nezaket gösterdiniz. Ne yapayım? Ölesiye korkutmuştu beni...» Vücudunun üst kısmı, ilginç bir biçimde titriyordu. «Beni öldürebileceğini bile düşündüm!»

Dikkatli hareketlerle doğruldum, divana kadar süründüm ve oraya uzandım. Kafamdaki sancı azalmamıştı. Ama artık, ritmik bir zonklama haline gelmişti.

«Size bir şey verebilir miyim?» diye sordu esmer yavru, tereddütlü bir sesle.

«Buzlu viski,» dedim, minnetle.

Dosdoğru içki dolabına seğirtti. Yaralı bir ayyaşa yardım etme şansı, içindeki hemşirelik damarını kabartmıştı. Klasik bir striptizci vücudu vardı. Hem dolgun, hem de ince... Hatta, göğüslerinin iriliği, dengesizliğin sınırında sayılabilirdi. İçkiyle geri geldi. Bardağı bana uzattı. Sonra divana oturup, tedavisinin sonuçlarını izlemeye koyuldu. Bardağın dibine ulaştığımda, kendimi bir parça daha iyi hissettim; ama sadece bir parça...

«Adım, Cindy Vickers,» dedi. «Gerçi, beni aradığınıza göre, bunu biliyor olmalısınız.»

«Elbette,» dedim. «Benim adım Danny Boyd.

Demin ki arkadaşınız kimdi?»

«Bir zamanlar striptizci olarak çalışıyordum. Böyle bir işte, her türlü insanla karşılaşmanız mukadder.» Sesi donuklaşmıştı. «İşe tekrar dönmemi istiyordu. Teklifini reddedince çamurlaştı. Augie'nin, kendisine 'hayır' denmesine tahammülü yoktur.»

«Augie mi dediniz? Bu ne biçim isim böyle?»

«Augie Crane.» Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. «Bu sapığın hakkından gelmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Hele şimdi Jonathan' la...» Aniden durdu. «Niye ziyaretime gelmiştiniz, Danny?»

«Yeni parfümünün formülünü kimin çaldığını bulmam için, Maxine Lord beni tuttu. Şüpheliler listesine aldığı dört kişiden üçü, kendi müessesesinde çalışıyor. Dediğine göre, kardeşi Jonathan, eski bir striptizci olan kız arkadaşının pahalı zevklerini tatmin edebilmek için, boynuna kadar borca batmış durumda.»

«Jonathan'ın ablası, pis bir yalancı!» Şiddetli bir hareketle ayağa fırladı. Dolgun göğsü, heyecandan hızla inip kalkıyordu. Yeşil bluzu, bu kadar gerilime dayanamayıp yırtılacak gibiydi. «Striptizle, haftada temizinden iki yüz dolar kazanıyordum. İşi, sadece Jonathan istediği için bıraktım.»

«Sizi mücevhere ve kürke boğmadı mı?»

Gözlerinde, dumanlı bir bakış belirdi. Bir an için, düş görüyor gibiydi. «Beni seviyor. Şimdiye kadar karşılaştığım en hoş adam ve bana âşık! Üstelik, daha da önemlisi, beni sayıyor!» Yüzüme gülümseyerek baktı. «Dalga malga derken, harika bir iş geldi başıma. Ayrıca, bu söyledikleriniz yüzünden size kızacak değilim, Danny Boyd. Bir kere, az önce bana yardım etmek için, Augie'nin elinde paramparça olmayı

göze aldınız. Jonathan'la benim hakkımda söylediklerinizi ise, kendi düşünceniz değil. Siz sadece işinizi yapmaya çalışıyorsunuz. Bu zehirli laflar, o Maxine Lord kaltağına ait!»

«Sizi dinlerken, neredeyse gözlerim yaşaracak,» dedim. «Her an, zavallı Külkedisi'nin cadı ablalarıyla karşılaşacak gibiyim... Ne yapalım ki, hayatla masalı birbirine karıştırmamakta yarar var. Siz ne derseniz deyin, Augie Crane, bana, meteliksiz kalmış bir menajer gibi görünmedi. Buraya, sizi tekrar striptize geri döndürmek için yalvarmaya, ya da tehdide geldiği masalını kesinlikle yutmam!»

«Bana inanmıyorsanız,» dedi dişlerini sıkarak, «niye bir an önce çekip gitmiyorsunuz?»

«Ben ekmek paramı böyle kazanıyorum,» dedim, sakin bir sesle. «Benim işim, hafiyecilik. Doğrusunu açıkça söylemezseniz, kendim buluncaya kadar, civarınızda dolaşıp duracağım demektir. Açıkyürekli davranmakla, beni bir sürü hamaliye işinden kurtarmış olursunuz. Hem, bunu sizden istemeye biraz hakkım var galiba...»

«Ben doğruyu söyledim. İnanmak istemiyorsanız, orası sadece sizi ilgilendirir.» Sesi katılaştı. «Güle güle, Danny Boyd. Yardımınız için teşekkür ederim.»

«Başım hâlâ zonkluyor. Bir içki daha içebilir miyim acaba?»

Umursamazca omuz silkti. «Buyurun, istediğinizi alın.»

Divandan kalkıp içki dolabına yürüdüm. Başımın hâlâ ağrıdığı doğruydu. Ama ağrı, oldukça hafiflemişti. Kendime bir içki hazırladıktan sonra, arkamı döndüm ve ona baktım.

«Jonathan'ın miras işinden haberiniz var mı?»

«Elbette.» Yüzündeki katı ifade, aynen duru-

yordu. «Her şeyi anlattı bana. Bu parfüm hırsızlığı konusu, ablasının bir komplosu. Gelecek doğum gününde şirketi Jonathan'a bırakmamak için, onu hırsız durumuna düşürmeye çalışıyor.»

«Demek, Jonathan'ın kanaati bu. Öyle mi?»

«Kanaat değil, hakikat bu! O sevgili ablasını yaratan her kimse, eşsiz bir kahpelik numunesi üretmeyi başarmış. Böylesi, taklit bile edilemez!»

«Charles Fremont'u tanıyor musunuz?»

«Jonathan söz etti ondan. Maxine Lord'un tezgâhında, Jonathan'ın çaldığı öne sürülen formülün alıcısı rolünü oynuyor; öyle değil mi?»

«Öyle.» Yavaşça içimi çekip bir sigara yaktım. İşlerim pek de tıkırında sayılmazdı. Sabah, Fremont gibi bir kaçıkla karşılaşmıştım. Öğleden sonra, Augie'den dayak yemiştim. Şimdi ise, bu hatun, bana minnet borcunu 'ödemek' için, zaten bildiğim şeyleri tekrarlayıp duruyordu... Benim için belki de en iyisi, bu işi bırakıp, tıpkı Augie gibi, Central Park'ta yaşlı hanımları soyma işine başlamaktı!

«Gerçekten üzgünüm,» dedi Cindy, yumuşamış bir sesle. «Bana yardım etmek için kendinizi tehlikeye attınız ve benim yüzümden yaralandınız. Ama ne yapayım ki, Maxine Lord için çalıştığınızı biliyorum artık. Bu da sizi, otomatik olarak, Jonathan'ın düşmanları kampına sokuyor. Oysa Jonathan, benim sevdiğim adam. Ayrıca, belki size ciddi gelmeyebilir ama, ben bu adamla evlenmeyi de düşünüyorum.»

«Mirasa konduktan önce mi, sonra mı, bu işi gerçekleştirmeyi düşünüyorsunuz?» Bu ince sorumu, büyük bir kibarlıkla sormuştum...

Cindy, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana araştırıcı gözlerle baktı. «Neler ima etmeye çalıştığınızı anlayamıyorum.»

«Bir şey ima ettiğim yok,» dedim. «Sadece, bu konuda, gerçek çıkarınızın nerede olduğunu anlamanızı istiyorum. Maxine Lord, beni, yeni formülün hırsızını bulmam için tuttu. Tamam mı? Yani, benim görevim Jonathan'ın hırsızlığını kanıtlamak değil, gerçek hırsızın kim olduğunu bulmak. Jonathan dediğiniz gibi masumsa, Maxine'in kurduğunu öne sürdüğünüz tezgâhı boşa çıkarmanın en sağlam yolu, suçluyu bulmakta bana yardımcı olmanız. Sizin için, Maxine'e kazık atmanın en kestirme yolu bu.»

Gözünde hâlâ kuşku vardı. «Sözlerinize inanmalı mıyım, bilmiyorum.»

«Demin bana Rudy adlı bir fedai rolü oynattığınızda, ben size güvendim...»

Alt dudağını hafifçe ısırdı. «Bu sözlerinizle beni iyce mahcup ediyorsunuz, Danny. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum... Güvenebileceğim bir insanla karşılaşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Hayatım boyu karşılaştığım gerçekten dürüst tek kişi, Jonathan. Onu bütün kalbimle seviyorum ve kendisine bir kötülük gelmesini istemiyorum.» Gözünde bir kararlılık ifadesi belirdi. «Size açılmadan önce onunla konuşmam gerekecek, tamam mı?»

«Tamam,» dedim, çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Gülümsedi. «Size telefon ederim.»

«Sabırsızlıktan, gece gözüme uyku girmeyecek.» Ona bir kart uzattım ve kapıya doğru yürüdüm. Güneş yok olmuş, hava iyice kapanmıştı. Gece bastırmadan önce, yine kar yağacağı kesin gibiydi. İnsanoğlu, sandığı kadar zeki olsa, çoktan kış uykusuna yatma yolunu bulurdu.

3

Akşam saat yedi civarında daire kapısını bana açtığında, Leo Stahl'ın kafasında şapka yoktu. Ama, Bayan Malone'un tarifini haklı çıkartacak biçimde, gerçekten de bir su bardağına benziyordu. Otuz beş yaşlarındaydı, uzun boyluydu. Hafif bir kamburu vardı ve insanı rahatsız edecek ölçüde cılızdı. 'Böyle bir adam için eğlence, olsa olsa, cenaze arkasında yürümektir,' diye düşünmekten alamadım kendimi... Kahverengi saçlarının seyrekliğine bakılırsa, hızla kelleşmekteydi. Kahverengi gözleri ise, durmadan sulanıyordu.

«Ne istemiştiniz?» diye sordu, tiz ve sabırsız bir sesle.

«Adım, Danny Boyd. Bayan Lord, beni...»

«Tamam, tamam,» dedi, hızlı bir baş hareketiyle. «Bayan Lord, sizden söz etmişti. Lütfen içeri buyurun, Bay Boyd.»

Peşinden yürüdüm. Az eşyalı bir oturma odasına geçtik. Perdeler çekilmemişti. Böylece, birkaç apartmanlık bir manzarası olduğunu tespit ettim. Çok aydınlık bir günde, East River'ın birkaç santimini de görebilirdi belki... Sert arkalıklı iki kişilik koltukta bana yer gösterdi. O da karşıma geçti. Oturduğu sandalye, benim koltuğumdan da rahatsız görünüyordu.

«Korkarım, size fazla yardımcı olabilecek durumda değilim, Bay Boyd.» Mendilini çıkarıp, gözlerini özenle sildi. «Size ancak şu iki kesin bilgiyi verebilirim: Benim elimin altında olduğu sürece, formülü, başka kimse görmedi. Ve formülü, Fremont'a ne verdim, ne de sattım.»

«Bu işi kimin yapmış olabileceği konusunda herhangi bir kanaatiniz var mı?»

«Kesinlikle yok.» Kemikli burnunun ucunu, başparmağıyla işaret parmağı arasında sertçe sıkıştırdı. «Benim tek ilgilendiğim şey, işimdir, Bay Boyd. Yeni bir parfüm formülü hazırlama, hayatta bilim ile sanatın gerçekten kaynaştığı nadir vesilelerden biridir... Bu işte on iki yıl geçirmiş bulunmama rağmen, hâlâ büyük bir haz duyduğumu size itiraf edebilirim.»

«Suçlu siz değilseniz, şüpheliler listesinde sadece üç kişi kalıyor demektir: Bayan Lord, kardeşi ve özel sekreteri.»

Gürültülü bir biçimde burnunu çekti. «Bayan Lord'u şüpheliler listesine almak, bana, tamamen saçma görünüyor. Tam yeni parfümü piyasaya sürdüğü sırada, niye kendi formülünü çalıp başkasına versin ve böylece, kendi şirketini büyük bir zarara soksun? Akıl alacak bir iş değil.»

«Böyle bir davranış, sandığınız kadar saçma olmayabilir,» diye karşılık verdim. «Bayan Lord, bu işte suçu kardeşine yükleyebilirse, operasyon için ödediği fiyat, ona fazla pahalı gelmeyebilir.»

«Korkarım, ne demek istediğinizi anlayamıyorum,» dedi Stahl.

«Bayan Lord'un kardeşi, gelecek doğum gününde yirmi beş yaşını doldurunca, şirketin yönetimini devralacak, öyle değil mi? Bayan Lord'un bu devir işinden hoşlandığını hiç sanmıyo-

rum.»

«Haa, ihtiyar Andrew Lord'un o salakça vasiyetinden söz ediyorsunuz!» Bir daha burnunu çekti. «Ama, düşündüğünüz şey yine de saçma.»

«Fremont'la gizli bir anlaşma yapmış olamaz mı? Belki de bu işte, göründüğü kadar para kaybetmiyordur... Öğrendiğime göre, Fremont'la evlenmelerine ramak kalmış. Gizli bir iş anlaşması yapmış olamazlar mı?»

«Hayır, öyle bir ihtimal yok,» dedi Stahl, kesin bir ifadeyle. «Bayan Lord, şirket çıkarlarından taviz vermez. Nitekim, Charles Fremont'dan ayrılışının nedeni de, adamın, kendisinden çok şirketi ele geçirmeyi planladığını keşfetmiş olması.»

«Siz Maxine Lord'la evlenmeyi düşündünüz mü?» diye sordum, sıradan bir şeyden söz edermişçesine. «Yoksa, ilişkiniz sadece zevkine miydi? Hani, ısıtılmış bodrum katı havuzunda, buharlı cehennem görüntüleri içinde, sırf zevkine girişilmiş bir ilişki...»

«Ne??» Gırtlağındaki top biçiminde çıkıntı, delicesine hopladı.

«Benim istihbaratıma göre,» dedim soğuk bir sesle, «Maxine'in evinde hizmetçisinden de uzun bir zaman geçiriyormuşsunuz... Birkaç ay önce ise, ilişkiniz aniden bitmiş. Acaba sebebi ne? Yoksa, sizin de Fremont gibi, aslında şirketin peşinde olduğunuzu mu keşfetti?»

Bir anda beti benzi attı. Rengi uçuk bir öfke, kemikli yüzünü bütünüyle kapladı. «Bu kadar hakarete tahammül edemem! Haberiniz olsun Bay Boyd, sabrım taşmak üzere!»

«O zaman bir de şu ihtimali düşünün ve sabrınız iyice taşsın: Hatunun en büyük kâbusu, şirket yönetimini kardeşine bırakmak. Önce Fremont ile bir gönül ilişkisi kuruyor, sonra da

sizinle. Derken, sizin formülünüz çalınıyor ve Fremont'a ulaştırılıyor! Maxine Lord'un bu hırsızlık işine bulaşmış olması, hiç de küçümsenecek bir ihtimal gibi görünmüyor bana. Ne dersiniz, Bay Stahl?»

Başını hışımla sağdan sola salladı. «Yanılıyorsunuz, tamamen yanılıyorsunuz, yüzde yüz yanılıyorsunuz!» Gözleri yine sulanmaya başladı. «Maxine Lord'la güçlü bir gönül ilişkimiz olduğunu itiraf ederim. Ama, sizin de değindiğiniz gibi, bu iş birkaç ay önce bitti. Daha kesin bir ifade kullanmak gerekirse, ilişkimiz biteli aşağı yukarı iki ay oldu... Herhalde, iki yalnız kalbin her gün iş dolayısıyla bir araya gelmesi, bir gönül ateşinin tutuşmasına neden oldu... İçlerimiz yanıp kül olunca da...»

«Şu sulu gözlü palavraları bırakalım lütfen,» dedim, sertçe. «İlişkiyi hanginiz bitirdi? Maxine Lord mu? Belki de patronla evlenmeyi hesaplıyordunuz ve evdeki hesap çarşıya uymayınca, ilişkinizi sessiz sedasız bitirmeyi daha akıllıca buldunuz... Şüpheliler içinde, formülü Fremont'a satma bakımından en rahat pozisyonda bulunan kişi sizsiniz. Formül zaten sizin formülünüzdü...»

«Çıldırmış olmalısınız siz!» Yine burnunun ucunu sıktı ve yine gözleri yaşardı. «Maxine'le... şeyimiz... yani ilişkimiz, karşılıklı mutabakatla son buldu. Kavga filan etmedik. Medeni ilişkilerimizi de sürdürdük. İçimde ona karşı hiçbir kırgınlık yok.»

«Neyse; işin gerçeği şu ki, hırsızlık için, Maxine'in bir gerekçesi olabilir, Jonathan'ın olabilir, sizin olabilir... Şimdiye dek özel sekreter hanımdan söz etmedik. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Bilemiyorum doğrusu.» Cebinde mendilini

ararken, alnını kırıştırıp sıkı düşünmeye gayret ediyordu. «Bir ara, Jonathan'a âşık olduğunu düşündüm. Ama, Jonathan ona hiç yüz vermiyordu. Derken, Maxine'den, Jonathan'ın striptizci sevgilisi hikâyesini öğrendim. O zaman, adamın bizim zavallı sekretere niye yüz vermediğini anladım. Ama lütfen bundan, Ursula Owen'ın, karşılıksız kalmış bir aşkın intikamını almak için formülü çalmış olabileceği sonucunu çıkarmayın. Bizim sekreter hanımın böyle bir şey yapabileceğine kesinlikle ihtimal vermem.»

«Siz, çalışırken formülü hep yanınızda tutuyordunuz. Peki, paydos saati gelince formülü nereye koyuyordunuz?»

«Kasada saklaması için Maxine'e veriyordum.»

«Her seferinde verdiğinizden emin misiniz?»

«Bilmem, bir düşüneyim... Şey, evet. Bazen, Maxine bulunmadığında, bunu kasaya koyması için, formülü Bayan Owen'a verdiğim olmuştur. Bayan Owen kasanın şifresini biliyordu.»

«Formülü Jonathan'a verdiğiniz oldu mu?»

«Hiçbir zaman! Bu delikanlıya bir dolarımı bile emanet etmem!»

«Jonathan, şifreyi biliyor muydu?»

«O konuda hiçbir fikrim yok.»

Stahl'a, iş kartlarımdan bir tane verdim. İş arayan bir aktör gibi hissetmeye başlamıştım kendimi. Sağda solda hep aynı rolü oynuyor, ama bir türlü kendimi beğendiremiyordum. İşte bu kapı da yüzüme kapanmıştı. «Aklınıza yeni bir şey gelirse, lütfen beni arayın, Bay Stahl.» Ayağa kalktım. «Size önemsiz görünse bile, lütfen, mutlaka arayın.»

«Elbette.» O da doğruldu. «Bu işi kısa zamanda çözmenizi, gerçekten diliyorum. Bu tür görüşmeleri son derece rahatsız edici bulduğumu

söylemek zorundayım!»

«Bu bir şey değil,» dedim, «hele karakola düşün bir gün, gerçek sorgu nasıl olurmuş, o zaman öğrenirsiniz!»

Oradan çıkınca, Jonathan Lord'a gittim. Ama evinde yoktu. Listemde, bir tek isim kalmıştı: Ursula Owen. Maxine Lord'un benim için hazırlamış olduğu zarfta, adresini buldum. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra, taksi beni yeni bir apartmanın önünde bıraktı. Kapıcı suratıma pis pis baktı. Ola ki, denizci tıraşımı beğenmemişti. Ursula Owen'ın dairesi altıncı kattaydı. Asansöre bindim. Kapılar üzerime kapandı. Bu modern asansörler hızlı, ama gerçekten de mezar gibi. Düğmeye basarken, bu aletten sağ salim çıkayım diye, içimden dua ettim.

Ursula Owen'ın zilini üçüncü çalışımda, daire kapısı, kısa bir zincir mesafesi kadar açıldı. Bir çift iri menekşe göz bana baktı. Süsledikleri yüz, tamamen makyajsızdı. Başı, huni biçiminde bir havluya sarılmıştı. Saçları görünmüyordu.

«Kim o?» Sesi kalıncaydı ve soluksuz kalmış gibi konuşuyordu.

«Danny Boyd.» Sol profilimi iyice görebilmesi için kafamı hafifçe yana çevirdim. Bu profili gören kadınların hemen arzu içinde kıvranmaya başladıklarını bilmeyen yoktur.

«Ha, tamam! Şu özel dedektif... Bayan Lord, sizden söz etmişti.» Parmakları zincirle bir süre oynaştı. Sonunda, kancayı yerinden çıkarabildi. «İçeri buyurmaz mısınız, Bay Boyd? Kıyafetim, daha doğrusu kıyafetsizliğim için kusuruma bakmayın. Banyodan yeni çıktım.»

Sırtında, kalın bir ev elbisesi vardı. Kemerini sıkıca bağlamıştı. Eteği, biçimli dizlerini ve albenili baldırlarını açıkta bırakıyordu. Başımı

biraz yana çevirdim; bu sefer sağ profilimi gözlerinin önüne serdim ki, bir an önce dizleri çözülsün. Aşağı yukarı sağ omzuma doğru bakarak dalgın dalgın gülümsedi ve küçük adımlarla, içeri doğru yöneldi. Tam oturma odasının kapısından girerken, alçak bir sehpaya çarptı, sonra ayağı halıya takıldı ve boylu boyunca yere serildi. Düşerken eteği poposuna doğru sıyrıldı. Endamlı bir çift uyluk, bana göz kırptı. Kendini hızla toparlamaya çalışarak ayağa kalktı. Yanımdaki duvara doğru, mahcup bir biçimde gülümsedi.

«Özür dilerim!» Eteğini çekiştirip düzeltti. «Siz lütfen oturup istirahat edin, Bay Boyd. Üstümü değiştirip hemen gelirim. Merak etmeyin, sizi birkaç dakikadan fazla bekletmem.»

Bana arkasını döndü. Bir iki adım attı. Kalçasını, orada duran bir koltuğun kenarına fena halde çarptı. Yatak odasına doğru gidişini, ağzım açık seyrettim. Yol boyunca, civarındaki hemen her eşyaya çarptı. Kapıyı kapadıktan sonra da, içeriden birtakıp garip kırık dökük gürültüleri geldi. Sonra bir sessizlik oldu. Demek ki, ya ölmüştü, ya da giyinmekteydi. Samimi umudum, giyinmekte olmasıydı. Zaten, elbiselerine çarparak ölmesi, biraz fazla garip olurdu!.. Devirip dağıttığı eşyayı yerleştirmek için bir iki dakika harcadım, sonra bir sigara yakıp divana oturdum.

Aşağı yukarı beş dakika sonra yatak odasının kapısı açıldı ve Ursula Owen geri geldi. Tabii, bu gelen hanım, onunla aynı daireyi paylaşan bir arkadaşı da olabilirdi. Görünüşü tümüyle değişmişti. Siyah saçları, sade bluzu ile düz siyah eteğinde de, en ufak bir süs yoktu. Ayakkabıları sade ve kullanışlıydı. Kalın siyah çerçeveli gözlükleri, deminki garip yürüyüşünü

ve profilim karşısında buz gibi soğuk kalışını izah ediyordu. Şu iri, menekşe rengi gözleri, iyice miyoptu besbelli.

«Sizi beklettiğim için beni bağışlayın, Bay Boyd.» Sesi yine hafif kalıncaydı. Ama az önceki soluksuzluk gitmiş, yerini, kesin tavırlı bir sekreter edasına bırakmıştı. Karşımdaki koltuğa oturdu. Oturur oturmaz da eteğini aşağı doğru çekti. Böylece, o güzel dizlerinin kafamı karıştırmasına izin vermedi.

«Mesele yok,» dedim. «Gelişimin nedenini biliyorsunuz herhalde.»

«Bayan Lord, sizi, formülü çalanı bulmanız için tuttuğunu söyledi. Başarılı olmanızı dilerim, Bay Boyd. Bu olay meydana geldiğinden beri, bizim işin tadı iyice kaçtı.»

«Ne kadar süredir, Bayan Lord'un sekreteri olarak çalışıyorsunuz?»

«Aşağı yukarı beş yıl oluyor.»

«Bayan Lord nasıl bir insan?»

Kalın merceklerin gerisinde, menekşe gözleri bir parça daha büyüdü. «Garip bir soru sordunuz, Bay Boyd. Bayan Lord, çok iyi bir patrondur ve başarılı bir şirket yöneticisidir.»

«Bu işle ilgili birkaç kişiyle konuştum,» dedim sakin bir sesle. «Onların patronunuz hakkındaki kanaatleri, erkek delisi seks manyağından tutun da, kafadan kontağa kadar uzanıyor.»

«Ne... ne... ne dediniz?!» Dudakları, kese ağzı gibi büzülüverdi. «Sözlerinize dikkat edin lütfen, Bay Boyd!»

«Fremont, onunla bir süre yaşamış,» diye devam ettim. «Maxine, adamın aslında kendisini değil de şirketi arzu ettiğini keşfettiğinde, neredeyse evlenmek üzerelermiş. Sonra Stahl, sizin patronla yatıp kalkmaya başlamış. Bu iliş-

ki de bir süre devam etmiş. Edindiğim izlenime göre, Bayan Lord, gelecek doğum gününde kardeşinin şirket yönetimine geçmesini kesinlikle istemiyor. Belki de formülü kendisi çalmış ve onu mirastan yoksun bırakmak için, suçu kardeşine yüklemeyi hesap etmiştir. Olamaz mı yani? Kadına beş yıldan beri özel sekreterlik yapmış olan birinin, bu işte suç ortağı olması, ya da hiç değilse, olanlardan haberdar bulunması da, doğrusu bana pek muhtemel görünüyor.»

Yanakları koyu pembe bir renge büründü. «Hayatım boyunca bu kadar ağır bir hakarete uğradığımı hatırlamıyorum!» Sesi tutku doluydu. «Ancak sapık bir kafa, Bayan Lord'un böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünebilir! Benim kanaatimi sorarsanız, ortada şüphelenilecek bir tek kişi vardır; o da, Jonathan Lord'dur. İşe nadiren gelir, aldığı ücreti hak edecek hiçbir şey yapmaz, para koparmak için, durmadan Bayan Lord'un kapısını aşındırır.»

«Bana kalırsa, sizin de suçlu olma ihtimaliniz gayet yüksek,» dedim. «Kasanın şifresi sizdeydi. İstediğiniz an formülün kopyasını çıkarabilirdiniz.»

«Bu işi, para hırsından yapmış olmam gerekir, Bay Boyd!» Eliyle çevresini işaret ederek sinirli bir biçimde güldü. «Ne denli lüks içinde yaşamayı sevdiğimi, kendi gözlerinizle görüyorsunuz! Ama belki de parayı, Jonathan'ı kandırmak için istediğimi düşünüyorsunuz. Ola ki, borçlarını ödersem, striptizci sevgilisini bırakıp bana yüz vermeye başlayabilirdi!» Bir süre düşündü. «Yok, yok, daha da güzel bir açıklama buldum. Parayı çeyizim için istiyordum. Böylece, Leo Stahl'ı benimle evlenmesi için kandırabilirdim. Bu düşüncenin hayali bile beni heye-

candan bayıltırsa, lütfen kusuruma bakmayın!»

İsteksizce sırıttım. «Pekâlâ, pekâlâ,» dedim. «Size başka bir şey sorayım o halde: Formül çalınıp Fremont'a satıldığına göre, niye yeni parfümü piyasadan çeken Maxine Lord oldu? Madem formül aslında onundu, niye suçluymuş gibi piyasadan kaçtı?»

Ursula Owen, bu soruma, en ufak bir tereddüt göstermeden cevap verdi. «Fremont'un kaybedecek bir şeyi yoktur. Oysa, Maxine Lord'un durumu bunun tam tersidir. Sihirli Köşk Parfümleri, küçük ama çok kaliteli bir piyasada, çok büyük bir prestije sahip olan bir şirkettir. Fremont Şirketi ise, çok daha küçüktür, piyasaya, ancak kıyısından köşesinden girebilmiştir. Fazla bir itibarı da yoktur. Maxine, Fremont'un şirketiyle aynı ürünü satmaya devam etseydi, Fremont hemen, durumumuzun sarsıldığını ve bu yüzden onun bir ürününü çaldığımızı yayacaktı. Maxine'in elindeki tek seçenek, orijinal formülün kendi müessesesine ait olduğunu kanıtlayıncaya kadar, malını piyasadan çekmekti. Bunun önemli maddi zarara yol açtığı muhakkak. Ama böyle davranmasaydı, şirketin bütünüyle sarsılmasına yol açabilirdi.»

«Fremont'u tanıyor musunuz?»

«Onunla karşılaştım, tabii. Evlenmeyi düşündükleri dönemde, sık sık iş yerimize gelirdi.»

«Onun hakkındaki kanaatiniz nedir?»

Burnunu buruşturarak düşündü. «Onun hakkında pek bir kanaatim yok. Bana, hoş bir insan izlenimini verdi. Maxine'in babası döneminde, şirkette baş kimyager olarak çalışıyordu. Ama yönetim Maxine'in eline geçince, Fremont'un görevi Stahl'a verildi ve adam, baş kimyager yardımcılığına düşürüldü. Bunun üzerine de, şirketten ayrıldı elbette. Ayrıldıktan sonra

da, kendi şirketini kurdu.»

«Maxine'in dediğine bakılırsa, Fremont'un onunla evlenmek istemesinin tek nedeni, Sihirli Köşk Parfümleri'ni ele geçirebilmek... Buna ne dersiniz?»

Başını yukarıdan aşağı salladı. «Olabilir tabii. İşin bu yönünü benim bilmeme olanak yok, Bay Boyd. Maxine Lord'un Fremont'a karşı tavrı aniden değişti. Hep böyle duygusal tepkiler gösterir, sonra da tepkilerini mantıki bir biçimde izah etmeye çalışır.»

«Jonathan Lord hakkındaki kanaatiniz nedir?»

«Temelde iyi bir insan olduğunu sanıyorum. Ama son derece zayıf. Sonra, Maxine'e karşı felaket bir aşağılık duygusu içinde. Babalarının ölümünden sonra, Maxine'in şirket yönetiminde bu denli başarılı olmasını bir türlü hazmedemiyor.»

«Demek sizce, muhtemel suçlu Jonathan, öyle mi? Hem borçlarını ödemek, hem de yönetici olarak ablasını zor duruma düşürmek için bu işi yaptı diyorsunuz...»

«Evet, aşağı yukarı böyle düşünüyorum. Gerçi, elimde en ufak bir kanıt yok. Böyle düşünmekle, Jonathan'a büyük bir haksızlık ediyor olabilirim...» Uzun bir süre tereddüt etti, sonra derin bir soluk alarak tekrar konuşmaya başladı. «Belki isterik bir kafa yapım olduğunu düşüneceksiniz, ama bana kalırsa, bu işin içinde, basit bir formül hırsızlığından öte bir şeyler dönüyor.»

«Ne gibi?»

«Elle tutulur bir şey olmadığı için, ben de açık seçik bir biçimde bilemiyorum. Maxine'le ilişkimi daima, patron-sekreter ilişkisi çerçevesi içinde tutmaya özen gösterdim. Böylesi çok da-

ha rahat oluyor. Tabii, birbirimize 'sen' diyoruz; birkaç kez baş başa yemek yediğimiz de oldu. Ama, hepsi bu kadar. İlişkinizi bu çerçevede tutmayı başarırsanız, son derece sevimli bir insan... Öte yandan, son derece karmaşık bir ruh yapısına sahip olduğu da muhakkak. Bana öyle geliyor ki, başkalarıyla ilişkilerini karmaşıklaştırmaktan zevk alıyor. Çalışma odam onunkine bitişik. Çok zaman da, ara kapı açıktır.» Ağzını buruşturarak gülümsedi. «Bilinçli bir casus izlenimini vermek istemem ama, birçok şeye ister istemez kulak misafiri olmam da kaçınılmaz.»

«Devam edin,» dedim, ısrarlı bir sesle.

«Maxine'in bu yönü hep dikkatimi çekmiştir, ama hırsızlık olayı ortaya çıkıncaya kadar, bunu önemsememek işime gelmiştir. İşin özü şu ki, yanında bir yakını bulunduğu zaman, Maxine, kendi kişiliğinin o yakınını en çok rahatsız edecek yönünü ortaya çıkarmaya çalışır. Bir tür manevi işkence bu... İnanın bana, bu alanda Maxine'in üzerine uzman yoktur. Jonathan'la baş başa kalınca, hep yöneticilik yeteneğini sergiler. Kendisi ayrılınca, işlerin berbat olacağını ima eder durur. Leo Stahl'ı yalnız yakalayınca, lafı durmadan seks konularına kaydırır. Maxine onunla iş konuşurken, mart kedisi gibi gerinir, mırıldanır, orasını burasını okşar; tek kelimeyle, adamcağızı kan ter içinde bırakır. Fremont'u ise, her fırsatta küçük düşürmekten hoşlanırdı. 'Benimle evleneceğin için şanslısın. Büyük işlerin nasıl çevrildiğini sana öğretirim!' gibi laflar. Adamcağız onun yanında, kendime karşı tüm güvenini yitiriyordu!»

«Peki, size karşı nasıl bir zulüm aracı kullanıyor?» diye sordum, tamamen sıradan bir şeyden söz edermişçesine.

O koyu pembe renk, yanaklarına yine yayıldı. «Bu soruya ben çanak tuttum!» dedi. «Yine de, söyleyebileceğim fazla bir şey yok. İlişkilerimizi resmi bir düzeyde tutmaya özen göstermediğimi belirtmiştim. Ama zaman zaman, Maxine, cinsel cazibe konusunda beni iğnelemeden duramaz. 'Ne yaparsın, şekerim. Allah vergisi bu. Bazılarında vardır, bazılarında ise kesinlikle yoktur. İnan, senin için çok üzücü olabileceğini biliyorum. Ama üzülme, bir tanem. Senin de başka hasletlerin var. Örneğin, eşsiz bir sekretersin!' Bir zamanlar, bu tür lafları işittikten sonra, eve gelip kara kara düşünürdüm. Ama bir süre sonra, bunları önemsememeyi öğrendim. Son zamanlarda, bu konuyu açtığında, hemen ona hak veririm. Böylece de, üzerime daha fazla varamaz.»

Ayağa kalktım. O da kalktı. Böylece, yüz yüze geldik. Yavaş bir hareketle kolumu kaldırdım, kalın çerçeveli gözlüğünü çıkardım ve divanın üzerine attım.

«Ne... ne yapıyorsunuz?» Menekşe gözlerinde yumuşacık bir bakış vardı. Beni gözlüksüz de görebilmek için, gözlerini büzmüştü. Ama çabası nafileydi.

«Bana kalırsa, siz gerçekten seksi birisiniz,» dedim.

Sonra, onu kaptığım gibi göğsüme bastırdım ve dudaklarımı ağzına dayadım. Bir iki saniye için umutsuzca çırpındı, sonra giderek sakinleşti ve ağzı hafifçe aralandı. Durumun böyle olması beni cesaretlendirdi. Ama hatunun vücudu, çelik bir zırha bürünmüş gibiydi. Deneyimli sağ elimi bir süre sırtında dolaştırdıktan sonra, iyice aşağı doğru kaydırdım. Parmaklarım kalçalarını sarıyor, sağda solda ustaca dolanıyordu. Hepsi nafile. Çelik zırhı bir türlü

eritemiyordum. Belki o da soğuduğumu fark etti, ya da kendini aniden namus belasına kaptırdı... Her ne sebeptense, kendini sıkı bir hamleyle, birdenbire geri çekti, kollarımdan kurtuldu ve sağ avcunun içini var gücüyle suratımın ortasına yapıştırdı. Daha bugün, Augie Crane' den, o tarafıma bir tekme yemiştim. Bir an için, karşımdaki saldırganın kim olduğunda tereddüt ettim. Ama her kim olursa olsun, yine şamar oğlanına çevrildiğim, tartışmasız bir gerçekti. Önüne gelen benden alıyordu hızını.

Kendime bir parça acır gibi oldum. Öte yandan, bir kez kollarıma almış olduğum bir kadın tarafından reddedilmek, doğrusu izzetinefsime okundu. Ama sonra, hatunun yarı kör olduğunu hatırladım ve biraz teselli oldum. Ona sarıldığım sırada gözlüğünü çıkarmış olduğumdan, o eşsiz profilime alıcı gözle bakma fırsatını bulamamıştı... Profilimi iyice bir görseydi, imkânı yok dayanamazdı.

«İğrenç birisiniz!» dedi, boğulurmuş gibi. «Derhal gidin buradan!»

Allah allah... Bugün sadece dayak değil, bir de kovulma günümdü. Sabah Fremont, öğleden sonra Cindy, akşam Stahl, şimdi de bu 'namusu bütün' sekreter hanım. Ama diğer üçüne karşı gösterdiğim yüzsüzlüğü bundan esirgemem için hiçbir neden yoktu.

Gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. Sonra da yüzümü bir iki kez buruşturup gerdim. Böylece, yediğim şaplağın sızısı dağıldı. Bu arada, bizimki kalın çerçeveli gözlüğünü burnuna takmış, gözlerinden yıldırımlar savurarak hışımla soluyup duruyordu. Yüzü, rüzgâr yemiş bir kor parçası gibi alev alev yanıyordu.

«Hâlâ, seksi olduğunuz kanaatindeyim,» dedim, sakin bir sesle. «Ama öğrenmeniz gereken

bazı şeyler var: bir kız sıkıştırılınca, kendini sıkmaz, aksine gevşer. Okşandıkça yumuşar. Bir erkeğin vücuduna bastırıldıkça, kıvranır. Orası burası ellendikçe, sulanıp vıcıklaşır... Sizse, konserve kutusu gibi sıkı sıkıya kapanıyorsunuz. Ne bekliyorsunuz yani? Günün birinde, yanınıza, konserve açacaklı bir erkeğin yanaşacağını mı sanıyorsunuz?»

«Siz... Siz...!» Bana doğru bir hamle daha yaptı. Ama bu seferkini gelirken görmüştüm. Bileğini havada yakaladım. «Bırakın beni!» diye bağırdı. Öfkeden kuduracak gibiydi.

Avcumu, çelik zırhına dayayıp ittim. Böylece, gerisingeri koluğa düştü. Sonra da, el çabukluğuyla gözlüklerini yok ettim yine.

«Artık gidiyorum,» dedim. «Ama size güvenemem. Ola ki arkamdan bir sandalye filan atmaya kalkarsınız. Onun için, her ihtimale karşı gözlüklerinizi alıyorum. Çıkmadan, kapının yanındaki küçük sehpanın üzerine bırakırım.»

Tutku dolu bir sesle, «Sizi öldürebilirim!» dedi, ama yanlış yöne bakıyordu...

Giriş kapısını arkamdan kaparken, içeriden ilk kırık dökük gürültüsü geldi kulağıma. Başım yine zonklamaya başlamıştı. En iyisi işe devam etmek, diye düşündüm. Bu saatte eve gitsem, yapabileceğim tek şey kafayı çekmekti. Onun da baş ağrıma fazla bir yararı dokunabileceğini sanmıyordum. Jonathan Lord'u görememiştim henüz. Bu sırada sevgilisinin evine gitmiş olması muhtemeldi. Belki de en akıllıcası, Cindy'nin kapısını tekrar çalmak olacaktı.

4

Modernleştirilmiş eski binanın üç katını yürüyerek çıktım ve zile bastım. Şu Manhattan'da hayat hep sürprizlerle dolu, diye kendi kendime felsefe yapıyordum ki, kapı açıldı ve eşikte Augie Crane göründü. Bir anda, dünya başıma yıkılır gibi oldu. Herifin yılan gözleri, bana, taze bir kuş yumurtasıymışım gibi iştahla bakıyordu. Yalanmaya başlamıştı bile.

«Yine sen ha?» Sesi, deminki gibi sakin ve yavaştı. «Meselen ne ahbap? Bu öğleden sonra yediğin dayak yetmedi mi? Dayağa doymayan birine şimdiye kadar rastlamamıştım, ama demek ki, böyleleri de varmış hayatta.»

Vurdum ona. Sesini kısmanın en iyi yolu bu gibi göründü bana. Çelik çubuklar gibi gerdiğim dört parmağımı, vücudumun bütün gücünü kullanarak, tam midesinin üzerindeki boşluğa geçirdim. Yüzü aniden kül rengi oldu ve ikiye katlanmaya başladı. Parmaklarımı bu kez yumruk pozisyonuna sokup, ikinci darbemi, gözlerinin tam ortasına indirdim. O umduğum tok ses geldi kulağıma. Bunun üzerine öne doğru düşmeye başladı. Yüzünü yere çarpsın diye, yana çekildim. Girişi kapayan bacaklarının üzerinden atlayıp eve girdim.

Bir çift çılgın koyu göz, karşılarında beni

görünce, neredeyse yuvalarından fırladılar. Cindy Vickers, divanda oturuyordu. Yeşil bluzu, önünden yırtılıp açılmıştı. Sol gözünün üzerinde, renk değiştirmeye başlayan bir darbe izi fark ediliyordu. Yüzü şişmişti ve gözyaşlarıyla sulanmıştı. Sanki, düşman tarafından işgale uğramış bir kentin, hayatta kalmış tek kadınıydı. Üzerinden bir ordu geçmiş gibi bir hali vardı.

«Danny Boyd!» Gözlerine inanamadan bana bakıyordu. «Ama nasıl... Augie'ye ne oldu?»

Parmaklarımın üzerine hafifçe üfleyip, tevazuyla gülümsedim. «Bir süre için susturdum onu. Dışarıda hava almakla meşgul. Tam eğlence sırasında geldim galiba...»

«Evet, tek kelimeyle hayatımı kurtardın.» Gözlerini kendi üzerinde gezdirdi. «Herif tam anlamıyla azmaya başlamıştı!»

«Jonathan Lord, evinde değildi. Ben de, buraya gelmiş olabileceğini düşünmüştüm.»

Başını sağdan sola salladı. «Bu akşam görmedim onu. Keşke, Augie geldiğinde burada olsaydı... Ama düşündükçe, belki de bulunmadığı daha iyi oldu, diyorum kendi kendime.»

«Bir içkiye ihtiyacın var,» dedim, eşsiz bir uyanıklıkla. «Ama önce Augie'den kurtulmalıyız. Merak etme, uzun sürmez.»

Ön kapıya gittim ve serseriyi tam bıraktığım yerde buldum. Üzerini arayıp, silahını ve cüzdanını aldım. Tabancası, .38'likti. Bir süre tereddüt ettikten sonra, cüzdanındaki parayı çıkarıp tekrar cebine soktum. Kendine gelince, taksi parasına ihtiyacı olacaktı. Sonra onu ayak bileklerinden kavradım ve merdivenlerin aşağısına kadar sürükledim. Kafası her basamağa çarptıkça, Augie Crane'in bir daha hiç kendine gelmemesi ihtimalinin arttığını düşünüyor-

dum. Ama, insanlık için sadece bir kazanç olurdu bu... Son basamaklara varınca, herifi boylu boyunca basamağa yatırdım ve yan tarafından ayağımla ittim. Merdiveni bitirdi, kaldırımda da bir süre yuvarlandı ve yol kenarına bir adım kala durdu. Donarak ölme ihtimali azdı. Buralarda, sarhoş olarak polis tarafından toplanma ihtimali de fazla değildi. Ama başına ne gelirse gelsin, bunun gibi bir tipe acıyacak değildim.

Eve döndüm. Dış kapıyı kapayıp içeri yürüdüm. Şu an için bir tehlike kalmamıştı. Augie kendine gelse bile, tabancasını aldığımı fark edince, yine buraya gelmeye kalkışması düşünülemezdi. Cindy Vickers, onu ilk gördüğüm divanda oturuyordu hâlâ. Yüzündeki endişe ifadesi silinmemişti.

«Artık anlatacak mısın?» dedim. «Yoksa, zevkle öldürülmeyi bekleyen bir tür mazoşist misin?»

Derhal savunmaya geçti. «Neden söz ettiğini anlamıyorum.»

«Neden söz edeceğim ki?» diye bağırdım. «Augie'den elbet! İki kez, şans eseri kurtuldun. Bugün buraya iki gelişim de tesadüftü. Her darra düştüğünde buraya tesadüfen geleceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun!»

«Augie olmazsa, onun gibi bir başkası olur nasılsa,» dedi, yorgun bir sesle. «Kimse Slessor'un kancasından kurtulamaz!»

«Açık konuşma diye ben buna derim işte! Benim gibi sıradan vatandaşlar için, sözlerini biraz daha anlaşılır kılamaz mısın acaba?»

«Slessor, Augie'nin patronudur. Bir zamanlar, onun yanında çalışmıştım.» Parmaklarıyla çekiştirerek, bluzunun önündeki yırtığı örtmeye çalıştı. Başaramadı. «İnsanların striptizciler

hakkındaki düşünceleri, genellikle, onların sapık olduğu doğrultusundadır. Bir kız, para kazanmak için başkalarının önünde soyunuyorsa, biraz kırıtıp biraz kıvırtıyorsa, onlara göre mutlaka seks manyağıdır, ya da ona yakın bir şeydir. Bundan aşağı yukarı on sekiz ay önce, Slessor'un sahip olduğu büyükçe bir kulüpte çalışıyordum. Onun için özel gösteri yapıp yapmayacağımı sordu bana. Bol para teklif ediyordu. Benden istediği tek şey, gösterimi özel bir dairede yapmak, sonra da misafirlerini eğlendirmekti. Bu eğlendirme de, sadece konuşma biçiminde olacaktı. Teklifini yaparken, bunu açıkça belirtti. Başlangıçta her şey iyi gitti. Arada bir, fazlaca sarhoş olan biri bana sarkıntılık edecek olursa, Slessor'un kendisi, ya da Augie gibi adamlarından biri hemen araya giriyor ve beni kurtarıyordu. Jonathan'la, bu partilerden birinde karşılaştım. Slessor, aramızı yapmak için büyük çaba gösterdi. Biz arkadaş olunca da, ilişkimizden gayet memnun göründü.»

Cindy içkisini bitirdi ve boş bardağı yere, ayaklarının yanına bıraktı. «Hayatımın tek aşkı hikâyesiyle kafanı ütülemek istemem ama, gerçek şu ki, Jonathan benim için tam böyle bir şey oldu. Sonunda beni, kulübü terk etmeye ikna etti. Bana Manhattan'da bir daire tutacak, gelecek doğum gününden bir ay sonra da, benimle evlenecekti.» Acı dolu bir ifadeyle gülümsedi. «Nedense, bir an için bile tereddüt etmedim. Oysa, daha önce de, buna benzer epey teklif almıştım. Jonathan'a bütün kalbimle güvendim. Slessor'a, işi bırakacağımı söyledim. Salak gibi, Jonathan'la projelerimizi anlattım ona. Haberlere sevinmiş göründü, ancak benden, kendisine son bir iyilik yapmamı istedi.

Ertesi gece önemli bir misafiri gelecekti. Son iş olarak, o misafiri eğlendirmemi istiyordu. Dediğine göre, bu, bir tür veda gösterisi olacaktı.»

«Bu hikâye hiç de yabancı gelmiyor bana,» dedim, bir şey demiş olmak için.

«Verilen adrese gittiğimde, sadece Slessor vardı. Yanında, her zamanki gibi Augie ve Pete adında, ayı kılıklı bir başka adamı bulunuyordu. Slessor'un dediğine göre, müşteri geç kalmıştı. Ama merak edilecek bir şey yoktu. Nasılsa gelirdi. Biz bu arada bir içki içebilirdik.» Ağzının iki yanı birden aşağı doğru çekildi. «Gördüğün gibi, benim hikâyenin orijinal bir tarafı bile yok! İçkiye ilaç koymuşlardı. Gerisini kesinlikle hatırlamıyorum. Ertesi sabah kendi yatağımda uyandım. Kafamda büyük bir boşluk vardı. O içkiyi içtikten sonra olanları hiçbir şekilde hatırlamıyordum... Ama öğlene doğru, Slessor çıkageldi. Elinde bir deste fotoğraf vardı. Pis, iğrenç, korkunç şeyler...»

«Dediğin gibi, eski hikâye,» dedim. «Senden istedikleri, Lord'dan vazgeçmen ve yine kulüpte çalışmaya devam etmen miydi?»

«Hayır. Aksine, Slessor benden, tıpkı planladığım gibi hareket etmemi istedi. İşimi bırakacak, Jonathan'ın tuttuğu daireye taşınacak ve... keyfime bakacaktım! Daha sonra, benden bir iki küçük ricada bulunabilirdi. Ama bunlar önemsiz şeylerdi. İstediğini yapmakta sıkıntı çekmeyeceğimden emin olabilirdim. Ama direnirsem, fotoğrafları kullanmaktan başka çaresi kalmayacaktı!..»

Bardağını yerden alıp bana uzattı. «Bir içkiye daha ihtiyacım var, Danny... Hem, sana bütün bunları niye anlatıyorum ki? Sen Jonathan'ın ablasının adamısın. Bu anlattıklarımı

öğrenince, kaltak, zevkten dört köşe olacak. Zil takıp oynamaya başlarsa, hiç şaşmam!»

Ona bir içki daha hazırlayıp divana getirdim. Koca bir yudum içti. Sonra bardağı kavradı... «Jonathan bana kendi durumunu; ablasını, babasının vasiyetini ve gelecek doğum gününde şirket yönetiminin kendisine geçeceğini anlattı. Bu arada fazla parası olmayacaktı, ama idare edebileceğimizden emindi. Kendi dairesini bırakması söz konusu olamazdı. Çünkü ablası onu şahin gibi gözlemekteydi. Gelip benimle yaşamaya başlarsa, ablası, başına çorap örüp, miras hakkını elinden almak için her türlü dolabı çevirirdi. Örneğin, bir striptizciyi metres tuttuğunu yayıp, vasiyetnamedeki 'iyi ahlâklı olmak' koşuluna aykırı hareket ettiğini savunabilirdi... Ona, merak etmemesini söyledim. Benim bir parça birikmiş param vardı. Bu arada rahatça geçinebilirdik. Böylece, harika bir on dört hafta kadar geçirdik. Resimlerin varlığını bile neredeyse unutmuştum ki, aşağı yukarı bir ay önce Augie buraya geldi...

«Slessor, beni ziyaret etmesini ve hatırımı sormasını istemiş. Ayrıca, bana bir de armağan göndermiş. Uzattığı küçük paketi açtım ve bir anda, keçileri kaçırmakta olduğumu sandım. Bu, elmas kaplı bir iğneydi ve arkasında, '*Sevgili Cindy'ye, Jonathan'dan*' diye bir yazı vardı. Augie, suratımın ifadesini görünce güldü ve bunu burada saklamam gerektiğini söyledi. Tekrar uğrayıp, iğneyi burada tutup tutmadığımı kontrol edecekti. İstediğinde gösteremezsem, resimleri derhal Jonathan'a göndereceklerinden emin olabilirdim... O gittikten sonra, Slessor'un armağanını bir çekmecenin dibine, çamaşırların altına gizledim. Böylece, Jonathan'ın bunu görmemesini sağladım... Bir iki

hafta önce, Augie bir armağan daha getirdi. İğneyi kendisine göstermemi istedi, sonra da, iğneyle takım olan, şahane bir gerdanlık verdi. Gerdanlığın arkasında da aynı yazı vardı. Bugünkü gelişinde, iğneyle gerdanlığın burada olup olmadığını kontrol ettikten sonra, bir iki gün içinde bir armağan daha alacağımı söyledi. Yeni armağanım, mavi-bej karışımı, tam boy bir mink palto olacaktı. Değeri, en azından on bin dolardı. Ama buna karşılık, benden bir isteği vardı: oturup Jonathan'a, bütün bu şahane hediyeleri için bir teşekkür notu yazacaktım. Notumda, hediyeleri ayrıntılı bir biçimde belirtmeyi de ihmal etmeyecektim.»

«Ben geldiğim sırada mı istemişti bunu senden?»

Başıyla, 'evet' işareti yaptı. «Seni bayılttıktan sonra, tekrar uğrayacağını ve bu kez mutlaka yalnız olmam gerektiğini söyleyerek çıktı. Ben de çaresizlik içinde Jonathan'ı işinden aradım ve başımın çok ağrıdığını, onu bu akşam göremeyeceğimi, erkenden yatacağımı söyledim... Augie, senden yarım saat kadar önce, tekrar geldi. Jonathan'ın borçları olduğunu biliyordum. Benimle karşılaşmadan önce, tam bir deli yaşamı sürmüş, tonla para harcamış... Ama benim buraya taşınmamdan sonra, bu deliliklere kesinlikle son verdi ve borçlarını ödemek için elinden gelen çabayı gösterdi. Slessor'un, ablası için çalıştığını tahmin etmem güç değildi. Jonathan'ın, şirketteki gelirinin çok üstünde para harcadığını ispat etmek istiyorlardı. Jonathan'ın böyle bir oyuna getirilmesine alet olamazdım. Augie'ye, istediğini yapmayacağımı, not filan yazmayacağımı, resimleri Jonathan'a göndermekte serbest olduklarını, zaten bir dahaki posta dağıtılıncaya kadar, benim bu-

raları terk etmiş olacağımı söyledim. Bu pislikten başka türlü kurtulmam olanaksızdı.»

«Anlaşılan, Augie bu tepkini beğenmedi.»

Aniden ürpermeye başladı. «Evet, hiç beğenmedi! Dediğine göre, ben onlar için büyük bir yatırımdım ve böyle kolay kolay benden vazgeçemezlerdi. Bu notu bana mutlaka yazdıracaktı. Sen geldiğinde, beni 'ikna etmekle' meşguldü! Daha ne kadar süre dayanabilirdim, bilmiyorum. Fazla değil, herhalde. Augie, iyice azmıştı çünkü...»

«Peki, şimdi ne yapacaksın?» diye sordum Cindy'ye. «Arkana bakmadan kaçacak mısın?»

«Hayır,» dedi ve başını kararlı bir ifadeyle sağdan sola salladı. «Kaçmak, saçma bir fikirdi! Jonathan'a telefon edip, onu buraya çağıracağım. Sana anlattığım gibi, ona da bütün hikâyeyi anlatacağım. Gerisi onun bileceği iş.»

«Kutlarım,» dedim. «Cesur kızsın. Ama unutma ki, Slessor bu işten kolay vazgeçmez. İstersen birkaç günlüğüne benim eve taşın. Merak etme, karşılığında bir şey istemem.»

«Sağ ol, ama olmaz.» Yorgun ve mahcup bir edayla gülümsedi. «Burası, Jonathan'la benim yuvamız gibi bir şey. Hikâyeyi dinler, resimleri görür ve... benden vazgeçerse, Batı Kıyısı'na gidip, orada yeniden işe başlarım. Yok, her şeyi bilmesine rağmen yine de beni isterse, burada, bu evde kalmak isterim. Ama, önümüzdeki günlerde sık sık uğrarsan da sevinirim!»

«Tabii uğrarım,» diye söz verdim. «Nasılsa, bu gece rahat uyuyabilirsin. Augie'nin kendine gelip de patronuna haber verebilmesi, epey zaman alacaktır.»

«Ben de o zamana kadar, Jonathan'la konuşup, geleceğimi, şu veya bu yönde, kararlaştırmış olurum... Sana nasıl teşekkür edeceğimi bi-

lemiyorum, Danny.»

«Mühim değil,» dedim. «Augie'yi okşamak, benim için ayrı bir zevk oldu.»

İçkimi bitirdim ve bardağımı sehpaya bıraktım. «Anladığım kadarıyla, sen şimdi Lord'u buraya çağıracaksın. O halde, en iyisi benim bir an önce gitmem. Ama, gece veya gündüz, ne zaman ihtiyaç duyarsan, beni aramaktan çekinme. Anlaşıldı mı?»

«Sağ ol Danny.»

Giderken, Augie'nin tabancasıyla cüzdanını da götürecektim. Sonra aklıma, daha iyi bir fikir geldi. Cüzdanı cebime koydum, ama tabancayı divana götürdüm. Cindy silahı görünce, yerinden hopladı.

«Augie'nin silahı bu,» diye açıkladım. «Kendine geldiğinde tekrar bir yaramazlık yapmaması için, üzerinde bırakmadım bunu. İstersen sana vereyim. Evde tabanca olduğunu bilirsen, belki kendini bir parça daha güvende hissedersin. Ne dersin, ha?»

«İyi olur herhalde.» Dudaklarını yaladı, sonra tabancayı eline aldı.

Augie'nin cüzdanını tekrar çıkarıp içine baktım. İlginç hiçbir şey bulamadım. Öyle olunca, cüzdanı da divanın üzerine attım ve Cindy'ye, bunu daha sonra çöpe atmasını söyledim.

«Gitmeden sana bir şey sormak istiyorum,» dedim. «Bana Slessor'un gece kulübünün adını ve adresini verebilir misin?»

«Jersey City'de, Blue Lady adında bir yer...» Bir an durup devam etti. «Gitmeden önce, ben de sana bir şey sormak istiyorum Danny.»

«Buyur,» dedim.

Koyu gözlerinde aniden bir umut ışığı belirmişti. Şişirilmiş gözü, yırtılmış gömleğiyle, tam bir Külkedisi görünümündeydi. «Bir an için Jo-

nathan'ın yerinde olduğunu ve bana âşık olduğunu düşün. Hikâyemi dinledikten ve resimleri gördükten sonra, tepkin ne olurdu?» Zavallıcık, bu soruya bütün ruhunu koymuştu.

«Ben olsaydım,» dedim, «resimlerin dağıtım hakkının bana devredilmesini isterdim... Hem sonra, ben, herhangi bir hatuna evlilik teklif edecek kadar deli değilim ki!»

Yavaşça gülümsedi. «Sen gerçek bir dostsun, Danny Boyd!»

«Öyleyimdir,» dedim, gülümseyerek. «Şansın açık olsun, Cindy.»

«Teşekkürler, Danny.» Aniden ciddileşmişti. «Hayatımda, Jonathan'dan sonra karşılaştığım ikinci esaslı adam sensin. Çıkarken dikkat et de, Augie bir köşede seni bir beyzbol sopası ile beklemekte olmasın. Dikkatli ol, e mi?»

«Merak etme, kendime dikkat ederim. Ayrıca, yarın sabah bir ara uğrarım.»

Birkaç saniye sonra sokağa çıktığımda, Augie'nin yattığı yerde yeller esiyordu. Civarda bulunmadığından emin olmak için, yavaş adımlarla bir miktar yürüdüm. Sonra bir taksiye binip, kentin içinde bir süre dolaştım. İzlenmediğimden emin olmak istiyordum. Taksi beni Maxine Lord'un evinin kapısında bıraktığında, saat neredyse on bir buçuk olmuştu. Zile bastım.

Kapının birkaç santim aralanması için, tahminimin aksine, epey beklemem gerekti. İçeriden, asabi bir ses, «Bu saatte gelen de kim?» diye sordu.

«Danny Boyd,» dedim. «Acil olmasaydı, inanın rahatsız etmezdim.»

«Ha, siz misiniz?» Sese, dostane bir hava gelmişti. «Niye hemen söylemediniz?»

Kapı sonuna kadar açıldı. Uzun tüylü halıya

gömüle gömüle, ön taraftaki hole girdim. Karşımdaki manzara, gerçekten dehşet vericiydi: orta yaşlı şişko hizmetçi, gri pamukludan bir gecelik giymiş, bigudili saçlarının üzerine de, dantelli bir ağ geçirmişti. Dönüp gözümün içine baktı.

«Aradığınız o ise, —buraya zaten benim için gelecek değilsiniz ya—, *onu* aşağıda bulabilirsiniz.» Bunu söylerken, aşağı inen merdivenin başını işaret etti. «Şeytanla oturmuş büyü yapıyordur mutlaka!»

«Teşekkür ederim, Bayan Malone,» dedim kibarca.

Gürültülü bir biçimde burnunu çekti, sonra da o badi badi yürüyüşüyle evin arka tarafına doğru yöneldi. Anormal boyutlu Mısır kedisinin başına, dostça bir şaplak indirdim. Gözlerine, her zamankinden de haince bir bakış yerleşti, gibi geldi bana. Merdivenden hızlı adımlarla indim. Aşağıdaki kalın kapı açık duruyordu. Ben de dosdoğru, havuzlu odanın buharlı havasına aldım.

Havuzun kenarında, uzun boylu, takım elbisesi tertemiz bir adam duruyordu. Mozayik üzerindeki ayak seslerimi duyunca, sıkılmış bir ifadeyle bana doğru döndü. «Siz de kimsiniz, Allah aşkına?»

«Danny Boyd,» dedim. «Siz de, Jonathan Lord olmalısınız.»

Sık sarı saçları, ablasınınkinin eşiydi. Gözleri de onunki gibi, maviydi. Ama benzerlikleri burada bitiyordu. Yüzünün geri kalan kısmı kabaydı. Gevşek ağzı da, ona, fevri bir insan havası veriyordu.

«Boyd mu?» Dönüp, sırtüstü yatmakta olan ablasına baktı. «Yoksa özel hafiyen mi bu?»

Maxine, gırtlağının ta dibinden güldü. Sonra

da, birkaç güçlü kulaçla kenara kadar yüzdü ve kendini sudan dışarı çekti.

«Özel hafiyem misiniz, Bay Boyd?» Candan kıkırdamaya devam ediyordu. Başını arkaya doğru attı ve suları süzülsün diye, saçlarını parmaklarıyla taradı.

«Ne yaparsınız, ezilen sınıflar takımındanım ben! Önce hafiyecilik oyna, sonra belki paranı alırsın! Benim kaderim de böyle.»

«Herhalde formülü çaldığımı 'kanıtlayacak' bir şeyler uydurmakla meşgulsünüz. Öyle değil mi?» Jonathan'ın sesi gergindi.

«Sizi, hakkınız olan mirastan mahrum bırakmak için mi?» Ablasına döndüm. «Bana bundan söz etmeyi unuttunuz herhalde, Maxine?»

Mavi gözler, oklarını bana dikti. «Maxine mi? Ne zamandan beri sizinle bu kadar samimi olduk?»

«Hakkınızda başkalarının düşündüğünü öğrendiğimden beri... 'Bayan Lord' demem, artık hiç de uygun kaçmayacak gibi göründü bana.»

«Anlaşılan, bu soruyu sormam gerekecek: İşittiklerinizle, benim hakkımda nasıl bir izlenim edindiniz, Bay Boyd?»

«Karışık bir tablo canlandırdılar gözümde,» dedim, neşeli bir sesle. «Alt tarafı seks manyağı, üst tarafı ise üşütük!»

Jonathan candan bir kahkaha attı. Maxine ise ona, bir fili dondurabilecek türden bir bakış fırlattı.

«Konuşmak için doğru insanları seçmişsiniz,» dedi Jonathan, gülüşünü zar zor zaptederek. «Üstelik, henüz benim söyleyeceklerimi de duymadınız.»

«Offf, sen biraz sussana!» diye hırladı Maxine, ona dönerek. Sonra da, hışmını bu kez ba-

na yöneltti. «Başka ne öğrendiniz Boyd? Formül konusunda bir gelişme var mı? Yoksa tüm zamanınızı, beni soruşturmakla mı geçirdiniz?»

«Fremont'un dediğine bakılırsa, formülü siz ondan çalmışsınız. O piyasaya girince, kendi malınızı geri çekmenizin nedeni buymuş. Ayrıca, anlayamadığım bir nedenle, beni onu korkutmak için tuttuğunuzu düşünüyor. O da buna karşılık, ikimizi korkutmak için adam tutacağını söyledi. Durun bir dakika, tam nasıl dediğini hatırlayayım... Evet, buldum galiba. 'Ona selamlarımı söyleyin ve onu bir doktora görünmeye ikna edin. Çünkü, ruhsal tedaviye şiddetle ihtiyacı var. Haaa, Jonathan'dan haber sorduğumu da ona mutlaka söyleyin.' Evet, Fremont aşağı yukarı böyle dedi.»

«Demek, Fremont, Jonathan'dan haber soruyordu...» Maxine, bu sözleri söylerken, yüzünü tamamen ifadesizleştirmişti. «Nedenini tahmin etmekte güçlük çekmiyorum. Bir dahaki formülü ne zaman çalıp kendisine getirecek diye sabırsızlanıyordur herhalde.»

«Bütün bu işlerin canı cehenneme!» diye bağırdı Jonathan. «Bir akşamda bundan fazlasına tahammül edemem!»

Maxine, alt dudağını yavaşça ve zevkle yaladı. «Jonathan'ın hayatının aşkını da gördünüz mü, Boyd? Rüyalar âleminin striptizci peri kızını?»

Bir an için, ablasına vuracak gibi geldi bana. Sonra, sözlerinin anlamını tam olarak algılayınca, hırsla bana döndü. «Cindy'yi korkutmaya çalıştınızsa eğer...»

«Biliyorum, biliyorum; ciğerimi söküp köpeklere atacaksınız!.. Ama merak etmeyin, böyle bir şey söylemesine ihtimal yok.»

«Sevgiline giderken, küçük bir hediye götür-

meyi unutma sakın,» dedi Maxine, bir kedi gibi mırıldanarak. «Örneğin, altın bir madalyon alabilirsin. Bu kez, sadece senin için takıp çıkarır; müşterilerini eğlendirmek için değil...»

Jonathan, saatine baktı. «Doğum günüme, beş hafta dört gün on altı dakika yirmi saniye kaldı.» Sesi, alabildiğine gerilmişti. «Ha, unutuyordum az daha: doğum günümde, küçük bir hediye verecekler bana; Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi Yönetim Kurulu Başkanlığı. Ama o zaman, çok işim olacak. En büyük derdim de, şirketin ambalajlama servisinde, senin gibi altın kaplamalı bir orospuya, uygun bir yer bulmak olacak!» Sesini yükseltmiş, öfkeden tiril tiril titremeye başlamıştı.

Onun böyle kendini kaybetmesi, Maxine'i mutlu kılmış gibiydi. Jonathan, bunu fark edince daha da kudurdu ve topuklarını yere vura vura, hızlı adımlarla havuzlu odadan çıkıp gitti. Giderken de, kapıyı hışımla çarptı. O çıkınca, buharlı bir sessizlik kapladı ortalığı.

Maxine, yavaşça içini çekti. «Zavallı çocuk,» dedi, «bir zamanlar, on dört yaşlarındayken, hizmetçi kızla yatakta yakalamıştım onu. Ne yaptı, biliyor musunuz? Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı! O zamandan beri de, çıktığı her kız, o hizmetçinin bir kopyası olmuştur hep. Zavallıcık, ayak takımının üstüne bir türlü yükselemedi.» Tekrar, anaç pozlarda içini çekti. «Yavrucak belki benim yüzümden bir aşağılık duygusuna kapılmıştır; ne dersiniz, ha?..»

5

Saçını kuruttuktan sonra, havluyu bir *sari* gibi vücuduna doladı. «Yukarıda konuşalım, orası daha rahat,» dedi, sıradan bir sesle. «Ayrıca, bir içkiye de ihtiyacım var. Jonathan, daima beni böyle bir içki ihtiyacında bırakır. Ha, söyleyin bakalım, striptizci eskisi sevgilisi nasıl bir şey?»

«Güzel yüzlü ve güzel vücutlu bir esmer.»

«Göğüsleri aşırı dolgun mu? Yürürken, biraz üstten şişirilmiş izlenimi veriyor mu?»

Ben başımla onaylayınca, yüzünde bir zafer gülücüğü belirdi. «Size dedim ya; bütün sevgilileri o hizmetçi kıza benziyor. Zavallı Jonathan, hep böylelerini seçmekle, neyi kanıtlamaya çalışıyor acaba?»

Basamakları tırmanıp ön taraftaki hole çıktık. Oradan da, cam asansörle dördüncü kata tırmandık. Yatak odasına, onun peşinden girdim. Yatağın iki yanındaki cam kediler, sahibelerinin havluyu yere atışından hiç etkilenmemiş göründüler.

«Bar o tarafta.» Başıyla, odanın uzak köşesini işaret etti. «Birer içki hazırlayabilirseniz, sevinirim. Benimki, buzlu viski olsun.»

Buzu ve en iyi viski markasını buluncaya kadar, biraz oyalandım. İçkiler hazırdı sonunda.

İki bardağı alıp arkamı döndüm. Maxine, elbise dolabının önünde, ayaktaydı. Çırılçıplaktı. Nazlı hareketlerle saçını tarıyordu. Kırmızı uçlu memelerinin şuh dolgunluğu, beni bir an için soluksuz bıraktı.

«İçkileri biraz hızlı hazırladın, Danny.» Yumuşakça güldü. Gırtlağının ta dibinden gelen, okşayıcı bir kedi mırıltısı gibiydi bu gülüş. «Bu acelen yüzünden, üzerime parfümümden başka bir şey giymeye vakit bulamadım.» Yavaş bir hareketle, saç fırçasını masaya bıraktı. Sonra döndü, bir sandalyenin üzerinde duran siyah sabahlığını aldı. «Sevgili kardeşim bizi böyle görse, ne derdi acaba?»

«Ne diyecek, 'Seks manyağı ablacığım yine kudurdu,' derdi herhalde.»

Dudakları sinirle büzüldü, sabahlığının kollarını hızla geçirdi ve kemerini sıkı sıkı bağladı. Uzattığım içkiyi kaparcasına elimden aldı.

«Bütün bunlar, yaptığınız işin gereği herhalde,» dedim. Bir arkadaş toplantısında, gevezelik edermiş gibi bir havada konuşuyordum. «Fremont, ambere benziyor, Stahl da, misk geyiğinden farksız! Jonathan, pekâlâ, Kanada kunduzuyla akraba olabilir. Sana gelince...»

«Beni de herhalde misk kedisine benzeteceksin!» dedi adeta hırlayarak.

«O da olabilir, çiçek yağı da olabilir... Güzel kokulu, ama tamamen yapay bir yağ!»

Viskisinden koca bir yudum aldı, sonra da bardağının üzerinden beni süzdü. «Beni çekici bulmuyor musun, Danny?»

«Paramı almadan müşteriyle asla yatmam,» dedim. «Hem, başaramadığım işlerin raporunu dinlemek istemez miydin?»

«İyi olur,» dedi. Gözlerini kısmış, için için bir şeyler düşünmeye başlamıştı.

«Cindy Vickers'in dediğine göre, Jonathan onun için para harcamıyormuş. Sadece dairesinin kirasını ödüyormuş, o kadar.»

«Öyle mi?!» Gözleri hırsla yuvalarında döndü. «Bakire olduğunu da söyledi mi?»

«Leo Stahl, iş arkadaşlığından yatak arkadaşlığına geçtiğinizi söylüyor. Yalnızlığın mengenesine sıkışmış iki dertli yürek! Derken, bir gece aniden... Vallahi, az daha ağlatacaktı beni!»

«Malone Ana ile de konuştuğundan eminim,» dedi tekdüze bir sesle. «Evin dekoru yüzünden, beni iblisin ortağı gibi görüyor. Onun gözünde, çiğ çiğ bebek yiyen bir cadı, ya da erkek yutan bir canavarım.»

«Ursula Owen, biraz içine kapanık olmakla birlikte, sevimli bir kıza benziyor,» diye devam ettim. «Slessor'la ise, henüz karşılaşmadım.»

«Slessor mu?» Şaşkın bir ifadeyle, iki kaşını birden yükseltti. «Slessor da kim?»

«Birileri, şimdilerdeki yatak arkadaşın olduğunu söyledi.» Bu yalanı savururken son derece rahattım.

«Şu anda bir erkek arkadaşım yok ve Slessor diye birini de tanımıyorum.» Sesinde en ufak bir heyecan emaresi yoktu. «Bu güzel araştırman sırasında, biraz işe yarayacak bir şeyler de öğrenebildin mi? Örneğin, formülü kimin çaldığı konusunda bir şeyler?»

«Bir görüşe göre, hırsız sensin. Hayatta en büyük arzun, kardeşinin, gelecek doğum gününde şirketi elinden kapmasını, senin kıçına da tekme savurmasını önlemek. Bunun için, hırsızlık tezgâhını sen kurdun. Amacın, kardeşini suçlayıp ipi boynuna dolamak. Eminim ki, babanın vasiyetnamesinde, şirketin yönetimine geçebilmek için, suç işlememiş olma gereğinden

söz eden birtakım hükümler vardır. Yoksa yanılıyor muyum?»

«Evet, vasiyetnamede öyle bir şart var,» dedi Maxine. «Senin bu görüş hakkındaki kanaatin nedir, Danny?»

«Mümkündür, diye düşünüyorum. Fremont ve Stahl ile gönül ilişkilerini de, planlarında sana yardımcı olsunlar diye kurmuş olabilirsin pekâlâ... Gerçekten Fremont ile el altından anlaşmışsan, yeni parfüm yüzünden göründüğü kadar para kaybetmiyor olabilirsin...»

«Hafiyecilikten usandığın zaman, şirketin baş planlamacısı olarak yerin hazır, Danny!» Dudaklarını iyice yayarak sırıttı. «Parfüm sanayii, bir anda neye uğradığını şaşıracaktır vallahi.»

«Bu iş, baştan sona vıcık vıcık,» dedim. «Dayanılacak sağlam bir şey yok. Üstelik kazdıkça, daha da vıcıklaşıyor meret. Benden, formülünü kimin çaldığını bulmamı istedin. Aradan sadece yirmi dört saat geçti, şimdi artık hiçbir şeyden emin değilim; ne formülünün gerçekten çalınmış olduğundan, ne de senin Fremont'un formülünü çalmadığından. Bu Allahın belası formül, gerçekten de hiç çalınmamış olabilir. Belki de, Jonathan'ın defterini dürme planının bir parçası olarak, onu Fremont'a bizzat sen vermişsindir. Olamaz mı yani?»

«Ben de, *kendi kafamın* karışık olduğunu düşünüyordum! Şu haline bak.» Alaylı bir biçimde sırıttı. «Herhalde bazı insanlar, boylarını aşan işleri üstlenmemesini öğrenme ihtiyacındalar! Sen nerede, parça başına beş bin dolarlık özel hafiyecilik nerede!»

Bu lafa karşılık vermedim, çünkü kadın haklı da olabilirdi. «Fremont ile aranızda neler geçti?»

«Yerinde bir soru,» dedi Maxine ve bir dikiş-

te bardağını bitirdi. «Parfüm işinin, oldum olası sonsuz bir cazibesi olmuştur benim için. Annem, Jonathan'ı doğururken... yani anlayacağın, tamamen boş yere öldü zavallı. Sonuçta, babasına son derece bağlı bir çocuk olarak büyüdüm. İşe giderken, babam beni yanında götürürdü çoğu zaman. Fabrikayı, laboratuvarı, şirketin iç dünyasını, böylece tanıdım. Üniversiteye giderken de, tatil sırasında burada çalışırdım. O zamanlar, Charles Fremont, babamın baş kimyageriydi. Gözü açılmamış on sekiz yaşında bir taze iken, Fremont benim nazarımda, yeni parfümler yaratmasını bilen bir yarı tanrıydı. O yaz tatilinde, günlerden bir gün, özel bir proje için geç vakte kadar çalışacağını ve istersem ona yardım etmek için kalabileceğimi söyledi. Dünyalar benim olmuştu! Heyecandan ölecektim nerdeyse! Büyük adam, benim gibi bir küçümenden yardım istiyordu... Özel proje dediği, beni iğfal etmekti tabii! Ama dedim ya, o sırada çok saftım. Aklımda parfümden başka bir şey yoktu. Seksten mekten neredeyse habersizdim.»

Acımasızca sırıttı. «Ah Tanrım, ne de romantik oldu! Laboratuvarın döşemesinde sadece ikimiz!.. Ben, ne olup bittiğini tam anlayamamış, şaşkın bir durumda; havada parfüm kokusu... İş olup bitince, tabii, bana sırılsıklam âşık olması gerektiğini düşündüm. Öyle ya, âşık olmasaydı niye benimle yatsındı? Benimle yattığına göre de, mutlaka aklında evlilik vardı! Ertesi gün, şöyle bir sıradan selam verip geçince, neye uğradığımı şaşırdım. Hayatın gerçek yüzünü bir anda öğrenmiştim. Buna alışmak, epey sancılı bir süreci gerektirdi.

«Bir iki yıl sonra, babam öldü ve şirketin tüm yönetimi bana kaldı. Yirmi bir yaşındaydım.

Kimse, bu işi becerebileceğime ihtimal vermiyordu. Herkes buna, büyük bir şaka gözüyle bakıyordu. Ta, makama oturduğum ilk güne kadar... O sırada, Leo Stahl, Charles'ın asistanıydı. İlk icraatım, pozisyonlarını değiştirmek oldu. Leo'yu, baş kimyagerliğe getirdim, ayrıca, sırf zevk olsun diye, Charles'ın ücretini de düşürdüm! Buna dayanamayıp şirketten ayrıldı ve kendi işini kurdu. Aradan beş yıl geçti. Ondan sonra ilk kez, Şikago'da bir toplantıda karşılaştım onunla. Bana yanaştı. Geçmişi unutmamız gerektiğini söyledi. Beni birkaç kez yemeğe çıkardı. Bir sürü tatlı dil döktü. Sonunda, yine o sulu gözlü, eski saf kız olup çıktım.

«Derken, işler öyle bir raddeye geldi ki, evlenmeye karar verdik. Şirketlerimizi de bu vesileyle birleştirmemizi önerdi. Bunu öyle bir havada söyledi ki, ben de bunun akıllıca bir iş olacağına kanaat getirdim. Ona, Leo'nun yeni bir formül üzerinde çalışmakta olduğunu ve başarıya ulaşmasına az bir şey kaldığını anlattım! Derken bir gün, Charles, şirketlerin birleşmesi için bir proje getirdi. Bunu iyice inceledikten sonra, gözünün bende değil, aslında şirkette olduğunu anladım... Ama şimdi bile...» yüzünü çaresiz bir ifadeyle buruşturdu, «şu kapıdan girse, bundan on yıl önce onu ilk tanıdığımda duyduğum o delice heyecanı tekrar duymayacağımdan emin değilim.»

«Sana bir şey söyleyeyim mi,» dedim, yumuşak bir sesle, «senin de galiba Fremont'a karşı, tıpkı kardeşinde o hizmetçi kıza karşı bulunduğunu düşündüğün cinsten bir kompleksin var.»

Yüzünü aniden ateş bastı. Bir an, beni dövecek sandım. Üzerime fırlattığı bardağı kafama yememek için, yana doğru daldım. Bardak, yay-

dan yeni fırlamış ok hızıyla beni sıyırıp, arkamdaki duvarda parçalandı. «Sen... Sen...!» Boğulacakmış gibi yutkundu.

Tuvalet masasının üzerindeki antika, gümüş telefon, hoş bir tıngırtı çıkararak çaldı. Maxine, bir süre gözlerini kapayıp öfkesini bastırmaya çalıştı. Sonra ahizeyi kaldırıp, yumuşak, hoş bir sesle, «Maxine Lord, buyurun,» dedi. Bir iki saniye için söylenenleri dinledi, sonra bana döndü. «Arayan Jonathan, seninle konuşmak istiyor.»

Telefonu alıp, «Ben Boyd,» dedim.

«Telefonda anlatamam.» Sesi alabildiğine gergindi. «Cindy'nin dairesindeyim. Derhal buraya gelin, Boyd!» Telefonu kapadı.

«Ne istiyormuş?» Maxine, merak dolu gözlerle bana bakıyordu.

«Hayat hikâyesini anlatacakmış,» dedim. «Bakarsın, bu arada seninkini de anlatır.»

«Daha yeni anlattım ya,» dedi.

«Onun ağzından duymak değişik olabilir,» dedim, pis pis sırıtarak. «Ola ki, bazı ilginç ayrıntıları atlamışsındır.»

Mavi gözlerinde, buz gibi bir bakış belirdi. «Kovuldun, Boyd!» Sesi iyice keskinleşmişti. «Şu andan itibaren, aramızdaki anlaşma son buldu! Beş bin doların üzerine, bir bardak soğuk su içebilirsin. Yarın sabah, şimdiye kadarki masrafların için bir çek postalarım sana! Yollayacağım miktar, taksi parası sadece. Harcadığın zamanın herhangi bir değeri olduğunu sanmam!»

«Demek, ayrılık anı geldi çattı Maxine,» dedim, dalgacı bir melodram havasında. «Bakalım, bundan on yıl sonra seninle karşılaştığımda, yine içimde o delice heyecan uyanacak mı?»

«Allah belanı versin!» Saç fırçasını kaptığı

gibi bana doğru fırlattı. Ama fazla heyecanlandığından, iyi nişan alamamıştı. Fırça, elli altmış santim üzerimden geçti. «Defol! Seni doğduğuna pişman edeceğim! Seni...» Son atışı daha isabetliydi. Parfüm şişesini burnumun ortasına yememek için enikonu çevik davranmam gerekti.

Sıra, büyük boy Mısır kedilerine gelmeden, bir an önce sıvışmam iyi olacaktı. Odadan yıldırım hızıyla çıkıp kendimi cam asansöre attım.

Sokağa çıktığımda, Tanrı Babanın yalan söylememe tahammül edemediğini anladım. Gerçekten kar yağmaya başlamıştı çünkü. Bana kalırsa, yalanımın devam etmesi daha iyiydi ya, neyse... Bir taksi bulmak için, tam on dakika uğraşmam gerekti.

Cindy Vickers'in ziline bastığım anda kapı açıldı ve Jonathan Lord yakama yapışıp beni içeri sürükledi.

«Ona ne yaptın?» Boğulacak gibiydi. «Ona ne yaptığını söylemezsen, seni derhal öldürürüm!»

«Yavaş gel, ahbap,» dedim ve sert bir hareketle, yakamı kollarından kurtardım.

«Maxine seni tutuncaya kadar, her şey yolundaydı!» Gözleri, öfke şimşekleri saçarak beni süzüyordu. «Nerede o? Ona ne yaptın?»

«Ona bir şey yapmış olsaydım, ayrıldığımda sizi aramak üzere olduğunu söyler miydim hiç?» Soruyu sakince sormuştum. «Ayrıca, ona bir şey yapmış olsam, şu anda burada olur muydum?»

«Bilemiyorum... Bilemiyorum...» Kolları umutsuzca iki yanına düştü. «Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama ona bir şey oldu, Boyd. Evden çıkar çıkmaz, dosdoğru buraya geldim ve Cindy yoktu! Beni arama niyeti ko-

nusunda söylediğin doğruysa, gidebileceği tek bir yer vardı: benim dairem. Ama, kendi telefonumu beş kez çevirdim, seninle konuştuğumdan beri. Cevap yok. Demek ki orada değil. Gecenin saat birinde, yürüyüşe çıkmış olamaz ya!.. Üstelik kar da yağıyor!»

«Yanından ayrıldığım sırada endişeliydi,» dedim, ihtiyatlı bir şekilde. «Sizinle ilgili, önemli bir sorunu varmış. Belki, arayıp sizi bulamayınca, fikrini değiştirmiştir. Belki meseleyi daha bir süre düşünme ihtiyacını duymuştur ve bir arkadaşına gitmiştir. Sizin kendisini bulamayacağınız bir arkadaşına... Belki, kendini hazır hissedinceye kadar vakit kazanmak istemiştir.»

«Ne gibi bir sorunu olabilir ki?» dedi, yorgun bir sesle. «Birbirimizi seviyoruz. Doğum günümden hemen sonra da, evleneceğiz. Onun için bundan daha önemli ne olabilir ki, o konuda karar verebilmek için gece vakti benden kaçma gereğini duysun?»

«Ben nereden bileyim?» dedim sabırla. «Belki size bir mesaj bırakmıştır.»

«Bunu da düşündüm,» dedi sertçe. «Her tarafa baktım; not filan yok.»

«Gitmiş olabileceği herhangi bir arkadaşı geliyor mu aklınıza?»

«Cindy'nin, Manhattan'da arkadaşı yok. Aslen Detroit'lidir. Onunla tanıştığımda da, Jersey City'de çalışıyordu.»

«Evet, bundan söz etti bana,» dedim. «Galiba, Slessor diye birine ait bir gece kulübünde çalışıyormuş.»

Jonathan, başıyla onayladı. «Don Slessor... Ama, gecenin bu saatinde Jersey City'ye gidecek değil ya.»

«Belki Slessor'un Manhattan'da bir dairesi

vardır?»

«Cindy niye ona gitmek istesin?» dedi, saldırgan bir tavırla.

«Düşünmek için zamana ihtiyacı varsa,» diye açıklamaya başladım, yumuşak bir sesle; «ve Manhattan'da tanıdığı tek insan Slessor'sa, ondan sığınacak bir oda istemiş olması çok mu garip olur?»

Nihayet bu ihtimale aklı yattı ve alnını kırıştırarak düşünmeye başladı. «O adamla ilk kez nerede karşılaşmıştım yahu? Bir hatırlayabilsem... Heyt be! Oldu işte. Hatırladım. Onu ilk kez bizim şirketin mağazasında gördüm. O sırada Maxine, güya bana, işi temelinden öğretmeye çalışıyordu. Slessor, kulübünde çalışan kızların parfümlerini hep bizden aldığını söylemişti. Bizim kokular, müşterilere cazip geliyormuş!» Yüzünde, sırıtma gölgesi gibi bir şey belirdi. «Gerçek bir centilmendi, bu Don Slessor! O zamana kadar, striptiz kulübü sahibi olan biriyle tanışmamıştım. Ben de onu, o gece yemeğe davet ettim. Sonra o beni kulübe davet etti. Cindy ile, işte öyle tanıştık...» Parmaklarını heyecanla şaklattı. «Gerçekten de, Manhattan'da, geceyi geçirebileceği *bir yer vardı.* Ama bir daire değildi bu. Hatırlıyorum, oldukça sarhoştuk ve ben onu, taksiyle götürdüm; sonra da eve döndüm. Neredeydi yahu?..» Alnı yine fena halde kırıştı. «Bir kulüptü bu. Slessor'un sahip olduğu bir kulüp. Fazla bir geliri olmadığını söyledi. Ama yine de, daire kiralamaktan daha ucuza geliyordu.»

«Kulübün adı neydi?» diye sordum umutla.

«Blue Lady miydi?» Başını sağdan sola salladı. «Değildi, hayır. Blue Lady, Jersey'deki kulübün adıydı. Ama Blue bir şeylerdi... Blue Doll! Tamam buldum! Blue Doll'du!»

«Ben oraya gideyim de, kulüpte kalıp kalmadığını öğreneyim,» dedim.

«*Birlikte* gideceğiz,» dedi hırlayarak.

«Oradaysa, sizi görmek istemediğini Slessor'a söylemiştir mutlaka. Dolayısıyla, sizi görürlerse, bütün kapıların yüzümüze kapanacağı kesin. Buna karşılık, Slessor beni tanımıyor. Bu da benim için bir avantaj. Cindy'nin Detroit'ten eski bir arkadaşı olduğumu söyleyebilirim, ya da başka bir bahane uydururum... Nasılsa, orada kalıp kalmadığını öğrenmenin bir yolunu bulurum.»

«Ben bu işi pek sevmedim, ama haklı olabilirsiniz. Onu bulur bulmaz beni arayacaksınız, anlaşıldı mı?»

«Elbette,» dedim. «Nereyi arayayım? Burasını mı?»

«Başka neresi olabilir ki? Ben buradan bir yere ayrılmam. Bakarsınız, ikimiz de yanılıyoruzdur ve on dakikaya kalmaz, Cindy, çıktığı yürüyüşten geri döner.»

«Anlaştık o zaman,» dedim. «Kesin bir şey öğrenir öğrenmez, hemen burasını ararım. Bu arada, fazla dert edinmemeye bakın.»

«Orası kolay!» dedi, acı bir alayla. «Kaybolan, sizin sevgiliniz değil, *benimki!*»

Taksi şoförüne önce kendi adresimi verdim. Adamı kapıda bekletirken, aceleyle eve girdim ve .38'liğimi aldım. Kılıf askısı vücuduma göre ayarlıydı. Böylece, ceketimin altında silah taşıdığım fark edilmeyecekti. Tekrar taksiye dönüp, şoföre, Blue Doll adlı bir gece kulübü bilip bilmediğini sordum.

At suratını bana doğru çevirdi ve boş gözlerle bana doğru baktı. «Ciddi misiniz, alay mı ediyorsunuz?» dedi. «Manhattan'daki gece kulüplerinin sayısını biliyor musunuz? Birçoğu da,

sadece birkaç gün süreyle açık kaldıktan sonra kapanır gider!»

«Biz yine de şöyle bir dolaşalım,» dedim.

«Çıldırmış olmalısınız. Bütün gecemizi alabilir bu iş.»

«Böylece gevezeliğe devam edersen, bütün geceyi burada geçiririz!» diye hırladım.

Tiksintiyle omuz silkip, arabayı hareket ettirdi. Aradığım yeri bulursa, ona koca bir bahşiş vermeyi kurdum içimden. İlk trafik ışığında, bana doğru dönüp şeytanca sırıttı. «Aradığınız, gece kulübü değil de *bar* ise, sanırım öyle bir yer biliyorum.»

Elimi derhal cüzdanıma attım. Mesajı anında kavradı ve gaza bastı.

Aşağı yukarı yirmi dakika sonra, şoför beni, dar bir yolun köşesindeki bir kapının önüne getirdi. Kapının üzerinde, mavi neon ışığıyla, 'Blue Doll' diye bir yazı vardı. Kıvrımları abartılmış ışıktan bir kadın silueti de, düzenli aralarla yanıp sönüyordu. Taksi ücretini ve bahşişi ödedikten sonra, ışıklı kapıdan içeri girdim. Pardösümü yorgun bakışlı vestiyerci kıza bırakıp salona daldım.

Burası, oldukça büyük bir odaya benziyordu, ama öylesine loştu ki, tam nasıl bir yer olduğunu görmeye olanak yoktu. Birkaç adım atıp, gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalıştım. O sırada, yanımda bir konsomatris belirdi. Sarı saçlarını mavi bir kurdeleyle bağlamış, üzerine mavi bir kısa şort ve mavi file çoraplar giymişti! Buraya, boş yere Blue Doll, yani Mavi Bebek denmemişti!

«Tek kişilik bir masa mı isterdiniz?» Sesi sancılı geliyordu, ama belki de yorgunluktandı.

«Teşekkür ederim,» dedim ve peşinden yürüdüm. Duvar dibine dizilmiş bir dizi küçük lo-

cacığın önünden geçtik. Birbirleriyle sarmaş dolaş 'konuşmakta' olan birtakım adamlar ve kadınlar görür gibi oldum. Ama çevrenin karanlığından, yanılmış da olabilirim... Derken, kadın beni küçük bir locaya soktu ve ne içeceğimi sordu. «Viski,» dedim; o da mavi duman içinde kayboldu. Geri dönmesi fazla sürmedi. Elindeki viski bardağını masaya bırakırken, kalçasını da omzuma sürtmeyi ihmal etmiyordu.

«Benim adım Gina,» dedi.

Onun gibi berbat bir karının böyle bir yerde ne işe yarayabileceğini soracak gibi oldum; sonra, şeytana uymamaya karar verdim. «Bu akşam işler nasıl?» dedim.

«Bugün oldukça sakin,» dedi. Şöyle bir kıvrılıp, tekrar kalçasını omzuma sürttü. «Yalnızsınız ha...»

«Bana bir iyilik yapabilir miydiniz, acaba?» dedim.

«Nasıl bir iyilik?» Kalçasının baskısı biraz daha arttı.

Cüzdanımdan beş dolarlık bir banknot çıkardım, katladım ve şortuyla kemerinin arasına soktum. «Bir arkadaşım, buranın Don Slessor diye birine ait olduğunu söyledi. İyi tanışırlarmış. Buraya geldiğimde onu aramamı istedi.» Bir an durup, hafif mahcup bir poz aldım. «Ama belki meşguldür diye, dosdoğru kendim gitmek istemiyorum. Sizden rica etsem, durumu benim için bir öğrenebilir misiniz?»

«Bütün istediğiniz bu mu?» Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

«Şimdilik,» deyip, ben de omzumu kalçasına bastırdım. «Şu anda buralarda mıdır, Don Slessor?»

«Sanırım,» dedi 'mavi melek'. «Bir bakıp ge-

leyim.»

Mavi duman içinde bir kez daha kayboldu. Bir iki dakika geçmemişti ki, seyyar bir dağa benzeyen bir şey yanımda beliriverdi.

«Bay Slessor'u mu görmek istiyordunuz?» Sesi, bir zamanlar kötü bir kazaya uğramış gibi, ıslıklı bir fısıltı biçiminde çıkıyordu.

«Bir iki arkadaşım onu görmemin iyi olacağını söylediler.»

«Adları ne?»

«Jonathan Lord ve Cindy Vickers. Özellikle Cindy, Bay Slessor'u mutlaka görmem gerektiğini söyledi.»

Çam yarması bir süre düşündü. Derhal palamarı çözüp sokağa doğru kaçmamak için kendimi zor tuttum. Sonunda, «Sizin adınız ne?» diye sordu.

«Boyd,» dedim. «Danny Boyd. Ama, Bay Slessor'un benim adımı bileceğini sanmam. Cindy, derseniz...»

«O kısmını daha önce söylediniz.» Sustu. Derin bir soluk aldı. «Gidip bir bakayım,» diyerek ayrıldı.

Yine bir iki dakika geçti. Bu sefer, konsomatris kız geldi yanıma. Konuşmadan önce, kalçasını tekrar omzuma dayamayı ihmal etmedi. «Pete'in dediğine göre, Bay Slessor, sizinle tanışmaktan memnun olacakmış, Bay Boyd. Müdüriyet odasına kadar teşrif edip kendisiyle bir içki içmenizi rica ediyor.»

«Güzel,» dedim. Viskimi bitirip ayağa kalktım. «Odası ne tarafta?»

«Size yolu göstereyim.» Mahcup mahcup gülümsedi. «Verdiğiniz koca bahşiş karşılığında, hiç değilse bu kadarını yapayım.»

Mavi duman içinde peşinden yürüdüm. Odanın dip tarafındaki kalın bir perdeyi aralayıp

aydınlık bir koridora çıktık. Sadece bir tek kapı vardı koridorda. Gina, parmağıyla kapıyı işaret etti. «Orası,» dedi.

«Teşekkür ederim, Gina,» dedim.

«Bay Slessor'la işiniz bittikten sonra, bir içki daha içmek istersiniz belki.» Lafı yeterince açık değilmiş gibi, bir de göz kırptı. «Mesaim saat ikide bitiyor. Gece yalnızsanız, belki bir yerlerde bir içki daha içip beraber olabiliriz. Ha, ne dersiniz?»

Bugün bir yalan daha savursam ne zararı olurdu ki? «Harika bir fikir,» dedim. «Sen benim içkimi soğuk tut, tamam mı bir tanem?»

«Merak etme, her şey gönlünce olacak,» dedi gülümseyerek ve bana doğru, uzaktan bir öpücük üfledi.

Kapıya vurdum. İçeriden birisi, «Girin!» diye bağırdı. Ben de girdim. Karşımdaki çalışma masası bir yana bırakılırsa, içerisi, bürodan çok oturma odasına benziyordu. Birkaç koltuk, bir iki divan, her türlü alkoliği mutlu kılacak, süslü mü süslü, kocaman bir bar vardı. Masanın gerisinde, esmer bir adam oturuyordu. Purosunu yakmakla meşguldü. Ben içeri girerken, kafasını kaldırma gereğini bile duymadı. Tam o sırada, bir dev kolu göğsüme dolandı; iki kolumla kaburgalarımı, kırarcasına sarıverdi. Ben çaresizlik içinde kıvranırken, ceketimin içine bir el daldı ve silahımı aldı. Ondan sonra, göğsümün çevresindeki kol çekildi ve tam ense köküme, beni diz üstü öne doğru fırlatan bir yumruk indi.

«Cebinde silahla gelinen ziyarete, ben dostça ziyaret demem!» dedi arkamdan bir ses. Deminki, kazaya uğramış fısıltılı sesti bu.

6

«Senin adamın bu mu Augie?» diye sordu, masanın gerisinde oturan esmer adam. Varlığımın farkında bile değilmiş gibi, purosundan yükselen dumanı seyrediyordu.

«Ta kendisi!» dedi, korkunç derecede tanıdık bir ses.

Başımı birkaç kez salladım, yavaş yavaş doğruldum ve çevreme baktım. Dağ adam, kapıya yaslanmış duruyordu. Ben içeri girdiğim sırada, oraya gizlenmiş olmalıydı. Augie Crane, barın sol tarafında oturuyordu. Odaya girenin kendisini ilk anda göremeyeceği bir konumdaydı. Gözlerini kırpmadan, dimdik bana bakıyordu. O yılan gözlerinde, ürkütücü parıltılar yanıp sönüyordu. İki gözünün arasındaki kötü kızarıklık bile, benim için bir teselli olamazdı şu anda.

Masanın gerisindeki adam, ilk kez benden yana bakmaya tenezzül etti. Yüzü ifadesizdi. Gözleri, açık kestane rengindeydi. Uzun ve kadınsı kirpikleri, hem vahşi, hem de dişi bir hava veriyordu ona. Böyle bir suratta, böylesine alımlı kirpiklerin yeri yoktu aslında.

«Benim adım, Don Slessor,» dedi. Akıcı bir konuşması vardı. «Sizinki ise, Danny Boyd. Augie Crane gibi korkunç tiplerce tehdit edilen

küçük kızların imdadına koşan, kahraman Danny Boyd!.. Bu davranışınızın nedenini öğrenebilir miyiz acaba, Bay Boyd?»

«Bugün öğleden sonra, Augie, dalgınlığımdan yararlanıp bana vurdu,» dedim. «Ben de, akşam Cindy'nin dairesinde onunla tekrar karşılaşınca...»

«Pete.» Slessor, omzumun üzerinden bakarak başıyla bir işaret yaptı.

Dağ adam, bana doğru dört adım attı. Kel kafası, floresan ışıkta garip bir biçimde parlıyor, bilmem hangi bataktan yeni çıkmış korkunç bir ilkçağ canavarını andırıyordu. O muhteşem eli, beni ensemden kavrayıp sıktı. Bir anda, tamamen soluksuz kaldım. Bu operasyonu beş dakika kadar sürdürdükten sonra, kolunu geri çekti.

«Henüz bu şansa sahipken, Bay Slessor'la konuşmakla akıllılık edersin ahbap,» dedi, aynı kederli fısıltıyla.

«Size son kez soruyorum Bay Boyd,» diye devam etti Slessor. Hiçbir şey olmamış gibi, hâlâ kibarlığı elden bırakmadan konuşuyordu. «Siz, özel bir dedektif olarak, niye Cindy Vickers'la ilgileniyorsunuz?»

Ensemi yavaş yavaş ovdum. Ama konuştuğumda, sesimde garip bir hışırtı vardı. «Müşterim onunla ilgileniyor da ondan,» dedim.

«Bu müşterinizin adı ne?»

«Maxine Lord.»

«Cindy karısı, buna her şeyi anlatmış olmalı,» dedi Augie, gergin bir sesle. «Ona kartını bırakmış; bir de...» Bunu söylerken boğulacaktı az daha, «tabancamı!.. O anlatmasa, sizi burada aramayı nasıl akıl edebilirdi ki?»

«Cindy size tam olarak ne anlattı?» diye sordu Slessor.

O sırada, mümkün olduğu kadar çok şeyin öğrenildiği duyulursa, Cindy için daha iyi olacağını düşündüm. «Cindy Vickers'ın, anlatılabilecek her şeyi bana anlattığından kuşkum yok,» dedim, kendimden emin bir tavırla. «Mücevherleri, yakında gelecek kürk paltoyu, Augie'nin ona yazdırmaya çalıştığı mektubu, kısacası, her şeyi anlattı.»

«Fotoğraftan da söz etti mi?»

«Evet, fotoğrafları da anlattı,» dedim.

Bir süre, dikkatini puronun dumanı üzerinde topladı. Sonra, yavaş yavaş başını salladı. «Beni zor durumda bıraktınız, Bay Boyd,» dedi, yumuşak bir sesle. «Benim için bir sorun haline geldiniz.»

«Fazla şey biliyor,» diye fısıldadı dağ adamı. «Belki en iyisi, daha fazla zarar vermeden, onu hemen temizlemek.»

«Demek öyle düşünüyorsun, Pete?..» Slessor, bu öneriyle fazla ilgilenmişe benzemiyordu.

«Bu iş bana düşse, bayıla bayıla hallederdim,» dedi Augie, «ama dediğin gibi, bu adam bizim için gerçek bir sorun şimdi.» Kafasını kaşıdı. «Onu hemen temizlersek, başımıza yeni sorunlar açılabilir. Maxine Lord, müşterisi. Ona bildiğinin ne kadarını anlattığını da biz bilmiyoruz.»

«Sadece Bayan Lord değil, kardeşi de var işin içinde,» dedim hızla. «Onu unutmazsanız akıllılık edersiniz. Şu anda, telefon başında oturmuş, benden Cindy ile ilgili haber bekliyor.»

Bu lafı söylediğim an, pişman oldum. Yine boş yere gevezelik etmiştim! Ben bu lafı söyler söylemez, Slessor'un, anlamlı bir biçimde kafa salladığını gördüm.

«Bu işi derhal halledebiliriz,» dedi sırıtarak. «Bay Lord'a hemen telefon edip, Cindy'nin iyi

olduğunu söyleyebilirsiniz.»

«Bu kadarıyla tatmin olmaz,» dedim umutsuzca. «Nerede kaldığını ve evden niye ayrıldığını da bilmek isteyecektir.»

«Birlikte çalıştıkları kızlardan birinin ondan yardım istediğini söylersiniz. Bu eski arkadaşı, tam yalnız başına yeni bir daireye taşındığı gece, aniden hastalanmış ve Cindy'nin yardımını istemiş olur. Cindy, arkadaşının yardımına hemen koşmuştur tabii. Allahtan, meselenin önemli olmadığı anlaşılmıştır... Basit bir migrendir bu! Ama yine de, buraya gelmişken, Cindy geceyi arkadaşının yanında geçirmeyi tercih etmiştir.» Augie'ye baktı. «Bu hikâyeye uygun düşecek bir isim var mı aklında, Augie?»

Augie, tereddütsüz cevap verdi: «Jackie Summers. Jersey'deki kulüpte, ikisi iyi arkadaştı. Sanırım Lord, Summers karısıyla da tanışmıştı bir keresinde.»

«İyi o halde.» Slessor, yine dikkatini benim üzerimde topladı. «Hikâye şöyle,» dedi. «Jackie Summers bana telefon etti ve çok rahatsız olduğunu söyledi. Onun için bir şey yapamazdım, ama Cindy'nin de artık Manhattan'da oturduğunu hatırladım. Ben de Cindy'yi arayıp durumu bildirdim. Eksik olmasın, hemen koşup geldi. Ayrıca, Lord'a bir mesaj iletilmesini de söyledi. Her şey yolundaydı; yarın akşam eve dönüp onu görecekti.» Ahizeyi kaldırıp bana doğru uzattı. «Haydi bakalım, gösterin kendinizi, Bay Boyd!»

Ahizeyi elime almamı bekledi, sonra, «Pete,» dedi. «Telefon konuşması esnasında, Boyd'un tam arkasında durmanı istiyorum. Su koymaya başladığı an, sol kolunu yakalar... kırarsın!»

Cindy Vickers'ın numarasını çevirdim. Jonathan, ilk çalışta açtı. Onu ikna etmem biraz güç

oldu. Ama Jackie Summers adını hatırladı. Ben konuştukça rahatladı. Hatta, bir ara kıkırdayıp, Summers'ın muhteşem bir göğsü olduğunu bile söyledi. Cindy'nin iyi olduğuna, artık tamamen kanaat getirmişti. Hem, ertesi güne, şunun şurasında bir şey kalmamıştı. Gece yarısı olmuştu bile. Ben telefonu kapamadan, en aşağı beş kez teşekkür etti. Sonunda, vedalaşıp ayrıldık. Ahizeyi Slessor'a geri uzattım.

«Bu işi çok iyi becerdiniz,» dedi, onaylayıcı bir baş hareketiyle. «Jonathan Lord bakımından rahatladık demektir. Maxine Lord'un sizi merak etmeye başlaması için de, daha bir süre geçmesi gerekir. Benim için hâlâ bir sorun olduğunuza kuşku yok, Bay Boyd. Ama hiç değilse, acil bir sorun olmaktan çıktınız. Bu kadarına da çok şükür, öyle değil mi?»

«Sizin hesabınıza gerçekten memnun oldum,» dedim. «Şimdi ne yapmamı isterdiniz? Örneğin, saçlarım ağarıncaya kadar, burada ağaç olup beklememi mi?»

«Sizi bir süre için buzdolabına kaldırmak, en iyisi,» dedi, neşeli bir sesle. «Şu sıra, düşünecek başka sorunlarımız var. Hem, dolapta taze kalacağınızdan eminim!»

«Hangi buzdolabında?» diye sordu Augie.

«Vickers karısının yanına,» dedi Slessor. «Cindy her şeyi anlattığına göre, ondan öğrenebileceği yeni bir şey yok demektir. Buna karşılık, ikisini birlikte muhafaza etmek, bizim için daha kolay olur... Onu dolaba kaldırabilirsin, Pete.»

«Elbette.» dedi seyyar dağ.

Slessor bana döndü. «Ne kadar talihli olduğunuzu bilmiyorsunuz, Boyd!» Dudaklarını iyice yayarak sırıttı. «Tam lüks hayat; benim özel dairemi Cindy ile paylaşacaksınız.» İşaret par-

mağını, süslü barın arkasındaki aynaya doğru uzattı. «Orada,» dedi. «Şu gördüğünüz aynanın arkasında, çelik bir kapı var. İçerisi penceresiz, ama merak etmeyin, havalandırması iyidir. Çelik kapı bu taraftan kilitleniyor. Buradan açılmadıkça da, dışarı çıkmanız olanaksız.»

Pete'in canavar pençesini andıran eli, kolumu kavradı. «Gidelim.»

Augie, barın arkasında bizi bekliyordu. Aynanın önünde duran bir rafın üzerindeki şişeleri boşalttı. Ortaya, bir kumanda çubuğu çıktı. Augie kolu çekince, ayna, menteşelerinin üzerinde hareket edip, dışa doğru açıldı. Arkasında, çelik bir kapı belirdi. Augie, cebinden bir anahtar destesi çıkardı ve kapının kilidini açtı. Pete, arkamdan 'hafifçe' itti beni. İçeri doğru yuvarlandım. Çelik kapı arkamdan kapanıp kilitlendi. O an, dünyaya 'elveda' dermiş gibi bir his belirdi içimde.

Bulunduğum yer, pencere eksikliğini hissettirmemek için akıllıca dekore edilmiş, küçük ve hoş bir oturma odasıydı. Duvarın biri, boydan boya bir resimle kaplıydı; mavi gökyüzü altında, sonsuz bir ufka doğru açılan yelkenliler... Resim öyle ustaca aydınlatılmıştı ki, bakana, üç boyutlu, canlı bir manzara izlenimini veriyordu. Oturma odasına açılan bir kapı daha vardı ve aralıktı. Kapıyı yavaşça itip yan odaya girdim.

Cindy Vickers, uzandığı yataktan bir dirseği üzerinde doğruldu ve sabit gözlerle bana baktı. Baktıkça da, gözleri büyüyordu... «Danny! Beni burada nasıl buldun? Nasıl geldin buraya?»

«Heyecanlanma,» dedim. «Seni bulmuş filan değilim. Slessor'un emriyle, Pete kapattı beni buraya. Mesele bundan ibaret.»

«Hay Allah...» Bir an için, gözlerinde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi, sonra yavaşça gülümsedi. «Hepsi benim kabahatim. Öyle değil mi? Augie'nin altın iğneyi getirdiği o ilk seferden sonra, ortadan kaybolmalıydım. Zamanında toz olmasını bilseydim, bunların hiçbiri olmazdı.»

«Kim bilir, belki de daha kötü olurdu,» dedim. Yatağın kenarına oturup bir sigara yaktım. «Buraya nasıl geldin?»

«Sen gittikten sonra, Jonathan'a telefon ettim. Ama evinde yoktu. İzleyen bir saat boyunca, onu üç dört kez aradım. Cevap veren olmadı. Tam vazgeçip yatacaktım ki, telefon çaldı. Jonathan'ın aradığını sandım tabii. Ama baktım, arayan Don Slessor. Hesabına çalıştıkları kişinin fikrini değiştirdiğini, bu işten vazgeçtiğini ve artık merak etmemem gerektiğini söyledi. Benimle, son bir anlaşma yapmak istiyordu sadece. Augie'nin getirdiği mücevherler karşılığında, o korkunç resimleri ve negatiflerini bana vermeye hazırdı. Anlaşmayı kabul ettiğim takdirde, resimleri bana Pete'le gönderecekti; mücevherleri de ona vermemi istiyordu. Slessor'a, şartlarını kabul ettiğimi söyledim ve kapadım. Arkasından, hemen seni aradım. Sonra da tekrar Jonathan'ı. Ama ikinizin de telefonu cevap vermedi. Ne yapmam gerektiğini kesinlikle bilmiyordum. Ta içimden, Slessor'un doğru söylediğine inanmak istiyordum herhalde. O zaman, bu kâbusun da sonu gelecek demekti!»

Acı acı gülümsedi. «Aşağı yukarı on beş dakika sonra zil çaldı. Ben de aptal gibi kapıyı açtım. Pete ile Augie, birlikte gelmişlerdi. Hiç vakit kaybetmediler! Pete, bağırmayayım diye boynumu sıktı. O arada da, Augie, bir bavula,

birkaç parça eşyamı attı. Sonra da, beni bir paltoya sarıp, alelacele merdivenlerden indirdiler ve bir arabaya attılar.»

«Mücevherlerden ne haber? Seni kaçırırken mücevherleri de götürdüler mi?»

«Götürmediler,» dedi, kısa keserek. «Ama anlat bakalım, sen nasıl geldin buralara?»

Jonathan'ın Blue Doll adını hatırladığı andan başlayarak, ona, iç karartıcı hikâyemi anlattım. Hikâyeyi, Pete'in beni buraya postalayışıyla noktaladım. Olay, pek kısa sürmüştü zaten; anlatması, daha da kısa oldu.

«Demek ki, Jonathan, şu anda hasta bir arkadaşımın başını beklediğimi düşünüyor...» dedi Cindy, üzgün bir sesle. «Üstelik, bu akşam eve dönmediğimi görünceye dek, merak etmeye bile başlamayacak! Bana ve sana istediklerini yapmak için, ellerinde rahatça bir on sekiz saat var demektir.»

«Biliyorum,» dedim, dişlerimi gıcırdatarak. «Ama şu anda, yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu Allahın belası yerden çıkabilmemiz için, çelik kapının mutlaka dışarıdan açılması gerekiyor.»

«Tanrım... Ne yapacağız Danny,» diyerek içini çekti.

«Şu anda ne yapabiliriz ki?» Omuz silktim. «En iyisi, yatıp dinlenmeye bakmak.»

Aniden doğrulup yatağa oturdu. «Sen nerede yatmayı planlıyorsun, Danny Boyd?» Çocuk azarlayan bir ilkokul müdiresine benzemişti bir anda.

«Bitişik odada bir divan var,» diye homurdandım.

Birkaç saniye için yüzüme dikkatle baktı. Sonra, yavaş yavaş gevşedi. «Bağışla Danny. İkimizin burada hapis olduğuna bakıp, bir an-

da parlak fikirlere kapılmış olabileceğin aklıma geldi!»

«Hayal gücünün gayet gelişmiş olduğu kuşkusuz, Cindy,» dedim. Ona, alaycı bir hayranlıkla baktım. «Ben bu delikten nasıl kurtulabileceğimizi düşünüyorum; senin ise aklına gelen ilk şey, bacak aralarımızın akibeti! Aferin vallahi!»

Koyu gözlerinin dibini, bir alev sardı birdenbire. «Yan odada daha rahat düşünebileceğinden eminim!» dedi. Sesi, kırbaç gibi şaklamıştı. «Ben de, bu arada biraz uyuyabilirim belki!»

Üzerinde yıne aynı şort vardı. Ama yırtık gömleğini değiştirmiş, ince bir orlon kazak giymişti.

«Senin yerinde olsam, soyunmazdım,» dedim. «Bu delikte kahvaltı servisi, kim bilir saat kaçtadır.»

«Tavsiyene uyacağımdan emin olabilirsin!» Yatağa uzandı, gürültülü bir biçimde esnedi ve kararlı bir edayla sırtını bana döndü. «İyi geceler, Bay Boyd!»

«Anladık, anladık,» dedim ve homurdanarak yan odaya geçtim.

Saatime bakılırsa, gece saat ikiyi on geçiyordu. Duvar resmini bir süre inceleyip denize dalarsam, açıktaki yelkenlilerden birine ulaşma şansımı tarttım. Slessor, Jonathan Lord'a telefonumun, akibetimi kararlaştırmak için onlara zaman bıraktığını söylemişti. Bu arada da beni 'buzdolabında' muhafaza edeceklerdi. Bana kalırsa, Slessor yalancının tekiydi. Hakkımda uzun boylu düşünmeyecekleri muhakkaktı. Benim hakkımdaki kararları besbelliydi. Onların derdi, Cindy Vickers'dı. Bense, tekerlerine sokulmuş bir çomaktan başka bir şey değildim. Benden elde edebilecekleri en ufak bir yarar

yoktu. Dolayısıyla, Cindy ile işlerini hallettikten sonra, beni derhal temize havale edeceklerine şüphe yoktu... Öte yandan, geceden yararlanıp önce benim işimi bitirmeye de karar verebilirlerdi. Böyle bir ihtimal varsa, en iyisi şu sırada uykuyu filan düşünmemekti.

Dağ dağa kavuşmaz, ama insan insana kavuşurdu. Doğru da, benim sorunum daha çetrefildi. Karşımdaki insan değil, Pete adında bir dağdı. Benim ona gitmeme olanak yoktu. Öyleyse, Pete dağını bana getirmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama nasıl?..

Odada, fonksiyonel birkaç eşya vardı sadece: bir divan, iki koltuk, üzerinde lamba bulunan alçak bir sehpa, seccade ve de köşede, bir ayaklı lamba. Farkına vardığım bir şey vardı. İnsan bu odada kaldıkça, duvar resmine ilgisi azalıyor, buna karşılık, duvardaki çelik kapıya aklını fena halde takmaya başlıyordu. Kaslarımda bir Herkül gücü toplamayı başarsam bile, böyle bir kapının üzerinde, divan da, koltuklar da, birer tenis topu gibi zıplayıp geri gelirdi ancak...

Nasıl bir silah çeliğin hakkından gelebilir ki? Odayı arşınlayıp duruyor, delice melice de olsa, bir çare düşünmeye çalışıyordum. Dördüncü turdan itibaren, bir tür Süpermen haline geldiğimi düşlemeye başlamıştım. Bacaklarımı hafifçe açacak, kollarımı kavuşturacak, ışın salan gözlerimle çelik kapıda bir yarık açacaktım. Sonra da, pelerinimi sallayarak kapıya yürüyecek, yarığın iki yakasından yapışıp, kapıyı bir hamlede parçalayıverecektim. Beni aniden karşısında görecek olan Pete'in yüzündeki dehşet ifadesini hayal etmek, başlı başına bir zevkti. Odayı arşınlama hızımı artırıyor, Süpermen-Boyd hayalime, yeni ve her biri ötekinden

daha coşturucu ayrıntılar katıyordum. Kendimi böyle heyecana kaptırınca, yerdeki kabloyu unuttum ve ayağımı buna takıp bir anda yere kapaklandım. Allahtan, köşedeki ayaklı lamba ağır bir madenden yapılmaydı ve bir iki kez sallanmasına rağmen, yine de üzerime düşmedi.

Ayağım kabloya takılınca yerinden fırlayan fişi topladım ve tekrar yerine takmak için, prizi bulmaya çalıştım. Böylece, kablonun, en azından dört beş metre uzunluğunda olduğunu fark ettim. Anlaşılan, lambanın, odanın her yerine rahatça taşınabilmesi istenmişti... Aklıma birdenbire bir fikir geldi. Elektrik gücünü kendi gücüme katabilirsem, belki de gerçekten bir süpermen olabilirdim. Bir süre öylece ayakta kaldım. Kendimi, sıradan bir korku filminin yönetmeni olarak görüyor, asgari maliyetle azami dehşeti nasıl yaratabileceğimi kurmaya çalışıyordum... Fazla oyalanmadım. Aklıma bir parça uygun gelen ilk çözümü, hemen uygulamaya koyuldum.

Lambanın ampulünü çıkardım ve dikkatlice divanın üzerine koydum. Sonra duyu söktüm ve ampule giden kabloyu çekip çıkardım. Elimde, dört beş metrelik bir kablo vardı. Fişli ucu prize takılmıştı; öteki ucunda ise, iki çıplak tel, bana bakıp sırıtıyordu. İkinci adımım, sehpadaki masa lambasının ampulünü çıkarıp, onu da divanın üzerine koymak oldu. Işık olarak, kala kala, duvar resmini aydınlatan gizli ışık kalmıştı. Dolayısıyla, odanın büyük bölümü, koyu bir gölgeye batmış durumdaydı.

Ben yatak odasına tekrar dönünce, Cindy Vickers, başını bana çevirdi ve tek gözünü hafifçe araladı. «Sana iyi geceler dediğimi sanıyordum,» dedi, aksi bir sesle. «Umarım, bana, ken-

dini yalnız hissettiğine dair mavallar okumaya başlamayacaksın!»

«Aniden, bu yerden sıkıldığıma karar verdim,» dedim, önemsemezcesine. «Anlayacağın, çıkıp gitmeye karar verdim. Benimle gelmek ister miydin?»

Bir çırpıda yatağa oturdu ve sabit gözlerle yüzüme bakmaya başladı. «Aklını mı kaçırdın?»

«Olabilir, ama işin o yönünü düşünmemeyi tercih ediyorum,» diye bir itirafta bulundum. «Bakarsın, benim plan tutabilir de... Hem, kaybedecek neyimiz var ki?..»

«Haklısın galiba... Ben de seninle geliyorum.» Bacaklarını yataktan aşağı doğru attı ve ayağa kalktı. «Planın ne, sevgili kahraman? Beni hızla fırlatıp, çelik kapıdan ve aynadan geçmemi mi sağlayacaksın?»

«Hayır. Senin, sadece pasif bir rolün olacak bu oyunda... Dediğim yerde bekleyecek, ben işaret verince de avazın çıktığı kadar çığlık atmaya başlayacaksın.»

«Pekâlâ.» Umutsuzca omuz silkti. «Ne yaptığını biliyorsundur inşallah, Danny Boyd.»

«Aklım başımda olsa, içerideki divana uzanır uyurdum ya, neyse... Sen içeri bir geç hele.»

O çıkınca, başucu lambasının ampulünü çıkardım ve onu da, divandaki koleksiyona ekledim. Biraz heyecanlı gibiydim. Onun için, tek perdelik korku filmimi yönetmeye başlamadan önce bir parça sakinleşsem iyi olur, diye düşündüm. Bu arada, kazaen birbirlerine değmesinler diye, kablonun ucundaki iki çıplak teli, birbirinden iyice uzaklaştırdım.

«Ayakkabının içinde daima bir yedek dinamit lokumu taşıdığını, şimdi de onunla bu kapıyı havaya uçuracağını söylemeyeceksin bana

inşallah?!» Cindy, giderek asabileşiyordu. «Hem, ışıklara ne oldu?»

«Ampullere ihtiyacım var. Ama önce soğumaları gerekiyor. Bu arada bir sigara içmek ister miydin?»

«Başka ne yapabiliriz ki?» dedi, sinirli bir sesle. «Körebe oynayacak değiliz ya!»

Bu kadar aksilenme karşısında, ben de savunmaya geçme gereğini duydum. «Benim plan tutmazsa,» dedim, «kaybedebileceğin bir şey yok. Öyle de böyle de, burada hapis kalacaksın demektir.»

«Şu canı cehenneme planının ne olduğunu merak ediyorum sadece,» dedi. Loş ışıkta, gözleri iyce kocamanlaşmıştı. «Giderek, Doktor Manyak Boyd ve cehennem makinesiyle, bir yerlere hapsedilmiş gibi hissetmeye başlıyorum kendimi!»

Dokundum baktım, ampuller yeterince soğumuştu. Sigarayla filan oyalanıp, asaplarımızı daha fazla bozmanın âlemi yoktu. Derhal harekete geçmeye karar verdim. Öte yandan, benim şu deli planı bir kez daha düşünürsem, hemen vazgeçmem de pekâlâ mümkündü. İyisi mi, bir an önce gözlerimi kapayıp, bilinmeyene doğru hamlemi yapmalıydım...

Ampulleri ceketimin ceplerine yerleştirdim ve tekrar Cindy'ye baktım. «Divanın gerisine geç. Sana söyleyince, çığlık atmaya başla, bir patlama sesi duyunca da dur. Çelik kapı açılınca, tekrar bağırmaya başla ve çığlıklarını, benim işaretime kadar sürdür.»

«Peki.» Bana kuşku dolu gözlerle bakıyordu. «Ne yaptığını biliyorsundur umarım!»

Divanın arkasına çömelmesini bekledim, sonra kabloyu topladım. Çıplak telli ucunu kauçuk kaplı kısmından dikkatlice tuttum ve fişi tek-

rar prize soktum. Sonra, çelik kapının karşısına geçtim ve elime bir ampul aldım. Kapıya mesafem, aşağı yukarı bir buçuk metreydi. Öylece dikilip, Cindy'ye döndüm.

«Haydi bakalım, bağırmaya başlayabilirsin.»

Bekledim; ama hiçbir şey olmadı. Şaşırmıştım. Dönüp tekrar baktım; Cindy, yüzünde mahcup bir ifadeyle, divanın arkasında duruyordu.

«Kusura bakma Danny, ama böyle durup dururken çığlık atmayı başaramayacağım galiba.»

«Seni hayatta en çok korkutan şey nedir?» diye sordum, hırıltılı bir sesle.

«Yılan,» dedi, hiç tereddütsüz.

«Sana bunu daha önce söylemek istememiştim,» dedim, yaslı bir suratla, «ama şu anda, divanın altından sana doğru gelen bir kobra var. Sakın kıpırdama, korkma, ben şimdi öldürürüm onu.»

Lafımı bitirmeme daha vakit kalmamıştı ki, yedi mahalleden duyulacak bir çığlık attı. Sesinin iyice çınlamasını bekledim, sonra, toplayabildiğim bütün güçle, elimdeki ampulü kapıya doğru fırlattım. Güzel bir patlama sesi duyuldu, camlar her yana dağıldı ve bu arada, Cindy'nin çığlığı da bitti.

Bir iki adım attım, kendimi kapının yanındaki duvara yapıştırdım ve cebimden ikinci ampulü çıkardım.

Kalın çelik kapı sesi kesse bile, müdüriyet odasında biri varsa, çıkardığımız gürültüyü mutlaka duymuş olmalıydı. Önce Cindy'nin çığlığı, sonra kurşun sesine benzeyen bir patlama, arkasından da ölüm sessizliği... Merak edip, ne oluyor diye gelip bakmaları *kaçınılmazdı.* Üç saniye kadar, ölümcül bir endişe içinde bek-

ledim. Derken, çelik kapının kilidi hareketlenmeye başladı. Biraz daha bekledim. Kapı tam açılacağı sırada, kablonun çıplak tellerini, kapının bana yakın olan kısmına dayadım.

Canhıraş bir çığlık koptu; aynı anda, gözleri kamaştıran mavi bir ışık parıldayıp söndü ve Pete'in dev cüssesi, dinamitlenmiş bir dağ gibi odanın içine yuvarlandı. Gerçek bir toprak kayması, ancak bu kadar gürültü çıkarabilirdi! Elimdeki ampulü duvar resminin üzerine atarak patlattım. Hemen arkasından, üçüncü ampulle aynı şeyi yaptım. Aynı anda, Augie, elinde tabancasıyla odaya daldı.

Ama Augie şanssızdı. Girdiği oda karanlıktı ve tehlikenin nereden geldiğini bilmiyordu. O sırada, Cindy tekrar bağırması gerektiğini hatırladı. Olanların heyecanıyla, artık zorlanmasına gerek kalmamıştı. Bu da, Augie'nin dikkatini yanlış yere doğru çelmeye yaradı. Duraklamadan divana doğru koştu. Benim işim iyice kolaylaşmıştı. Arkasından yaklaştım ve elimin kenarını, balta gibi, ense köküne indirdim. Aniden uyku bastırmış da dayanamıyormuş gibi, divanın üzerine doğru yıkıldı. Daha o düşerken, elinden tabancayı kaptım, bir zamanlar Pete olan, yerdeki moloz yığınının üzerinden sıçradım ve müdüriyet odasına daldım.

İçeri girdiğimde, Slessor, hâlâ, masasının arkasındaki koltukta oturuyordu. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmıştı. Beni görünce, eli derhal masasının çekmecesine yöneldi. Ama silahımı fark edince, hareketi yarıda donup kaldı. Barın arkasında durdum. 'Bir içki daha içmezsen kelleni uçururum!' diyen, barmenlere benziyordum. Ciğerlerimin ta dibinden bağırıp, Cindy'ye, hemen dışarı çıkmasını söyledim. Beni hiç bekletmedi. Namluyu Slessor'un üzerinden

ayırmadan, geriye doğru iki adım attım, çelik kapıyı çektim ve anahtarı kilidin içinde iki kez döndürdüm. Anahtarı cebime atınca, artık kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Slessor, soluksuz kalmıştı. Boğulurmuş gibi, «Neler oluyor burada?» diye bağırdı.

«Bu gece kulaklarıma gelen en doğru soru da bu,» dedi Cindy. Heyecandan, yaprak gibi titriyordu.

Slessor'a bakıp, neşeli bir biçimde sırıttım. «En iyisi, neler olduğunu kendin anlamaya çalış!» dedim.

Önce, ne yapmak istediğimi kavrayamadı. Ama, namlunun ucunu bir iki kez yana doğru kaldırıp indirince, mesajımı algıladı. Yavaş adımlarla koltuğundan kalkıp, bara doğru yürüdü. Uyurgezer gibiydi. Slessor'u, bizi tıktığı ölüm çukuruna, üstelik zulüm saçan fedaileriyle birlikte kapamak, benim için eşsiz bir zevk olacaktı. Çelik kapının anahtarını Cindy'ye verdim ve kapıyı, Slessor'a yanaşmadan dikkatlice açmasını söyledim. Dediğimi yaptı. İçeriden henüz bir hayat kıpırtısı gelmiyordu. Demin Pete'in bana yaptığı gibi, Slessor'un omuzlarının arasına bir yumruk indirdim ve adamı, içeri doğru, top gibi yuvarladım. Yine hemen kapıyı kapadım, anahtarı yine iki kez çevirdim ve tekrar cebime koydum.

Artık, durup bir nefes alma zamanı gelmişti... Augie'nin tabancasını ceketimin cebine koydum ve Cindy'yle kendime, kocaman birer içki hazırlamaya koyuldum.

Cindy bana şaşkınlıkla bakıyordu. «Tam kurtulmuşken burada durup beklemenin anlamı var mı Allah aşkına?»

«Artık koşturmamız için bir neden kalmadı ki,» dedim, omuz silkerek. «Şu üçünün bütün

gece yapabilecekleri tek şey, duvar resmini seyretmekten ibaret. Bundan sonra karşımıza biri daha çıkacak olursa, unutma ki, cebimde Auggie'nin tabancası var!»

«Kurtarıcım benim!..» Ciddi miydi, dalga mı geçiyordu pek belli değildi. Yüzünde hâlâ, sonsuz bir şaşkınlık ifadesi vardı. «Dışarı nasıl çıkardın bizi, anlatsana, n'olur?»

«Basit bir numara,» dedim tevazuyla. «Patenti bana aittir, ama yakında meslektaşlara da dağıtacağım. Haftaya, mahallenin hafiyesinden alabilirsin istersen!»

Vazgeçti. Yapılabilecek tek şey kaldığına kanaat getirip, içkisini içmeye başladı. Ben de içkimi elime alıp, Slessor'un masasını karıştırmaya gittim. Beni sevindiren tek şey, tabancamı bulmak oldu. Göğsümün üzerindeki kılıfı boş hissettikçe huylanıyordum. Ama bundan başka, ilginç hiçbir şey bulamadım. Ben aramamı tamamlayıncaya kadar, Cindy, içkisini bitirmişti bile.

«Bu rezil yerin arka çıkış yolunu hatırlıyor musun?» diye sordum ona.

«Her santimi, kafama nakşedilmiş durumda!» Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. «Artık gidecek miyiz yani?»

«Olabilir,» dedim, başımı yukarıdan aşağı sallayarak. «Seni, Jonathan Lord'un dairesine bırakırım. Ona bu gece olanları anlatırsın ve sen orada kalırsın. Seni öğleden sonra, ya da akşam erken saatte ararım. Anlaştık mı?»

«Anlaştık,» dedi, yumuşacık bir sesle. «Korkarım, sana teşekkür etmeyi bile akıl edemedim, Danny.»

«Aldırma,» dedim gülümseyerek.

7

«Yok, olamaz!» Kafası yaldız boyalı sarışın beni tekrar karşısında görünce, anasının ölüm haberini almış gibi oldu. «Yine mi siz!»

«Kokulu dünyanıza bir avuç güneş ışığı getirmeye geldim,» dedim, sırıtarak. «Benimle tanışalı, sadece yirmi dört saat oldu. Ama daha şimdiden bir iki kilo kaybetmiş gibisiniz.»

«Zayıfladım mı gerçekten?» Bir an için gözlerinde bir sevinç pırıltısı belirdi. Ama fazla sürmedi. Yüzü hemen sertleşti. «Başıma bir sürü iş açtınız! Siz gittikten sonra, Bay Fremont beni fena halde haşladı. Sizi asla içeri bırakmamam gerektiğini...»

Sözünü kestim. «Şu anda, odasında mı?»

«Evet, ama...» Yaldızlı kafasının içinde çalmaya başlayan alarm zillerini, neredeyse duyar gibi oluyordum; «Onu görmeniz mümkün değil! Çok sıkı emirler verdi...»

«Moda gereği mi, yoksa memelerinizden biri gerçekten karnınıza düştü mü?!» dedim.

Tam anlamıyla afalladı. O daha kendine gelemeden, hızla yürüyüp yanından geçtim. Fremont'un kapısı açıktı. Hiç durmadan içeri daldım ve kapıyı çarparak kapadım. Gürültüye, başını kaldırdı. Beni görünce, endişeli kahverengi gözlerindeki ürkeklik bir kat daha arttı.

«Siz ha? Kesin emir vermiştim oysa...»

Deri koltuğa yerleştim ve konuşmadan önce, biraz soluk almasını bekledim. «Dün akşam, dostlarınızla karşılaştım,» dedim. «Hani, hayatın gerçeklerini iyi bilen ve kaslarıyla size yardım etmeye hazır olan dostlarınızla...»

Koltuğunda bir iki kez kıvrandıktan sonra, sinirli sinirli gülümsedi. «Bu sözler için sizden özür dilemem gerekir, Bay Boyd! Sinir anında ağzımdan çıkan bir çocukluk olarak kabul edin lütfen. Ne yapayım. Kendi koltuğumda yakama öyle yapıştığınız zaman, aklımın bir parça karıştığını itiraf etmeliyim.»

«Ciddi konuşuyorum ben,» dedim, dişlerimin arasından. «Augie ile, Pete ile, patronları Don Slessor ile gerçekten karşılaştım. Oldukça etkili bir çete oluşturdukları muhakkak!»

Kahverengi gözleri, yuvalarında çılgın turlar atmaya başlamıştı. «Lütfen,» dedi, yalvarırcasına, «bu tür şakalara tahammülüm yok. Ne dediğinizi gerçekten anlamıyorum. Slessor, ya da Pete adında kimseyi tanımıyorum.» Hızla birkaç kez omuz silkti. «Hele Augie adında birini, kesinlikle tanımıyorum!»

Sigaramı yakarken, ona, dondurucu gözlerle, uzun uzadıya baktım. «Doğru söylediğinden pek emin değilim, Charlie. Oldukça yüklü bir vicdanın olmalı. Az buz pisliğe bulaşmamışsın. Patronun körpe kızını kandırıp iğfal etmek, üstelik de bunu, adamın kendi laboratuvarının döşemesinde yapmak...»

«O zamanlar, aramızda bir olay geçtiği muhakkak,» dedi, dudaklarını gererek. «Ama, onu iğfal etmiş filan değilim. Ortada bir baştan çıkarma olayı varsa eğer, olsa olsa kurbanı ben sayılırım!»

«Ne söylense, hep aksini iddia ediyorsunuz,»

dedim. Sesim alabildiğine ekşileşmişti. «Hatırlayacaksınız, formül işinde de aynı şeyi söylediniz. 'Formülü çaldınız mı?' diye sorduğumda, 'Hayır asıl onu benden çaldılar,' diye karşılık vermiştiniz.»

«Söylediğim, gerçeğin ta kendisiydi,» dedi. «Tabii, Maxine Lord hesabına çalıştığınıza göre, bana inanmanızı bekleyemem. Maxine'in derdi, kardeşi Jonathan'ın şirketin başına geçmesini önlemek. Bunu başarmak için, yapmayacağı şey, savurmayacağı yalan yoktur. Parayı veren o olduğuna göre, siz de onun her dediğine inanıyorsunuz. Anlaşılan, para sizin için gerçeklerden daha önemli!»

«Onu önce iğfal ettiniz, sonra da üzerinizden attınız,» dedim, sabırlı bir sesle. «Ama babası ölür ölmez öcünü aldı ve sizin yerinizi Stahl'a verdi. Bunu hazmedemediğinizden, Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi'nden ayrıldınız ve kendi işinizi kurdunuz. Öyle değil mi?»

«Ayrılmakla çok iyi etmişim,» dedi, başını hızla sallayarak. «Bir zamanlar çocuk kırılması sandığım şeyin, yıllar geçtikçe dipsiz bir kin haline dönüştüğünü fark ediyorum şimdi. Size daha önce de söyledim, Bay Boyd. Maxine, gerçekten hasta biri. Mutlaka bir ruh doktoruna görünmesi gerekiyor!»

«Seks manyağı olduğunu da düşünüyor musunuz?»

Samimi bir şaşkınlık belirdi gözünde. «Maxine mi seks manyağı? Yooo, hayır. Bunu hiçbir zaman düşünmedim. Tutkulu bir kadın olduğu muhakkak. Ama sizin söylediğiniz cinsten, ebediyen doyumsuz biri değil. Niye bu soruyu sorma gereğini duydunuz, Bay Boyd?»

«Sizinle evlenme projesi suya düştükten bir iki ay sonra, kendine bir dost edindi. Adam,

Maxine'in evine neredeyse yerleşti bir süre için.

«Bu kişiyi tanıyor muyum acaba?» diye sordu merakla.

«Leo Stahl,» dedim.

«Stahl mı?!» Bir iki saniye, gülmekten kırılacak gibi oldu; sonra, aniden durdu. «Bu da kötü şakalarınızdan biri herhalde?»

«Şaka filan değil,» dedim sertçe. «Maxine, Leo Stahl'ın metresi oldu!»

«Bay Boyd,» dedi, neredeyse okşayıcı bir sesle, «en azgın hayalleriniz sırasında bile, Leo Stahl gibi bir adamın, Maxine gibi güzel ve akıllı bir kadına çekici gelebileceğini tahayyül edebilir misiniz?»

«Doğru,» dedim, «böyle bir şeyi hayal etmek güç. Ama yine de, gerçek bu.»

«Hah!» dedi ve avuçlarını hızla birbirinin üzerinde şaklattı. «Sorunu çözdüm galiba. Maxine, Stahl'ı, ancak çok önem verdiği bir konuda kandırmak için tavlamış olabilir. Bu çok önemli şey de, eminim, benim formülümü Stahl'a çaldırtmaktır!» Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüme bakarak sırıttı. «Evet, artık bir şüphem kalmadı. Benim formülü Stahl'ın çaldığı muhakkak!»

«Demek, inanmamı istediğiniz basit hikâye şu: Maxine, Stahl'ı, formülü sizden çalmaya ikna etti. Sormülü ele geçirince, sizin orijinal parfümünüzün tıpatıp eşi bir parfümü piyasaya sürdü. Ama bir iki hafta sonra, dev bir zararı göze alarak, kendi parfümünü piyasadan çekti. Bütün bunları da, aslında sizden çaldırdığı formülün, kardeşi tarafından kendisinden çalındığını iddia edebilmek, böylece de, şirket yönetiminin kardeşine devrolmasını önlemek için yaptı. Böyle mı yani?»

«Olay, tıpkı anlattığınız gibi, Bay Boyd!»

Patlamamak için kendimi zor tutuyordum. «Bir insanın böyle bir plan düşünebilmesi için, zırdeli olması gerekir!»

Ciddi ciddi başını salladı. «Maxine'in ruh hastası olduğunu söyleyip duruyorum size, Bay Boyd. Stahl bu kumpasın parçası olmasaydı, bunu size kendisi de söyleyebilirdi. Maxine'i yakından tanıyan kiminle konuşursanız, size aynı şeyi söyleyecektir. Niye özel sekreteriyle konuşmuyorsunuz? Ursula, işyerinde, birçok korkunç sahneye tanık olmuştur... Kolayca verilip kolayca inkâr edilen sözler! En sadık personele karşı, haksız ve tümüyle dürüstlük dışı saldırılar! Yakınlarının zayıf noktalarını bulup, yaralarını zalimce deşme sapıklığı!»

«Yakınlarına bir tür manevi işkence mi yapar yani?»

«Evet, tam öyle, Bay Boyd!» Artık iyice öğrendiğim jestini tekrarlayıp, parmaklarını yine saçlarının içinde gezdirdi. «İnanın bana, Bay Boyd. Sizinle açık konuşuyorum. Maxine hemen durdurulmazsa, çok, çok kötü şeyler olabilir. Hatırlayın, dün ilk kez buraya geldiğinizde, sizden, nasıl diyeyim... ürkmüş gibi göründüm; değil mi? Doğrusu şu ki, Maxine'den her şeyi bekliyorum. Sizi, bana fizik olarak saldırtmak için tuttuğunu sandım. Yine de her an böyle bir şey yapabilir. Bana kalırsa, tamamen oynatmak üzere. Derhal durdurulmazsa, büyük bir felakete yol açabilir. Birisi mutlaka durdurmalı onu. Belki, çok geç olmadan, siz yapabilirsiniz bunu Bay Boyd?»

«Dün gece, fizik şiddet sadece bir ihtimal olarak kalmadı, bütün çıplaklığıyla *karşıma çıktı,*» dedim, kelimelerin üzerine basa basa. «Şans eseri kurtuldum. Demin üç adamdan söz etmiştim ya? Onları, çelik bir kapının arkasındaki

gizli bir bölmede, kilitli olarak bıraktım. Anahtar da cebimde. Ola ki, orada bulunduklarını bilen kimse yoktur. O zaman ne matrak olur, değil mi; üçü de orada açlıktan ölür!»

Kendinden bir parça daha emin bir biçimde kıkırdadı. «Şakayı gerçekten seviyorsunuz, Bay Boyd! Hem de, en ürkütücü türünü... Augie! Bu ne garip isim böyle?» Bir kahkaha attı. «Böyle bir ismi kimse icad edemezdi!» Kahkahayı aniden kesip ciddileşti. «Ama benim söylediklerim şaka değil, Bay Boyd. Maxine'i hemen durdurmazsanız, her şeyle, cinayetle bile burun buruna gelebilirsiniz!»

«Tabii, tabii...» dedim. «Ha, aklıma gelmişken sorayım. Şu sizin yeni parfüm nasıl satıyor?»

«Harika!» dedi. Ellerini zevkle ovuşturdu. «Siparişler, yağıyor adeta. Bu işte beni üzen tek yan, satışlarımın iyi gitmesinin, Maxine'in o akıl almaz palavrasını destekler görünmesi. Öyle değil mi ya?.. Bu piyasada böylesine bir başarı, ancak Sihirli Köşk Parfümleri laboratuvarında üretilmiş bir formüle ait olabilir. Benim böyle başarılı olabileceğim, kimsenin aklına gelmez. Parfüm bu kadar iyi sattığına göre, demek ki, formülü Maxine'e aittir ve onun dediği gibi, kardeşi tarafından çalınmıştır... Gördüğünüz gibi, Bay Boyd, Maxine'in bu şekilde sapıtması, haklı bir iş başarısının tadını çıkarmamı bile engelliyor.»

Altımdaki koltuk, hafif bir ıslıkla soluk almaya başladı. Ayağa kalkmıştım. Bu mavalları daha fazla dinleyemezdim. «Artık gitmeliyim,» dedim, sırıtarak. «Gitmeden önce sorayım, beni fizik şiddetle tehdit etmek istemediğinizden emin misiniz?»

Mahcup mahcup kıkırdadı. «Pek bir işe yaramaz, öyle değil mi, Bay Boyd?» Bildik bir

edayla göz kırptı. «Hele siz, bir gecede üç fedaimi, çelik kapılar arkasındaki gizli bölmelere hapsettikten sonra... Öyle değil mi efendim!» Kıkırdama, açık kahkahaya dönüşmüştü. «Adları ne, demiştiniz? Slessor, Pete... Hele durun, şimdi ötekini de hatırlayacağım.» Artık, gülmekten gözleri yaşarmaya başlamıştı. «Evet, hatırladım işte: Augie!!» Gülmekten boğulacak bir hale gelmişti. «Yarabbim, dayanamayacağım! *Augie! Augie!!*»

Odasından çıkarken, hâlâ kasıklarını tutuyordu. Delicesine gıdıklanıyormuş gibi, tepeden tırnağa katılmaktaydı. Mağaza kısmına geri döndüğümde, dar siyah elbiseli sarışın bomba, tam bir umutsuzlukla baktı yüzüme.

«Evet, evet, biliyorum; söylemenize gerek yok» dedi. Bunu söylerken, sağ avcunu yüzüme doğru kaldırmış, geriye doğru bir adım atmıştı. «Biliyorum, kovuldum...»

«Aksine,» dedim. «Odasından çıktığım sırada patronunuz öylesine gülüyordu ki, size ikramiye bile verebilir.»

«Bay Fremont mu gülüyordu?» Yüzünü, tükürecekmiş gibi buruşturdu. «Son kahkahasını, bundan üç yıl önce duydum. Asansörün zinciri kopmuş, iki kişinin boynu kırılmıştı da, ona gülüyordu!»

«Anladığım kadarıyla, patronunuz gerçekten neşeli biri,» dedim.

«O mu?!» dedi, neredeyse sonsuz bir hınçla. «O ne domuzdur, o! Sabahları saati beş dakika ileri alır ki, geç kaldınız diye, akşamları sizi yarım saat daha fazla çalıştırabilsin... Geberdiğinde ben hâlâ burada çalışıyorsam, mezarının üzerinde oynamak için bir gün izin alacağımdan emin olabilirsiniz!»

«Ben de, parfüm sanayiinin hep güzel kok-

tuğunu sanırdım oysa,» dedim, masum bir ifadeyle.

«Charles Fremont Şirketi'nde, asla!» dedi kadın. Dudakları alabildiğine gerilmişti. Kararlı bir biçimde gözlerimin içine bakıp, «Bana bir iyilik yapın da, buradan hemen gidin,» diye homurdandı. «Yeterince kötülüğünüz dokundu. Üstelik bir de, erkek arkadaşım olduğunuzu filan düşünmesini istemem!»

«Ne yani, Florida'daki hafta sonuna ebediyen elveda mı diyeceğiz, sevgilim?» dedim, sahte bir üzüntüyle derin derin içimi çekerek. «Oysa, tam da kanım kaynamıştı sana. Neredeyse, senin masraflarını da ben çekeyim diyecektim!»

Yüzünde hızla kararan fırtına bulutları daha patlamadan, kendimi sokağa attım. Saat öğleden sonra dörde geliyordu. Birkaç gündür uğramadığım büroma bir göz atsam iyi olacak, diye düşündüm kendi kendime. Arayı daha fazla açmam doğru olmayacaktı.

Dün gece yatağa girdiğimde, saat dört olmuştu bile. Slessor'un kulübünün arka çıkışını Cindy Vickers göstermiş, kaçarken de hiç kimseyle karşılaşmamıştık. Onunla bir süre yürüdükten sonra, bir taksiye bindik. Onu, Jonathan Lord'un evinin önünde bıraktım. Sonra da kendi evime döndüm. Uyandığımda, öğleni biraz geçmişti saat. Fremont'a ziyaretim, bugünün ilk çabası olmuştu.

Kızıl saçlı, yeşil gözlü sekreterim Fran Jordan, beni karşısında görünce, oldukça şaşırdı. Yine her zamanki, sevimli görünüşündeydi. Üzerinde, ince yün bir kazak, etek ve ince örgü çoraplar vardı. Hepsi de mor renkteydi. Onun üzerinde bu kıyafet, sadece iyi durmuyor, harika görünüyordu.

«Evini bir iki kez aradım, ama cevap alama-

dım.» dedi, tekdüze bir sesle. «Aradan birkaç gün geçtikten sonra da, belki ölmüşsündür diye, aramaktan vazgeçtim. Bu seferki mazeretin, sıradan bir şey değildir inşallah?»

Avuçlarımı masasına dayadım, ona doğru eğildim, gözlerimi kapadım ve derin bir soluk aldım.

«Ne o, evcil köpek pozuna girmeye karar verdin galiba! İstediğin neyse, söyle; başını mı okşayayım, yoksa sana şöyle bol ilikli bir kemik mi getireyim?»

Arka arkaya bir iki kez burnumu çekerek doğruldum. «Parfüm zevkin gerçekten çok iyi,» dedim. «Sihirli Köşk kullanıyorsun, değil mi?»

Kaşının biri, belli belirsiz yükselip alçaldı. «Ne zamandan beri parfüm uzmanı kesildin?»

«Beni gece gündüz çalıştıran bu yeni işi aldığımdan beri.» Ona candan gülümsedim. «Bunun bedeli, ikimizi geçindirecek kadar para kazanmak olduğuna göre, geceleri uykusuz kalmaya da razıyım. Ama insan bazen gevşeme ihtiyacını da duyuyor. Bak ne düşündüm, Fran. Belki bu akşam, sen ve ben...»

«Randevum var,» diyerek sözümü kesti. «İyi bir çocuk. Güvenilir gözleri var. 'Frikik' denince de, aklına sadece futbol geliyor.» Gülümsedi. «Akşam vakti bir kızın senin yanında gevşeyebilmesi için, çelik zırh giymesi şart, Danny!»

«Böyle konuşman, gerçekten ilginç bir rastlantı,» dedim. «Dün akşam, tam senin tarif ettiğin gibi davranan bir kızla karşılaştım. Kompleksli filan mıdır, dersin?»

«Hayır, sadece senin namını işitmiştir,» dedi Fran, aksi bir tavırla. «Neyse, işimize bakalım şimdi. Bay Stahl diye biri, sabahtan beri arıyor. Acil bir konuyu konuşmak için seni görmek istiyormuş. Akşam saat yediden sonra,

evinde seni bekleyeceğini söylememi istedi.»
«Peki, gider görürüm onu,» dedim, başımı sallayarak. «Başka bir şey var mı?»
«Maxine Lord adında bir kadın, bir mesaj bıraktı.» Fran'ın gözlerinin yeşili, bir an için koyulaştı. «Bununsa, zırh mırh kullanmadığına bahse girerim! Sana, anlaşmanın sürdüğünü, dolayısıyla, taksi paralarını göndermeyeceğini söylememi istedi. Bu lafların senin için bir anlamı var mı?»
«Elbette,» dedim.
«Bunun dışında önemli bir şey yok. İstediğin bir şey yoksa, randevuma hazırlanmak için süslenmeye gideceğim.»
«Kızlara asla asılmayan biriyse, niye zahmet ediyorsun?» diye homurdandım. «Madem iş aldığı filan yok, niye güzel olmak için uğraşasın?»
Bana, acıyarak baktı. «Yoksa, şu büroda oturup, ihtiyarlayıncaya kadar senin için çalışmanın beni mutlu kılacağını mı sanıyorsun?»
Hırlaşacaktık anlaşılan. «Bu akşam buluşacağın herifin, beyaz kadın ticareti yapan bir şebekenin adamı olduğundan eminim,» dedim. «Hangi memlekete satıldıysan, bana oradan bir kartpolstal göndermeyi ihmal etme, e mi?»
O meşhur yan bakışıyla, şöyle bir süzdü beni. Böyle baktığında, ne düşündüğünü anlamak tamamen olanaksızdı. Sonra koltuğundan kalktı, çantasını aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.
«Senin gibi güzel bir kız, hiçbir zaman ihtiyarlamaz,» dedim.
«Hiç değilse burada ihtiyarlamayacağım muhakkak,» dedi, yumuşacık bir sesle. «Hoşça kal, Danny.»
Ona tekrar tepeden baktım. «Bu gece gerçek-

ten dikkatli olsan iyi edersin,» dedim.

«Haklı olabilirsin,» dedi. Sonra, tam eşikte durup, omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinde, hem hoş, hem de hain bir gülücük ışıldıyordu. «Bu arada öldürülürsen, kartpostalı nereye göndermemi istersin Danny?»

Fran'la giriştiğimiz bu laf dalaşlarından henüz hiçbirini kazanmadığımı hatırladım aniden. Zaman zaman, maçı berabere bitirmeye bile razıydım. Koridorda ayak sesleri kaybolurken, telefonu kaldırdım ve Jonathan Lord'un numarasını çevirdim.

«Alo?» İkinci çalıştan sonra kulağıma gelen bu ses, Cindy Vickers'a aitti.

«Merhaba,» dedim. «Ben Danny Boyd. Her şey yolunda mı?»

«Yolunda, yolunda. Hem de nasıl! Aslında, her şey, tek kelimeyle harika! Dün gece buraya geldikten ve olanları Jonathan'a anlattıktan sonra, teşekkür etmek için derhal seni aramaya kalkıştı. Uyumana izin vermesi için zor ikna ettim onu.»

«İyi ki başarmışsın,» dedim, bütün samimiyetimle.

«Dün gece, ona her şeyi anlattım, Danny. Her şeyi... Anladın değil mi? İyi ki de anlatmışım. Çünkü, o korkunç resimler sabah postasıyla geldi! Jonathan, son derece centilmence davrandı.» Heyecandan, bir an için sesi kırıldı. «Ne yaptı, biliyor musun? Zarfı açmadan, hepsini gözlerimin önünde yaktı!»

«Gerçekten çok iyi!» dedim.

«Anlayacağın, bundan sonra ne olursa olsun, mutluyum demektir.» Şimdi de, sesi şairane olmuştu. «Bundan sonra, Jonathan'la arama hiçbir şey giremez. Harika bir his bu, Danny! Şunu da iyi biliyorum ki, sen olmasaydın...»

«Tamam, tamam,» deyip sözünü kestim. «Şimdilik, Jonathan'ın yanından ayrılma; anlaşıldı mı? Evde yalnızken de, sakın kapıyı açma.»

«Merak etme, açmam.» Neşeli neşeli güldü. «Sayende, artık kaybedecek çok şeyim var. Mutluluğumu asla tehlikeye atmam.»

«Güzel öyleyse,» dedim. «Yakında görüşürüz, değil mi?»

«Bu akşam Jonathan seni kesinlikle arar. Haberin olsun, kurtuluşun yok! Dün akşam yaptıkların için, sana uzun uzadıya teşekkür etmeye kesin kararlı.»

«Bu akşam geç vakte kadar evde olmayabilirim,» dedim. «Bu işi başka zamana bırakmaya ikna et onu, olur mu?»

«Çalışırım,» dedi ve tekrar güldü. «Ama başarabileceğimi sanmam. Neyse, hoşça kal Danny. Aradığın için teşekkürler.»

Fran olmayınca, çalışma odam bana iyice çıplak göründü. Hemen dışarı çıkıp, kendimi en yakın kahveye attım. Barın önündeki taburelerden birine çöküp, barmenden buzlu bir viski istedim. Bir süre vakit öldürmek zorundaydım. Kendime bundan daha uygun eğlence bulamazdım. Üç bardak viskiyi oyalana oyalana devirdikten sonra, Stahl'a gitme saatim geldi.

Leo Stahl, kapıyı özenle açtı ve adeta kırılacak eşyaymışım gibi, beni dikkatle içeri aldı. O önde ben arkada, aksi öğretmen suratlı, insanın içini donduran, rahatsız edici oturma odasına geçtik. Beni yine o kazık gibi, çift kişilik koltuğa oturttu. Kendisi ise, koltuğun karşısındaki rahatsız sandalyenin kenarına ilişti. Kahverengi gözleri, yine çiğ yemiş gibiydi.

«Mesajımın size ulaşmasına sevindim, Bay Boyd,» dedi, ince sesiyle. «Çok sevindim, gerçekten! Size anlatmam gereken bir şey var.

Dün akşam, size yalan söyledim, Bay Boyd!» Bir an durup, parmaklarını kütletti. «Gerçeğin hepsini söylememek suretiyle, yalan söyledim.»

«Hangi konuda?»

«Şey... Bayan Lord'la şu geçici gönül ilişkim konusunda... Dün akşam söylediğimin aksine, bizi birbirimize yakınlaştıran, sadece iş arkadaşlığı olmadı... Maxine Lord, beni bile bile baştan çıkardı ve ilişkimizin devamını, istediklerini yapmam şartına bağladı.» Gözleri biraz daha sulandı. «Yalnız bir adamım ben, Bay Boyd. Gençliğimde de, karşı cinsin önünde, hep utangaç ve çekingen oldum. İşe başladığım andan itibaren, kendimi her şeyimle işime verdim. Laboratuvarda, ustalıkla kullanmasını bildiğim iş araçları arasında, kendimden emin bir insan haline geliyor, maddi ve manevi eksiklerimi kolayca unutuyordum... Daha doğrusu, görmezlikten gelebiliyordum... Ama, başkalarının küçümsemeyle, alayla baktığı yapayalnız bir insan olduğumu, her zaman bilmişimdir... Maxine Lord'a, patronum olarak değil de... başka türlü bakmaya cesaret edebildiğim nadir hallerde, onun, hayatımda görebileceğim en güzel, en çekici kadın olduğunu düşünmüşümdür hep!»

«Hisleriniz hakkındaki bu güzel tahlilleri atlasanız da, bir an önce sadede gelseniz, nasıl olur acaba?» dedim soğukça.

«Tam da sadede gelmiştim zaten.» Burnunun ucunu, başparmağı ile işaret parmağı arasında, zalimce sıkıştırdı. «Bir gece, beni sonsuz bir şaşkınlığa boğarak, evine yemeğe çağırdı. Tek konuk olduğumu görünce, şaşkınlığım daha da arttı. Mum ışığında bir sofra hazırlanmıştı. Bana, bir tür Don Juan'mışım gibi davrandı! Normal olarak, fazla içki içen biri değilimdir. Ama o gece, bardağım hiç boşalmıyordu. Demek ki,

epey içmişim. Maxine, öteden beri benim çalışma tarzıma hayran olduğunu, yeni formüldeki yaratıcılığımı eşsiz bulduğunu, uzun süredir benimle arkadaş olmak için can attığını, filan söyledi. Güvenebileceği bir erkek arkadaşa şiddetle ihtiyacı varmış... Tabii ben, bütün bu söylediklerine, kelimesi kelimesine inandım!»

«Anladık,» dedim. «Sonra da, hurilerin kollarında taşınarak patronun yatağında buldunuz kendinizi! Hayat sizin için, sonsuz bir müzik haline gelmişti... Ama birkaç gün sonra, bir sabah, sizi aniden bulutlardan aşağı itiverdi. Ya istediğini yapardınız, ya da eski sefil günlerinize dönerdiniz. Öyle değil mi?.. Orasını deminden beri anladım da, sizden istediği şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamadım!»

«Dediğine göre, kardeşi, zayıf karakterli, sefih ve kötü huylu biriydi. Onun patron olması, ben dahil, herkes için bir trajedi olurdu. Gelecek doğum gününden önce, şu veya bu şekilde yolu kesilmeliydi. Bunu ikimiz yapacaktık. Nasıl yapacağımızı kendisine sorduğumda, önceleri açık bir cevap vermedi. Yapmam gereken ilk işin, Jonathan'ı bir süre laboratuvarda çalıştırmak olacağını söyledi sadece. Bu suretle, onun güvenini kazanacak ve beni dost bellemesini sağlayacaktım.» Stahl, bir an durup burnunu çekti. «Bunda bir kötülük görmediğim için, dediğini yaptım. Jonathan, laboratuvarda benimle çalışmaya başladı. Ben de, onunla dost olmak için elimden gelen gayreti esirgemedim. Başarılı olamadıysam, bu benim kabahatim değil... Ona yanaşabilmek için büyük çaba harcadım gerçekten. Aradan bir iki hafta geçtikten sonra, Maxine, laf arasında, yeni formülü Jonathan'a da öğretme zamanının geldiğini söyledi. Ben de, bir hafta boyunca, formül üzerin-

de çalışırken Jonathan'ı yanımda bulundurdum. Daha doğrusu, sadece laboratuvara gelmeye tenezzül ettiğinde bunu yapabiliyordum. Bu da bir haftada iki günü geçmedi!»

«Sonra ne oldu?»

«Bundan sonra, Maxine, yeni bir öneriyle geldi. Formül üretime hazır hale gelince, ben bunu sabote edecektim! Senaryo şöyleydi: Maxine, fabrikaya, büyük bir parti üretime hazır olmalarını bildirecekti. Malın piyasaya sürülmek üzere olduğunu, müessesede herkes bilecekti. Ama, hazırlıklar son raddeye geldiği an, ben hasta numarası yapıp, formülü fabrikaya ulaştırma işini Jonathan'a bırakacaktım. Tabii, Jonathan'a vereceğim formül, hafifçe değiştirilmiş olacaktı. İlk parti üretim buna göre yapılacaktı. Bu arada ben iyileşip geri gelecek ve ürünün formüle uygun olmadığını söyleyecektim. Böylece Jonathan, formülü bile bile değiştirmek ve müesseseye bilinçli olarak zarar vermekle suçlanabilecekti. Bu kadarı, şirket yönetimine gelmesini engellemeye yeterdi. Sonuçta, Maxine Lord patron olarak kalacak; ben de, artmış maaşla baş kimyagerliğe devam edecektim. Ayrıca, Maxine metresim olarak kalacaktı.»

«Öneriyi red mi ettiniz?»

«Elbette!» Bu sefer gözleri iyiden iyiye sulandı. «Aslında, neredeyse kanmak üzere olduğumu itiraf etmeliyim. Ama sonunda, vicdanım buna izin vermedi. Kardeşi, dediği gibi bir insandı gerçekten; zayıftı, sefihti, çoğu zaman gizlemeyi başarabilse de içi kötülükle doluydu. Ama bütün bunlar, onu haklı mirasından mahrum bırakacak bir dümene taraf olmamın gerekçesi olamazdı!»

«Maxine'in, cevabınızdan pek hoşlanmadığını tahmin edebilirim,» dedim sırıtarak.

Açıkça ürperdi. «Tam bir cadaloz haline geldi! Böylesine güzel bir kadının bu kadar ölçüsüzleşebileceğini, en kötü kâbusumda bile görmemiştim. Ağzını da bir bozdu ki, sormayın. Laflarını kim işitse, yüzü kızarırdı!»

«Bunun üzerine sizi evinden kovdu, öyle mi?»

«Evet, beni özel hayatından tamamen çıkardı. Yalnızlığa dönmek kolay olmadı, Bay Boyd. Şu anda da, son derece mutsuz bir insanım. Ama yine de, önerisini kabul etmediğime memnunum.»

«Peki, neden fikir değiştirip bana açılmaya karar verdiniz?» Bu ani boşalmanın nedenini gerçekten merak ediyordum.

«Vicdanım beni rahat bırakmadı,» dedi Stahl. «Maxine hesabına çalıştığınızı ve muhtemelen de, ona bu konuşmamızı anlatacağınızı biliyorum. Dolayısıyla, Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi'ndeki, uzun sayılabilecek çalışma hayatım burada noktalanıyor demektir. Baş kimyager olarak başka bir iş bulma şansım da, sıfır. Ama, bir laboratuvarda, uzman kimyager olarak mutlaka iş bulurum. Onun için, maddi bakımdan umutsuz bir durumda sayılmam.»

«Önerisini reddedince sizi kovmadığına göre,» dedim, «belki bundan sonra da kovmaz...»

Başını, kederli bir biçimde salladı. «O zaman kovmamasının nedeni, hikâyeyi birisine anlatmamdan çekinmesiydi. Ağzımı açtığımı öğrendiği an, artık çekinmesi için bir neden kalmayacak.»

«Hikâyenizi sağda solda anlatmanız riskini, yine de almak istemeyebilir,» dedim.

«Onun için, bu saatten sonra fark edeceğini sanmam,» dedi Stahl, içini çekerek. «Bana sorarsanız, Fremont'a formülü kendisi verdi. Bu arada, kardeşine yeni bir tuzak kurmuştur mut-

laka. Eminim yakında, Jonathan'ın hırsız olduğunun 'kanıtını' size bulduracaktır.»

«Bana karşı gösterdiğiniz açıkyüreklilik için gerçekten minnettarım, Bay Stahl,» dedim ve ayağa kalktım. «Sizi dinledikçe, kafamı karıştıran birkaç mesele iyice aydınlandı.»

«Görevimdi bu benim, Bay Boyd.» Kendini yüce bir ülküye adamış bir kurban kararlılığı vardı gözlerinde.

«Bir noktada, maalesef haklı görünüyorsunuz,» dedim. «Maxine Lord, kardeşini mirastan yoksun bırakmayı başarırsa, önerisini geri çevirdiğiniz için sizden intikam alması kaçınılmaz olacaktır. O zaman, kesin olarak işinizi kaybettiniz demektir.» Bir an durdum ve sırıtarak devam ettim. «Ama Maxine'in planlarını sabote etmeyi başarır da, Jonathan'ın şirketin başına geçmesini sağlarsanız, o zaman kaderiniz tamamen değişebilir. Yeni patronun gözbebeği oldunuz demektir! O zaman da, baş kimyager olarak yaşlanma hayallerinizi gömmenize gerek kalmaz...»

Aniden yüzü kıpkırmızı oldu. «Bay Boyd!» Sesinde, sonsuz bir isyan titreşimi vardı. «Size anlattıklarım kesinlikle doğru!»

Sırıttım. «Olabilir de, olmayabilir de...» Sanki yüksek sesle düşünüyordum. «Bir seks manyağının sözlerine güvenilebilir mi acaba?»

Onu bıraktığımda, hâlâ o rahatsız iskemlenin kıyısına ilişmiş, gözünden boşanan yaşları silmekle meşguldü. Nedense, kandırılmış bir gelin izlenimi yarattı beynimde...

8

Geçen sefer ziyaretine geldiğimde, saat, aşağı yukarı sekiz buçuktu. Ben de, dairesinin bulunduğu binaya girmeden önce, on dakika kadar oyalandım. Böylece, ona yine aynı saatte gelmiş olacaktım. Hesabım şuydu: hepimiz genellikle hayatımızı birtakım alışkanlıklara göre sürdürürüz. Dolayısıyla, günün aynı saatinde, aynı şeyi yapmamız ihtimali yüksektir. Ursula Owen'ın, bu genel kuralın dışında kalması için özel bir neden yoktu.

Asansörden inip kapısına geldiğimde, saat artık sekiz buçuk olmak üzereydi. Zile bastım ve üç adım kadar geriye çekildim. Epey bir süre geçtikten sonra, kapı, bir emniyet zinciri boyu kadar aralandı ve bir çift menekşe göz, miyop umutsuzluğuyla dışarı doğru bakındı. Yüzündeki ifadeye göre, beni kesinlikle tanımamıştı. Boş boş bakıyordu.

«Kim o?» Geçen seferki gibi, sesi bana yine biraz kalınca geldi.

Bariton sesini taklit etmeye çalışarak, «Charles,» dedim yavaşça.

«Sevgilim!» Yüzünde güller açmıştı. «Keşke telefon etseydin önce. Duşun altından yeni çıktım. Oysa, seni böyle karşılamak istemezdim.»

Demek, tahmin ettiğim gibi, Ursula Owen da

alışkanlıklarına bağlı bir insandı. Üzerinde bir akşam önce gördüğüm kalın ev elbisesi vardı. Kapıyı sonuna kadar açmıştı. Bana sırtını dönünceye kadar bekledim ve yavaş hareketlerle içeri girdim. Şimdi, giriş holünde, birbirimizden en aşağı üç adım uzaklıkta bulunuyorduk.

Ursula, kararlı adımlarla yoluna devam etti ve dün akşamki senaryo, üç aşağı beş yukarı tekrarlandı. Önce, oturma odasının girişindeki alçak sehpaya çarptı. Ama anlaşılan, bu sefer biraz daha acullük etmişti ki, fena halde canı yandı. Dişlerinin arasından, tiz bir feryat yükseldi.

Bir sonraki hareketi, masanın üzerinde, el yordamıyla gözlüklerini aramak oldu. Cilalı yüzeyi avcunun içiyle okşayıp duruyor, aradığını bir türlü bulamıyordu. Eğilince, kalçaları gerilmiş, eteği yukarı doğru çekilmişti. Arkadan sunduğu manzara son derece çekiciydi. Bu kadar tahrike dayanamayıp, kıçını iki avcumla kavradım ve sevecenlikle okşadım. Bu hareketim onu son derece mutlu kıldı. Boynunun altı okşanan kedi gibi, mırıltıyla karşılık verdi.

«Charles!» Kıkırdadı... Ağzında bu ad, elma şekeriydi sanki. Yalıyor, emiyor, çiğniyor, zevkle yutuyor, arkasından da yalanıyordu. «Beni hâlâ öpmediğinin farkında mısın?»

Doğrulup bana doğru döndü. Gözlüklerini bir eliyle tutuyordu. Ağzında, Ursula Owen'ın asla başaramayacağını sandığım bir ifade vardı. Hafifçe aralanmış dudaklarından yükselen, seksi mi seksi bir çağrı!

Derken, öpücüğünü beklediği sevgilisini daha iyi görebilmek için elindeki gözlüğü taktı ve bir anda, buzdağı gibi donuverdi!

«Bay Boyd?!»

«Canım, ne fark eder?» dedim, umursamazca omuz silkerek. «Benim Danny Boyd olmamdan rahatsız oluyorsanız, bu derdi çözmek kolay... Gözlüklerinizi tekrar çıkarırsınız ve birlikte, aşk yatağınıza körlemesine bir dalış yaparız!» Alicenap havalarda sırıttım. «İsterseniz, bana Charles demeye devam edebilirsiniz!»

Panik içinde geriye doğru iki adım attı ve bu sefer, baldırlarının arkasını sehpaya çarptı. Bir an için, kolları, değirmen kanatları gibi hızla havayı dövdü. Ama bu umutsuz çabaları işe yaramadı; masanın üstündekileri de yere devirerek, arkaya doğru düştü. Yere hızla çarpan kıçı, tok bir ses çıkardı. Düşmemek için öyle gayret sarfetmişti ki, bohça gibi düşünce hızını kesemedi ve bacakları havaya savruldu. Yer jimnastiği yapan bir kadın gibi, bacaklarını havada hızla döndürüyordu. Ama gerçek bir bisiklet sürmekte olsa, bu delibozuklukla, mutlaka bir kaza daha yapardı.

Kalın ev elbisesinin bu çılgın gösteriye katılmaya gönlü yoktu. Usluca yere serilip, sahibesini çıplak bırakmayı tercih etti. Ursula'nın sunduğu, kısa ama vahşice erotik manzarayı ilgiyle seyrettim. Sonra nasılsa, yüzükoyun dönmeyi başardı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Çaresiz bir öfkenin etkisi altında boğulacak gibiydi. Kudurmuşçasına soludu, hızla ayağa kalktı, sağa sola çarparak divana kadar koştu. Kendini yüzükoyun divana attı ve kaptığı bir minderi başına bastırarak hıçkırmaya başladı.

Bu gösterinin belli bir süre alacağını tahmin ederek, en yakın iskemleye çöktüm ve bir sigara yaktım. Ben sigarayı bitirip izmariti kül tablasına bastırırken, onun omuzlarındaki deli titreme de durulmuştu. İçini Ğderin derin çekerek hafifçe başını kaldırdı. Hıçkırarak ağlar-

ken, gözlüklerini göz yaşlarına boğmuştu. Bu ıslak gözlükler, yüzüne daha da çaresiz bir ifade veriyordu.

O sırada, çıplak olduğunu fark etti ve yerdeki elbisesine doğru acele bir hamle yaptı. Saniyenin onda biri kadarlık bir zaman içinde iffetini örtmeyi başarmıştı. Bu telaşına gülümsemeden edemedim.

«Seni düşündüm uzun boylu, Sevgili Ursula,» dedim, tekdüze bir sesle. «O harika menekşe gözlerin, çevrene yaydığın iç gıcıklayıcı dişiliğin, dün akşam, yani seni ilk gördüğüm anda beni etkiledi. Sesin, hafif kalın ve soluksuz, sıcak ve alabildiğine davetkâr, binbir gizli vaatle yüklü olarak çıkıyordu. Derken, sana kim olduğumu söyledim ve inanılmaz bir süratle değiştin. O sırada, gerçek sevgilin olmadığıma üzüldüm... Birkaç dakika sonra giyinip odaya döndüğünde, bambaşka bir insan olmuştun. Acaba başka biri mi bu, diye bir an için tereddüt bile ettim. Üstelik, bu hallere girmek için, yatak odana dar atmıştın kendini. Gözünde gözlüğün olmadan yolunu alelacele bulmak için, tereddütsüz daldın içeri. Sağa sola çarpıp kendini incitme tehlikesi vız geliyordu sana. Gerçekten paniklemiştin demek... Sana kayıtsızca kapı açtıran kişi kim olabilirdi?..»

Ursula, oturduğu yerde yavaş yavaş doğruldu, gözlüklerini çıkardı ve cebinden aldığı bir mendille gözlerini sildi. Sonra tekrar gözlüklerini takıp bana baktı. Yüzünde, sonsuz bir çaresizlik ve umutsuzluk okunuyordu.

«Aynı yalanı birlikte hazırlayan iki insanı bekleyen büyük bir tuzak vardır,» diye devam ettim. «Tehlike şudur: rollerini fazla iyi oynarlar ve yalan hikâyeyi, birbirine hemen hemen eş sözcüklerle anlatırlar... Fremont'la konuştum

bugün. Gözümü kapadığımda ve ses tonu farkını da bir yana bıraktığımda, sanki seni dinliyormuş gibi oldum. Seninle, hemen hemen aynı kelimeleri kullanıyordu. Yalanınıza kendisini öylesine kaptırdı ki, seni görmemi tavsiye edecek kadar ileri gitti. Dediğine göre, Maxine Lord'un odasında cereyan eden manevi işkence sahnelerini en iyi senden öğrenebilirmişim. Hani Maxine'in, yakınlarının zaaflarını deştiği, onların önünde kendi kişiliğinin en kudurtucu yönlerini özellikle sergilediği sahneleri...» Omuz silktim. «Fremont'un hatası, yalan söylerken fazla ısrarlı olması. Kantarın topuzunu kaçırıyor. Böyle bir şey uydurulduğunda, dikkat edilecek ilk nokta, kuşku uyandıracak kadar ısrarlı görünmemektir oysa...»

«Neden söz ettiğinizi anlamıyorum,» dedi Ursula, fısıltılı bir sesle.

«Sana meseleyi nasıl gördüğümü anlatayım o halde,» dedim. «Maxine, Fremont'la evlenme kararından cayınca, Fremont, eski patronunun kızına karşı içinde dayanılmaz bir kin duymaya başladı. Ona acı vermenin bir yolunu bulmalıydı. Maxine'i iyi tanıyordu. Onun için hayattaki en önemli şey, Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi'ydi. Fremont, darbeyi oraya indirmeyi kararlaştırdı. Bu amaçla, şirketin yıllarca süren bir çabadan sonra piyasaya çıkarmaya hazırlandığı yeni parfümün formülünü çalacaktı. Ama darbenin iyice etkili olması için, mal büyük çapta üretilip piyasaya sürülmeden önce, hırsızlığın öğrenilmemesi gerekiyordu. Yani bu, yağdan kıl çekercesine gerçekleştirilmiş, patronun en ufak kuşkusunu uyandırmayacak bir hırsızlık olmalıydı. Böylesini gerçekleştirebilecek üç kişi vardı sadece: formülün yaratıcısı olan Stahl, patronun kardeşi Jonathan ve öte-

den beri sonsuz güvendiği özel sekreteri Ursula. İşte o sıralarda, Fremont sana alıcı gözle bakmaya başlamış olmalı.»

«Lütfen, yeter...» Menekşe gözleri, bir gözyaşı denizine dalmak üzereydi. «N'olursunuz, bunu bana yapmayın.»

«Başka çaresi yok,» dedim soğuk bir sesle. «Fremont'un karşısında, kalın gözlüklü, ciddi giyimli, işinde son derece başarılı bir sekreter vardı. Ama bu zırhın altında, niye gerçek bir kadın gizlenmesindi? Özellikle Maxine'in davranışı, onda bu yönde kuşkular uyanmasında da yardımcı olmuştur. Maxine seni durmadan iğneliyor, evde kalmış kart kız muamelesi yapıyordu. Maxine'in acımasızlığı malumdu. Sana böyle davrandığına göre, sende mutlaka, bu davranışından incinen hassas bir yön vardı. Bu ciddi görünüşünün altında, yeni bir aşkın kanatlarına sarılıp havalanmaya hazır bir genç kız kalbinin, erkeğinin kafasını göğsünde dinlendirmek için can atan sevecen bir kadın duygusallığının gizlenmesi gayet muhtemeldi.»

Kendimi dinledikçe, gülmemek için zor tutunuyordum. Gençlere, kendilerini bekleyen duygu tuzaklarını anlatan sulusepken radyo programlarına benzemiştim! Ama, Ursula Owen'i etkilemenin en hızlı yolu da bu görünüyordu bana.

Sonu facia ile noktalanacak peri masalıma devam ettim. «İşte, aniden ve tamamen beklenmedik bir biçimde, sana kur yapan biri de çıkmıştı. Kalın kabuğunun içinde gizlediğin kadınlığı keşfeden, yumuşak ve kibar bir erkek... Üstelik, Maxine'le evlenmesine ramak kalmış bir adama sahip olmanın tatmini de vardı bu işte. Her gün Maxine'i gördükçe, onun iğneleyici laflarını dinledikçe, kim bilir içinden na-

sıl zevkle gülmeye başlamıştın... Derken, adam iyice ısrarlı bir hale geldi ve seninle evlenmek istediğini söyledi! Maxine, ikinizi de kırmıştı. Hem müstakbel kocanın işini geliştirmenin, hem de Maxine'den intikam almanın basit bir yolu vardı: piyasaya sürmeye hazırlandığı yeni parfümün formülünü çalmak!»

«Hayır!» Başını şiddetle sağdan sola sallıyordu. «Doğru değil bu! Formülü çalmadım! Charles beni seviyor; ben olduğum için seviyor! Onunla evleneceğiz! Bu da suç değil ya!..»

«Demek sana delicesine âşık ha?» diyerek, sertçe sözünü kestim. «Ona formülü verdikten sonra, beyefendiyi kaç kez gördün acaba? Ben gelip etrafı sorularımla karıştırıncaya kadar, formülcü sevgilin sana aşkını nasıl gösterdi acaba?»

«Kaç kez geldiğini bilmiyorum! Emin değilim! Ne olmuş hem?.. Siz beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsunuz...» Bakışlarındaki açık yara, sanki elle tutulur biçimde, oluk oluk kanamaya başlamıştı. Gözlerini benden kaçırmak için gözlüklerini çıkardı ve boşalan bakışlarını, uzaktaki bir noktaya dikti. Ama bu ıstıraba daha fazla dayanamadı ve yanaklarından, sicim gibi gözyaşları akmaya başladı.

«Formülü aldıktan sonra, hiç... hiç gelmedi,» diye fısıldadı. «Siz sahneye çıktıktan sonra bile bana gelmedi. Bürosundan telefon edip, ne dememem gerektiğini söyledi: o kadar. Gerçek ortaya çıktığı takdirde, en çok benim başım belaya girermiş... Formülü ben çalmışım, sorumluluk da bendeymiş... Ürkek, zayıf, küçücük bir adam vardı karşımda. Titreyen sesini duydukça, içim bulanır gibi oldu!.. Sonradan, tekrar kendimi kandırmaya çalıştım tabii. Yok, telefonda sesi bana öyle gelmişti. Aslında öyle değildi. Be-

ni gerçekten seviyordu. Formülü aldıktan sonra beni aramaması da normaldi. Şirketinin yeni parfümünü piyasaya hazırlamak için gece gündüz çalışmak zorundaydı... Falan filan... Aşkının sahteliğini kabul etmemek için aslanlar gibi dövüştüm kendi kendimle.» Durdu, içini çekti. Dudaklarında zavallı bir gülücük belirdi. «Kimse düşlerinden kolay kolay vazgeçmek istemez, değil mi?»

«Anlattıklarını bana yazılı olarak ver, Ursula,» dedim, tekdüze bir sesle.

«Her şeyi mi?» Yüzünde dipsiz bir panik ifadesi belirmişti. «Charles'la aramızda olanları da yazmam gerekiyor mu?»

Başımı salladım. «Hayır, o kısmına gerek yok. Sadece, formülü çalmanı senden istediğini yaz, yeter. Bir de, formülü ona ne zaman, nerede verdiğini belirtmeyi unutma tabii. Bundan fazlasına ihtiyacım yok.»

Yerinden kalktı. Sırtı dimdikti. Robot gibi, yazı masasına doğru yürüdü. Onu beklerken bir sigara daha içtim. Geri döndüğünde, elinde, hırsızlığı itiraf eden yazılı ve imzalı ifadesi vardı. Kâğıdı bana uzattı.

«Bana bir iyilik yapmanızı rica edeceğim,» dedi Ursula. «Bayan Lord'u gördüğünüzde, artık işe gelemeyeceğimi söyleyebilir misiniz lütfen?» Titrediğini göstermemeye çalışıyordu, ama çabaları boşunaydı. «Ben evde kalıp, olacakları bekleyeceğim.»

«Pek beceriksiz bir hırsızsın, Ursula,» dedim, ona tatlı tatlı gülümseyerek. «Ama, en başarılı hırsızlıklar da, senin gibilerin eseridir.»

Sırtımı döndüm ve çok küçük adımlarla kapıya yöneldim. Pişman olduğunu söylemesi, ağlaması, dövünmesi, ifadesini geri istemesi için ona bolca vakit tanıdım. Tek kelime bile söy-

lemedi. Aniden, bu kıza karşı büyük bir saygı duydum.

Sokakta, yüzümü jilet gibi kesen soğuk, ince duygularımı bir anda silip süpürdü. Bir taksiye binip, Maxine Lord'un ev adresini verdim. Oraya ulaşmak uzun sürmedi. Ama lüks binanın kapısını boş yere çaldım. Tüm ısrarlarıma rağmen, açan olmadı. Gerçi, geleceğimi haber vermemiştim. Yine de, oturup beni beklemediklerine epey sinirlendiğimi söyleyebilirim...

Tam vazgeçip gidiyordum ki, kaldırım kenarında bir taksi durdu ve içinden Maxine çıktı. Şoföre parasını ödedi, anahtarını bulmak için çantasını karıştıra karıştıra kapıya kadar geldi.

«Baş sihirbaz olmadan, Sihirli Köşk'ün hiçbir tadı yok,» dedim yüksek sesle.

«Sen ha!» Hortlak görmüş gibi bir hali vardı. «Sen hep böyle salak şaka meraklısı mısındır, Boyd?!»

«Bu sevimli sorunun sebebini açıklayabilir misin, bir zahmet?» dedim.

Kapıyı açtı, ışıkları yaktı ve ön taraftaki holde birkaç adım attı. Kapıyı yüzüme çarpmasına fırsat bırakmadan, hızla peşinden koştum. Birdenbire dönüp bana baktı. Yüzünde, buz gibi bir öfke ışıldıyordu. Sarı saçlarının üzerinde, hafifçe yana kaydırdığı bir Kazak kalpağı vardı. Kırmızı tilkiden pelerini, önden dizlerinin altına kadar düşüyor, arkadan ise, siyah deri çizmelerinin konçlarına değiyordu. Elinde bir de kırbaç olsa, yarım düzine aslanı ağlaya ağlaya analarının kucağına kaçırtabilirdi.

«Ne anlama geliyor, bu yaptığın?» Sesi, ıslıklı bir hırıltı gibi çıkıyordu.

«Ne yaptım ki, ben?»

«Büron bir morgdan daha sessizdi. Kapıcıyı yerinden kaldırıp kapıyı açtırıncaya kadar, Allahın belası binanın önünde, on dakika ölesiye titredim. Soğuktaki o halimi görünce de, herif bana kaçık muamelesi yaptı! Belki de, müşterisinin adresini şaşırmış bir telefonlu yosma olduğumu düşünmüştür!»

«Gece vakti büroma gitmek için, mutlaka önemli bir nedenin vardı,» dedim. «Şunu bana da söyleyebilir misin?»

«Bu kadar unutkanlık olamaz!» dedi. Bir süre, gözlerinden yıldırımlar saçarak yüzüme baktı. Sonra yüzü, keskin bir alaycılıkla kamçılandı. «Gerçi senin gibi bir morondan her şey beklenebilir. Demek bir saat kadar önce bana telefon ettiğini, bir ölüm kalım meselesi için derhal bürona gelmem gerektiğini söylediğini hatırlamıyorsun; öyle mi?»

«Öyle bir şey mi yaptım ben?»

Suratının haline bakılırsa, şaka yapmadığı muhakkaktı.

Öfke nöbetinin yeniden yükselmesine fırsat vermeden, «Sesim nasıldı telefonda?» diye sordum.

«Nasıl olacak, her zamanki, kendini beğenmiş, tiksindirici ses! Ya o seni boyuna öksürten üşütmene ne oldu? O da yalandı tabii, değil mi?!»

«Ben değildim,» dedim, sakin bir sesle.

«Peki, niye biri kendisini, Danny, Boyd olarak tanıtma gereğini duysun?..» Maxine'in kızgınlığında bir tereddüt belirmişti.

«Merak etme, bir gün o meçhul erkeği keşfedersin nasılsa. O zaman da, mahremiyetini böyle kurnazca zorladığı, seni iğfal ettiği için, bakarsın, çılgın bir his uyanır içinde ona karşı.»

Diş gıcırtısı iyice belirginleşmişti. «Öyle anlar var ki, Boyd, seni çıplak ellerimle gebertmekten daha büyük bir zevk düşünemiyorum!»

Kalpağını ve pelerinini özensizce çekip çıkardı ve en yakın sandalyenin üzerine attı. Üzerinde, yünlü kumaştan bir elbise vardı. Elbise, yukarıdan aşağı, sırayla parlak pembe ve hardal rengi şeritlerle boyanmıştı. Baktıkça insanın başı dönüyordu.

«Neyse,» dedi sonunda hışımla, «benden ne istiyorsun?»

«Beş bin dolar,» dedim neşeyle.

Mavi gözleri bir anda koyulaştı. «Formülü çalanı buldun mu?»

«Çek, Boyd Dedektiflik Bürosu adına olsun,» dedim. «Taksi parası eklemene gerek yok. Yuvarlak hesap, beş bin dolar olsun yeter.»

«Kırıtmayı bırak Boyd? Formülümü kim çaldı? Söyle hemen!»

Cebimden, imzalı ifadeyi çıkarıp ona uzattım. Hırsla kaparken, kâğıdı yırtacaktı nerdeyse. Yazıyı, sonsuz bir iştahla, yutarmışçasına okudu. İmza kısmına ulaşınca, başına bir şey yemiş gibi sarsıldı.

«Büyük bir düşünürün söylediği gibi, insan kavun değil ki, kıçını koklayarak ne olduğunu anlayasın.» Babacan bir tavır takınmıştım. «Sana böyle bir iki derin düşünce daha aktarsam, teselli bulur musun? Yoksa, bir parça hıçkırıp dövünerek boşalmayı mı tercih edersin?»

Gözlerinin içinde, kara bir alev yanıp söndü. Sonra da bir kahkaha attı. Afallayarak baktım ona. Ama gülmesi duracak gibi değildi. Katıla katıla gülüyordu.

«Hey gidi küçük masum bakire!» dedi, iki çılgın kahkaha arasında. «Hey gidi hey, kız oğlan kız küçümenim benim! Çölde bir alay aske-

rin ortasında kalsa bile, en az beş yıl iffetini koruyabilecek küçük Ursula'm! Demek, burnumun dibinde o masum halinle otururken, saman altından ne sular yürütmekteydi! Ne salakmışım, Yarabbi! Dupduru bir su gibi, ta dibini gördüğümü sanırdım hep...» Acı bir alayla güldü. «Charles harekete geçince, amma da şaşırmıştır bakirecik...» Aniden durdu. Gözlerinde zalim bir ışıltı belirdi. «Ama asıl ben harekete geçince, cehennemin kaç bucak olduğunu öğrenecek! Anasından doğduğuna pişman edeceğim onu! Sürüm sürüm süründüreceğim!»

Kudurmuş kaplanı, yumuşatmaya çalıştım.

«Neye yarar ki? Eminim, şu anda evinde oturmuş, gelip onu kelepçeleyerek götürecek polis mangasını bekliyordur. Son gördüğümde, en az doksan yıl hapiste yatacakmış gibi bir hali vardı. Ondan intikam alıp da ne yapacaksın? Fremont'un, onu yalnız formül için kullandığını biliyor artık. Hayatının ilk aşkı, korkunç bir kandırmaca ile son buldu. Bundan sonra bulmayı asla umut edemeyeceği kadar iyi bir işi de yitirdi. Daha ne olsun?..»

«Gözlerimi yaşartacaksın nerdeyse, Boyd! Ne yumuşak kalpliymişsin sen!» Bir hırıltı saldı. «Ama tabii, çalınan senin formülün, kazığı yiyen senin şirketin, batıp giden senin paraların değil; öyle değil mi?!»

«Efendisini haklamak varken, uşağıyla uğraşmak niye?» dedim. «Şu bir alay saçının altında, bir parça beynin de vardır herhalde! Duygusal komedine biraz ara ver de, beynini kullanmaya çalış!»

«Ne?» diye bağırdı, patlayacak gibi. Sonra, söylediklerim dikkatini çelmiş olmalı ki, aniden yelkenleri suya indirdi. «Ne demek istiyorsun sen öyle?»

«Basit,» dedim. «Tam, Fremont'la güle oynaya evlenecektin ki, aslında seni değil, şirketi istediğini keşfettin. Şu anda eline, eşsiz bir intikam fırsatı geçmiş bulunuyor. Bu kâğıt parçası ve Ursula'nın sözlü ifadesiyle, onu mahkemede süründürüp leşini çıkarabilirsin. Ona şu tercihi sun: ya şirketini sana devretmeye razı olsun, ya da hırsızlıktan hapsi boylamayı göze alsın.»

«Evet,» dedi tutkuyla. «Bu fikrini sevdim.»

«Hatta, daha iyisini de yapabilirsin,» dedim. «Devir sözleşmesine, Fremont'u hayat boyu istihdam edeceğine dair bir hüküm de ilave edebilirsin. Üstelik ona, yüksek bir ücret taahhüdünde de bulunabilirsin.»

Söylediğimin şeytanlığını ilk anda görememişti. Bir an için şaşırdı. «Sen ne diyorsun öyle, Boyd? Bütün bu rezilliğinden sonra, herife bir de sadaka mı vereyim yani?!»

Pis pis sırıttım. «Sözleşmede, Fremont'a hangi görevi vereceğini belirtmezsin, olur biter. Böylece, onu seyyar uşağın olarak kullanabilirsin. Hatta istersen, bir yıl, sırtına üniforma giydirip kapıcının yerine dikersin. Ertesi yıl ise, çöpleri toplamakla görevlendirirsin...»

Zevkten gözleri ışıldadı. «Evet, yapacağım bunu. *Tam böyle* yapacağım!»

«Güzel ama, önerim bedava değildi,» dedim. «Karşılığında, Ursula Owen'ı isterim.»

«İnsanı isyan ettirecek kadar duygusal bir tarafın var, Boyd!» Asabi bir biçimde omuz silkti. «Ursula senin olsun! Canı cehenneme! Ama kendisine, şu andan itibaren kovulmuş olduğunu ve bir dahaki işi için, benden bonservis istemeye kalkışmamasını söyle!»

«Teşekkür ederim,» dedim. «Artık, bir tek çeki yazma işin kaldı sanırım...»

«Tamam, yukarı gel!» dedi.

Cam duvarlı asansöre bindik ve tek kelime konuşmadan dördüncü kata kadar çıktık. Yatak odasına girdiğimizde, Allahın belası Mısır kedisinden gözlerimi kaçırmaya çalıştım. Ama nafile! Camdan canavar, beni yiyecekmiş gibi bakıyordu...

Maxine, şerefe bir şeyler içmemizi ve içkileri benim hazırlamamı istedi. Bara yöneldim.

Bir şey demiş olmak için de, «Dostumuz Bayan Malone nerelerde?» diye sordum.

«Bu gece izinli. Şeytanla birlikte hazırladığımızı düşündüğü büyüleri bozmak için, birkaç muska daha satın almaya gitmiştir herhalde.» Sıradan bir şeyler anlatırmış gibi konuşuyordu. «Ona sorarsan, katıksız bir cadıyım. Böylesi değişik geliyor bana. Tanıdıklarımın çoğuna göre ise, katıksız bir kaltağım sadece!» Tuvalet masasından bir fırça aldı ve yumuşak, tembel, sürüngen hamlelerle saçlarını taramaya koyuldu. Elbise dolabının aynasında, kendisine yaklaştığımı gördü. «İçkimi şuraya bırakabilirsin.»

Bardağını tuvalet masasının üzerine koydum ve gidip divana oturdum. Maxine, saçını tarama işini bitirdi, fermuarını açtı ve yatay şeritli elbisesini döşemenin üzerine düşürdü. Aynı yavaş hareketlerle eğildi, elbisesini toplayıp dolaba astı. Arkasından, siyah ipek kombinezonunu çıkardı. Üzerinde, sadece, küçük bir don, siyah dantelden bir sutyen ve siyah deri çizmeleri kalmıştı. Yaptıklarını ilgiyle izliyordum. Bu kıyafetle, mazoşizm müptelası birinin arzularını tatmin etmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Kırıtarak, tembel adımlarla tekrar tuvalet masasına yürüyüp içkisini aldı: «Gel, benimle 'şerefe' iç. Müstakbel kapıcım Charles Fre-

mont'un şerefine!»

«Bu ikinci yudum da, bir sonraki dönem çöpçüsünün şerefine olsun!» dedim.

Birlikte içtik. Sonra Maxine tekrar kadehini kaldırdı. «Kardoşim Jonathan'a! Sihirli Köşk Parfümleri Şirketi'nin Yönetim Kurulu Başkanlığı'na, asla gelmemesine!» Bu ikinci şerefe kaldırışta, ona katılmadım. Kadehinin üzerinden bana bakarak, içkisini yalnız başına yudumladı.

Yudumunu bitirince, bana anlamlı bir biçimde bakarak konuştu. «Sana beş bin dolarlık bir çek yazacağım, Boyd. Bir sıfır daha katmamı ister miydin?»

«Çeklerin en eğlenceli yanları sıfırlarıdır,» dedim.

«Jonathan'ı durdurmanın bir yolunu bul,» dedi,gergin bir sesle. «Bunu nasıl yapacağına hiç karışmam. Orası beni ilgilendirmez! Sen yalnızca onu durdurmaya bak. Bunu başarırsan, elli bin dolar kazandın demektir.»

«Ne garip; gözlerim sulanmaya başladı bile!» dedim.

Kaşlarını hafifçe çattı. «Bu lafın anlamı ne acaba?»

«Seni dinleyince, bir an için Leo Stahl olduğumu sandım da.»

«*Immmm.*» Alt dudağını bir süre dişledi. «Ben, doğru bildiğim yolda, elimden geleni yapıyorum. Stahl, pek parlak bir fikir olmayabilirdi. Ne yapalım ki, o sırada elimin altındaki tek malzeme oydu.»

«Anlıyorum,» dedim.

«Bu şirkete, hayatımın belki de en güzel on yılını harcadım.» Sesinde, garip bir iman titreyişi vardı. «Sevgili kardeşimi, kendi sandığından da iyi tanıyorum. Onun istediği yönetim

kurulu başkanlığı koltuğuna oturmak değil. Onun tek derdi, benim kuyumu kazmak. İşi devralırsa, iki yıla kalmaz, bütün emeklerim, geliştirdiğim her şey, heba olur gider. İki hafta önce, sırf bu işten vazgeçmesi için, ona istediği kadar para vermeyi teklif ettim. Ne yaptı biliyor musun? Suratıma güldü!»

«Şimdi artık uslanmaya ve evlenmeye karar verdiğine göre, belki anlaşmaya yanaşır.»

«Yani, o striptizci eskisiyle mi evlenecek?» Sinirli bir kahkaha attı. «Güleyim bari!»

«Çok üzgünüm ama,» dedim, «çekimde fazladan bir sıfır görme fırsatını kullanamayacağım. Sen en iyisi, bana beş binlik bir çek yaz da gideyim.»

«Yarın postayla gönderirim,» dedi, soğukça. «Büyük bir fırsatı kaçırıyorsun, Boyd!»

«Ne yapalım?» deyip içimi çektim. «Hayatım kaçırılmış fırsatlarla doludur benim.»

«Oysa...»

Telefon çaldı. Maxine, hani Leo Stahl'ın 'herkesin yüzünü kızartacak cinsten,' dediği küfürlerden birini sallayıp, hışımla ahizeyi kaptı. Arayanı ısıracakmış gibi, «Alo!» diye bağırdı. Sonra, yüzünü aniden alaycı bir ifade kapladı. Ahizeyi bana doğru uzattı. «Ne güzel tesadüf, değil mi? Arayan, sevgili kardeşim. Seninle konuşmak istiyor!»

Telefonu alıp, «Ben Boyd, buyurun,» dedim.

«Merhaba, Bay Boyd. Ben Jonathan Lord.» Sesi, garip bir biçimde gergindi. «Sizi rahatsız etmek istemezdim ama, bu saate kadar Cindy'nin eve dönmüş olması gerekmez miydi diye soracaktım.»

«Anlamadım,» deim. «Cindy'nin *nereden* dönmesi gerekiyordu ki?»

Şaka yaptığımı sanarak güldü. «Kendi daire-

...nden elbette!»

«Oraya hangi akla hizmet gitti ki? Ona, asla sizin yanınızdan ayrılmamasını sıkı sıkı tembih etmiştim oysa.»

«Benimle alay etmiyorsunuz, değil mi Boyd? Sizinle konuştuğunda yanındaydım ben!»

«Hay Allah!» Bir saniye için gözlerimi kapadım. «Üşütmüş olduğumu filan da söyledi mi?» İçimdeki büyük endişenin sesime yansımasına çalışıyordum.

«Evet, sesinizin boğuk geldiğini söyledi... Ama ne ilgisi var bunun?»

«Size anlattığına göre, başka ne demişim ben ona?»

«Canım, onunla hemen kendi dairesinde buluşmanız gerektiğini söylemediniz mi?» İyice afallamıştı. «Cindy telefonda konuşurken, ben de yanındaydım. Söylediklerinizi tekrar etti bana. İşin çok acil olduğunu, yine de ikinizin bunu halledebileceğinizi; benim evde kalıp beklememin daha iyi olacağını söylemişsiniz... Dün akşam Cindy ve benim için yaptıklarınızdan sonra, bu çağrınızın nedenini filan soracak değildim ya! Size öyle minnettarım, öyle güveniyorum ki dostum, onuncu kattan atlamamı söyleseniz, tereddütsüz dediğinizi yaparım!»

«Cindy gideli ne kadar oldu?» diye sordum telaşla.

«Tam emin değilim. Bir saat kadar olduğunu tahmin ederim. Belki biraz daha fazla olmuştur.» Onun da endişelenmeye başladığı, sesinden belli oluyordu. «Ortada kötü bir şey yok, değil mi, Boyd?»

«Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Bunu birlikte öğreneceğiz,» dedim. «Hemen bir taksiye atlayın ve Cindy'nin dairesine gidin. Ben de geliyorum. Orada buluşuruz.»

Telefonu kapadım. Bu sırada, Maxine'in bana ilgiyle baktığını fark ettim.

«Anladığım kadarıyla, Jonathan seni çağırdı. Sen de koşa koşa gidiyorsun...» dedi.

«Öyle,» dedim.

«Garip bir rastlantı eseri olarak, umarım onun hesabına da çalışmakta değilsin?»

«Yok. Bu işi bedava yapıyorum,» dedim. «Cindy Vickers'ın başı fena halde belaya girmiş olabilir.»

Hızlı adımlarla elbise dolabına gitti. Kapağı açıp, tekrar yün elbisesini askıdan kaptı. «Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?»

«Ne olup bittiğini kesin olarak bilmiyorum,» dedim. «Belli olmaz, işler biraz fazla kızışabilir. Korktuğum gibi olursa, benimle gelmek senin için tehlikeli olabilir. Bak, sonra uyarmadın deme.»

Sırtını döndü. «Fermuarımı çek!.. Ne olursa olsun, gelmeye kararlıyım. Hem, yanımda sen ve sevgili kardeşim olduktan sonra, başıma ne gelebilir ki?»

«Doğru,» dedim. «Ne diye merak ediyorum ki! Senin gibi bir insanın korunmaya ihtiyacı olmayacağını düşünmem gerekirdi.»

«Beni endişelendiriyorsun, Boyd!» Bu arada, kendimizi odanın dışına atmış, asansörle inmiş, ön taraftaki hole gelmiştik. Aynı aceleyle, sandalyenin üzerinde duran kırmızı tilki pelerinini sırtına aldı ve kalpağını başına geçirdi. «Benim hesaplarıma göre, şu anda seninle yatakta olmalıydık. Oysa, tepeden tırnağa giyinmiş, seninle sokağa çıkıyorum! Açık konuş, oğlum. Yassı göğüslü kadınlardan hoşlanıyorsan, senin için birkaç kilo kaybetmeye hazırım!»

«Vakit kaybetmeyelim!» dedim ve onu kolundan tutup dışarı sürükledim.

Hem adımlarını bana uydurup koşuyor, hem de konuşmaya devam ediyordu.

«Ciddi söylüyorum, Boyd. Beni fazla yağlı buluyorsan, senin hatırına seve seve perhize girerim.» Alaylı bir biçimde sırıttı. «Senin yüzünden aşağılık duygusuna kapılacağım nerdeyse. O kadar pas veriyorum, sense bana, kaknem bir karıymışım gibi davranıyorsun...»

«Kes artık Allah aşkına, Maxine!» Bir yandan da onu kolundan sürükleyip koşturuyor, bir taksi bulmaya çalışıyordum. «Bu iş sandığından ciddi. Cindy Vickers'ın şimdi ne halde olabileceğini düşündükçe, içim bir garip oluyor.»

«Vay be! Amma da etkili karıymış böyle! Önce kardeşimin aklını başından aldı, şimdi de senin. Yoksa, ben de mi saçımı siyaha boyatıp, striptizciliğe başlasam?!»

«Taksi!» Allahın belası! Durmadan geçti işte!

Maxine açılmıştı bir kere, onu durdurmaya imkân yoktu. «Ama sen, Vickers karısının şişkin göğüslü olduğunu söylememiş miydin? Demek ki problemin yassı göğüsler değil, karpuz gibi memeler!»

«Allah rızası için Maxine! Cindy'nin hayatı için endişe ettiğimi söylüyorum sana. Kendin dışında bir konuyla hiç ilgilenmez misin sen?!»

«Asla,» dedi Maxine, gülümseyerek. «Hayatta, kendimden daha ilginç bir insanla tanıştığımı hiç hatırlamıyorum!»

O sırada, nihayet bir taksi durdu. Kendimizi uçarcasına içine attık.

9

Ben zile basarken, Jonathan Lord nefes nefese geldi. Merdivenleri dörder dörder tırmanmıştı anlaşılan. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Ablasını iteledi, bana da bir dirsek atıp, elindeki anahtarı kapının kilidine soktu. Kapı sonuna kadar açıldı. Peşinden, ben de daldım içeri. Maxine de telaşla bizi izledi. Oturma odası boştu. Sağına soluna aptal aptal bakınan Jonathan'ı orada bırakıp, dosdoğru yatak odasına geçtim ve ışığı yaktım. Bir saniye geçmemişti ki, Jonathan arkamdan geldi. Boynuna ip dolanmış gibi, büyük bir çabayla derin bir nefes aldı ve beni hızla yana iterek odanın içine daldı.

Cindy Vickers, yatağın üzerine sırtüstü yayılmıştı. Kalın bir siyah bukle, aşağı doğru düşmüş, yüzünün bir tarafını kaplamıştı. Elbisesi beline doğru buruşarak çekilmişti. Pardösüsü, yatağın dibinde, yerdeydi. Gözlerinden biri, saçlarıyla örtülmüştü. Ötekisi ise, dipsiz bir dehşet feryadının tam ortasında, apaçık donup kalmıştı. Şişmiş boynunun üzerinde, ince bir deri kemer duruyordu. Zavallı Cindy, bu kemerle boğulmuştu.

«Oh, Tanrım!» dedi arkamdan ince bir ses. Dönüp baktım. Maxine eşikte duruyordu. Ya-

takta duran cesede sabit gözlerle bakıyor, baktıkça da, yüzünün rengi fark edilir bir biçimde, hızla soluyordu. Kolumu omuzlarının üzerinden atıp, onu oturma odasına doğru sürükledim. Hiç direnmedi. Bir anda, damarlarındaki bütün kan çekilmişti sanki.

Onu divana oturttuktan sonra, içki dolabına gidip içki hazırladım. Kadehlerden birini, Maxine'in avcunun içine yerleştirdim ve parmaklarını etrafına doladım. Robot gibiydi. Elini bilinçsiz bir biçimde kaldırıp, içkisini yudum yudum içmeye başladı.

Bardaklardan birini de yatak odasına götürdüm. Jonathan, yatağın başında taşlaşmış gibi duruyor, irileşmiş gözlerini Cindy'den ayıramıyordu. İçki bardağını zorla eline verdim.

Otomatik bir refleksle içkisini sonuna kadar içti ve boşalan bardağı, farkına bile varmadan, döşemeye düşürdü.

Komodine yürüdüm; en alt çekmeceyi açtım ve elimi dikkatle çamaşırın altında gezdirdim. Bir süre aradıktan sonra, parmaklarımın ucuna madeni bir sertlik geldi. Mücevherleri bulmuştum. İki parçayı da alıp, açık avcumun içinde Jonathan'a uzattım.

Jonathan, mücevherleri ilk kez görüyormuş gibiydi. Bunları eline alıp dikkatle inceledi. Sonra, arkalarındaki yazıyı fark etti. Hem iğnenin hem de gerdanlığın arkasındaki yazıyı okudu.

Sonunda, tekdüze bir sesle, «Bunları ben vermedim ona,» dedi.

«Cindy'nin bana dediğine göre, Augie vermiş ona bunları. Ayrıca, birkaç gün içinde, bir de kürk palto getireceğine söz vermiş... Yoksa Cindy bunları anlatmadı mı size?» diye sordum Jonathan'a.

«Anlatmıştır herhalde,» diye karşılık verdi, boş gözlerle. Sonra, sanki kendini uyandırmak istiyormuş gibi, avuçlarının içiyle yanaklarını sertçe ovdu. «Ona yapılanları duyunca öylesine çıldırmış, bu işten sağ salim kurtulduğuna da öylesine sevinmiştim ki, korkarım, bütün ayrıntıları tam bir dikkatle dinlememişimdir.»

«Galiba, durumun sizin için ne kadar vahim olduğunun farkında değilsiniz,» diye açıklamaya başladım sabırla. «Bu mücevherler, Cindy'ye, olanaklarınızın çok üstünde hediyeler aldığınızın kanıtı. Siz, bunları kendinizin vermediğini *söylüyorsunuz.* Oysa, hem iğnenin, hem de gerdanlığın üzerinde, bunları sizin verdiğinizi gösteren birer *yazı* var. Herkes, Cindy'ye delice âşık olduğunuzu ve onunla evlenmek üzere olduğunuzu biliyor. Derken, bu sabah postasıyla size o fotoğraflar gönderiliyor. Herkesin ilk düşüneceği şey, fotoğrafların, mutluluğunuzun üzerine kezzap gibi akıp, sizi bir anda delirtmiş olacağı.»

«Ama onları yaktım ben,» dedi, dişlerinin arasından. «Zarfı açmadan, onun önünde yaktım. O pis resimlere bakmadım. Resimleri görmedim ki, bu yüzden çıldırmış olabileyim. Cindy'nin anlattıklarını dinledikten sonra, zarfı açmadan yaktım.»

«Ama resimler size taahhütlü olarak gelmiştir,» diye, sabırla devam ettim. «Dolayısıyla, zarfı alırken postacının alındı belgesini imzaladınız. Bunlara bakmadığınızı söylüyorsunuz... Ama bunu kanıtlayabilecek bir durumda değilsiniz. Ayrıca, benim bildiğim kadarıyla, şantajcılar, şantaj araçlarından hiçbir zaman vazgeçmezler. Tahminimde yanılmıyorsam, bu fotoğraflardan en azından bir takım daha tutmuşlardır yedek olarak. Ortada bir cinayet oldu-

ğuna göre, polis bu işi ciddiyetle araştıracaktır. Dolayısıyla, yedek resimleri bir yerde bulmaları pek muhtemeldir. O zaman ne düşüneceklerdir? Bir kadının bu durumdaki resimlerini görüp öfkeden kuduracak, kendi kontrolünü yitirecek bir tek insan vardır; o da, o kadının sevgilisidir. Yani siz, Jonathan! Polisin görüşünü şimdiden söyleyebilirim size; fotoğrafları görünce aklınız başınızdan uçtu ve Cindy'yi öldürmek için, onu bu gece siz buraya gönderdiniz.»

Çenesi düştü, ağzı açıldı, bir süre öyle bakakaldı. Sonra, «Çıldırmışsın sen, Boyd!» diye bağırdı birdenbire. «İşin nasıl olduğunu anlattım sana. Cindy'ye *sen* telefon ettin ve onunla buluşmak istediğini söyledin. Üstelik, benim gelmemem için de ısrar ettin. Bense, dünkü kahramanca yardımına duyduğum sonsuz minnet yüzünden, senin çağrına uymasını engellemeyi aklımdan bile geçirmedim!»

«Demek, birileri benim sesimi taklit ederek aradı onu,» dedim. «Bu telefon hikâyesinin tarafınızdan uydurulmadığını kanıtlama imkânına sahip misiniz?» Bir cinayet masası müfettişi gibi, sakince konuşmaya devam ediyordum.

«Yani, Cindy'yi benim öldürdüğümü düşüneceklerini mi sanıyorsunuz gerçekten?» Sesinde, hem inanmazlık, hem de endişeli bir tereddüt vardı.

Artık sabrım tükenmeye başlamıştı. «Başka ne düşüneceklerini sanıyorsun ki?» Ben de hafiften bağırmaya başlamıştım. «İdeal katil adayı sensin. Cinayet için bir gerekçen olduğu gibi, bunu işleme olanağına da sahiptin! Gözünü aç da gerçekleri gör artık. Birileri, seni harika bir tuzağa düşürmüş. Bana sorarsan, son derece başarılı bir tuzak. Bundan kurtulmak

için bir çare bulamazsan, hayatının elektrikli sandalyede noktalanacağından emin olabilirsin. Onun için, biraz silkin de, eğer gerçekten masumsan, bir an önce bu işten boynunu kurtarmak için bir çare düşün.»

«Slessor!» Asabi bir hareketle dudaklarını yaladı. «Slessor olmalı!»

«Slessor'sa, bunu mutlaka başkasının hesabına yapmıştır,» dedim. «Yoksa, bu cinayeti işlemesi için mantıki bir neden bulmak olanaksız. Slessor diyorsan, Slessor'un bunu kimin için yaptığını da bulmak zorundasın. Yoksa kimseyi inandıramazsın.»

«Cindy ile seni kapattığı bara gidip onu bulacağım,» dedi hırsla. Sonra, bir an için tereddüt etti ve gözünde garip bir ışıltı parladı. «Hayır! Daha iyisini yapacağım. Telefon edip, onu buraya, cinayet mahalline çağıracağım.»

«Gelir mi acaba?» diye düşündüm, yüksek sesle. «Gelirse ne âlâ. Ama yarım saat içinde gelmediği takdirde, sanırım polise haber vermekten başka çaren yok. Gerçi, o zaman onlara, katilin Slessor olduğunu söyleyebilirsin.»

Jonathan, birkaç dakika içinde üçüncü kez için beni yana itti ve nerdeyse koşarak oturma odasına geçti. Ben herhangi bir hareket yapamadan, o, telefon rehberini açmış, sayfaları deliler gibi çevirmeye başlamıştı. Maxine, bıraktığım pozisyonda, bir heykel gibi duruyordu. Divanda oturmuş, boş bardağını avcunun içinde sıkı sıkıya tutmuştu. Umutsuzca kavradığı bu bardak, sanki bir dayanak oluyordu ona. Gözleri ölü gözü gibi sabitleşmişti. Dosdoğru, hep aynı yöne bakıyordu.

«Buldum!» Jonathan rehberi yere attı ve telefonu kaptı. Bir eliyle ahizeyi tutuyor, öteki eliyle de numarayı, aleti paramparça edebile-

cek bir hızla çeviriyordu.

Koltuğa oturdum, bir sigara yaktım ve Maxine'in yüzünü incelemeye koyuldum. Bu arada, yarım kulakla, Jonathan'ın telefondaki tek taraflı diyaloğunu dinliyordum. Maxine'in yüzündeki gri renk, yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Demek ki, ilk şokun etkisinden kurtulmuş, yeniden hayatla ilgili dertlerle meşgul olmaya başlamıştı. Maxine için hayat demek, her şeyden önce kendisi demekti. Mavi gözleri hâlâ sabit bakıyordu. Ama artık ta derinlerinde, canlı parıltılar yanıp sönmeye başlamıştı. Bunlar, dipsiz bir korkunun, bir paniğin tutuşturduğu alevler gibi geldi bana.

«Geliyor,» dedi Jonathan, gergin bir sesle. «Öylesine korktu ki, uçarak geleceğini söyledi!»

«İyi,» dedim. «Bu arada, Maxine'e, Slessor'la Cindy hikâyesini anlatayım.»

Jonathan bana tereddütlü bir ifadeyle baktı. «Buna gerek var mı ki?»

«Onun da bilmeye hakkı var,» dedim.

Maxine'in bana çevrilen gözlerinde, keskin bir merak parlamıştı aniden. «Bu Slessor dediğin adam kim? Önce onu söyle.»

«Buralarda bir barı, Jersey City'de de bir gece kulübü var,» diye anlatmaya başladım. «Jonathan'la karşılaştıklarında, Cindy Vickers o gece kulübünde çalışıyordu...» Hikâyenin tamamını anlattım Maxine'e.

Maxine, bütün açıklamalarımı sonsuz bir dikkatle dinledi.

Ancak, ben sahte telefon hikâyesine gelince, gözleri birdenbire açıldı. «Sen olduğunu iddia eden birinin telefonu mu?!. Beni boş yere bürona çağırdığın için sana nasıl öfkelendiğimi hatırlıyorsun, değil mi?»

«Elbette,» dedim. «Cindy, aşağı yukarı sen

evden çıktığın sıralarda öldürülmüş olmalı.»

«Tanrım!» Gözlerinin dibindeki panik alevi yeniden canlanmıştı. «Gerçekten o sırada mı oldu dersin, Danny?»

«Evet,» dedim izmaritimi sakince kül tablasına bastırarak. «O sırada da, Jonathan, bana duyduğu güven yüzünden, kendi evinde huzur içinde bekliyordu... Bana öyle geliyor ki, bu uzun bir süreden beri planlanmış ve plan, adım adım, büyük bir dikkatle uygulanmış. Bugün cinayetle noktalanan uygulamanın ilk adımı, Slessor'un fotoğraf komplosu gibi geliyor bana. Böylece, Cindy'ye istediğini yaptıracak tehdit aracını eline geçirmiş oluyordu.»

Bir süre durup düşündüm. «Bütün işaretler aynı noktayı gösteriyor: Planın hedefi, cinayetin sorumluluğunu Jonathan'a yüklemek. Gerçekten de, polisin şöyle düşüneceği muhakkaktır: Jonathan, Cindy adında bir eski striptizciye delicesine âşık olmuş; aşkını, onu işten ayırıp New York'ta bir daire tutmaya ve hatta, onunla evlenme kararına kadar götürmüş zayıf karakterli bir fabrikatör çocuğudur. Sevgilisinin o korkunç müstehcen resimlerini görünce, bir anda delirmesi ve kendisine bunca acı çektiren hafifmeşrep kadını boğması, anlaşılmayacak bir tepki değildir.»

«Peki,» dedi Maxine, şaşırmış bir ifadeyle, «Slessor denen o adam, Jonathan'a böyle bir tuzak kurmayı, ona kötülük yapmayı niye istesin? Adamın bundan ne gibi bir çıkarı olabilir ki?»

«Gayet güzel bir soru,» diye homurdandım. «Gerçekten de, Slessor'un bu davranışının bir tek gerekçesi bulunabilir; böyle davranmak için para almıştır. Başka hiçbir açıklaması yok.»

Maxine, bu açıklamayı inandırıcı bulmamış

gibi baktı yüzüme. «Hadi canım sen de! Kim, Jonathan'dan, başına böylesine korkunç bir felaket saracak kadar nefret ediyor olabilir ki?»

«Sadece nefret söz konusu değil,» dedim. «Soruya bir ikinci boyut da katmamız gerekir: Jonathan'ın cinayet suçundan mahkûm olmasından en çok kim kazançlı çıkar dersin?» Yüzüne bakıp zalimce sırıttım. «Korkarım, bu sorunun bir tek cevabı var, Sevgili Maxine: *sen!*»

«Ben mi???» Yüzü kireç rengi oldu aniden. «Çıldırmış olmalısın! Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim ki?!»

«Ablana, Slessor'la ilk kez nerede karşılaştığını anlat,» dedim Jonathan'a.

«Bizim şirketin satış mağazasında,» dedi. Sesi, fırtınaya gebe bir bulut birikintisi gibi, yoğun çıkıyordu. «Slessor'la tanıştığımızda, bana, gece kulübünde çalışan kızlara, hep bizim parfümlerimizi aldığını söylemişti. Dediğine göre, müşteriler bizim kokuları özellikle beğeniyorlarmış!..» Ablasına, onu boğacakmış gibi bakıyordu. «Tesadüfi bir karşılaşma değildi bu, öyle değil mi? Bu karşılaşmayı ve tanışmayı sen planlamıştın!»

«Saçmalama!» dedi Maxine, katı ve aksi bir sesle. «Senin, şirketin başına geçip bunca yıllık emeğimi birkaç hafta içinde heba etmeni istemediğimi biliyorsun. Ama, sana böyle bir tuzak kurabileceğimi, herhalde...»

Jonathan, ayağa fırladı ve divanın başına dikildi. «Sen!.. Sen!..» Dudakları garip bir biçimde kıvrılıyor, ağzı, sıkılmakta olan bir çamaşır görünüşü alıyordu. «Seni gidi şuursuz orospu! Beni yolunun üzerinden itmek için, her çareye hazırdın! Formülü benim çaldığımı kanıtlayamayacağını anladın; sonunda da işi, cinayete kadar götürdün!.. Masum bir kızın canını alır-

ken hiç mi tereddüt etmedin? Boynunu sıkan ellerin, hiç mi titremedi? Üstelik, daha ölmeden de hayatını zehir etmiştin onun! O rezil fotoğraf komplosuyla, son aylarını sürekli bir kâbus içinde geçirmesine sebep oldun! Ne biçim mahlûksun sen? İçinde, en ufak bir insanlık emaresi...»

«Yüzüme karşı, yaralı domuz gibi bağırıp durma!» dedi Maxine. Sesi, sonsuz bir öfkeyle titriyordu. Deminki korkusunu unutmuş gibiydi. «Bu pisliğe hiçbir zaman bulaşmadım ve sen bunu pekâlâ biliyorsun! Sakın bana aşktan, masum kızlardan filan söz etme!» Tiksinti dolu bir ifadeyle, sinirli sinirli güldü. «Sen ne aşkı bilirsin, ne de hayatın boyunca masum bir kıza saygı gösterme gereğini duymuşsundur. Sapığın tekisin sen, Sevgili Kardeşim! Daha on dört yaşındayken, geri zekâlı bir hizmetçi kızı iğfal ettiğinde de sapıktın zaten! O gün bugün de, değişen hiçbir şey yok. Sapıktın, sapık kaldın! Koynuna girdiğin her kadın, geri zekâlı hizmetçi kızla o ilk maceranı yaşattı hep sana. Senin için en büyük haz, artık ablan tarafından yakalanmayacağını, gördüklerini babanıza anlatmaması için ona ağlayarak yalvarmak zorunda kalmayacağını bilmekti!»

Maxine'in, irinli bir yaraya tırnak attığı hemen belli oldu. Jonathan'ın ağzından akıl almaz bir küfür salvosu döküldü. Aynı anda, ablasını pelerininden kapıp ayağa dikti. Onu sol eliyle tutmaya devam ederek, hışımla tokatlamaya başladı. Aralıksız inen şiddetli tokatlar, mitralyöz ateşi gibi ses çıkarıyordu. Maxine'in tepkisi gecikmedi. Korkunç bir çığlık atarak, karşı saldırıya geçti. Evinde duran Mısır kedisinin ruhu canlanmıştı sanki içinde. Tırnaklarını kardeşinin yüzüne geçirdiği gibi, onu vah-

yüce tırmaladı. Bir anda yüzünden kan boşanan Jonathan, artık her türlü kontrolünü yitirmiş durumdaydı. Omuzlarından bastırıp kadını diz üstü düşürmüş; sonra da, hışımla boğazını sıkmaya başladı.

Artık benim müdahale etme zamanım geldi herhalde, diye düşündüm. Koltuğumdan kalkıp Jonathan'ın iki bileğine yapıştım. Bileklerini iki yana çekerek, ablasını boğulmaktan kurtardım.

Ama Jonathan, beklenmedik bir tepki gösterdi. Sağ bileğini elimden bir hamlede kurtardı ve gözlerimin ortasına hızlı bir yumruk indirdi. Bir an için, geriye doğru sendeledim. Jonathan bunu fırsat bilip, tekrar Maxine'in boğazına sarıldı. Kendimi hızla toparlayıp tekrar üzerine yürüdüm. Bu kez, elimin kenarını bıçak gibi kullanıp, tam boynuna, sertçe bir darbe indirdim. Maxine'i bıraktı, boğulurmuş gibi bir ses çıkardı ve bana, yuvalarından fırlayacakmış gibi dönmeye başlayan panik dolu gözlerle baktı. Maxine, kalkıp kendini divana attı. Deliler gibi soluyordu. Jonathan ise, soluyamamaktan delirmek üzereydi.

«Şimdi de, öldürülme sırası kimde?» dedi neşeli bir ses.

Başımı öylesine hızla çevirmiştim ki, nerdeyse omuzlarımın üzerinden uçup, havada topaç gibi dönecekti. Slessor, eşikte duruyordu. Elinde bir tabanca, yüzünde ise, alaylı bir sırıtma vardı. Augie, arkasındaydı. Her zamanki gibi, karşısına dikilecek herkesi hemen öldürmeye hazır bir durumdaydı. Yılan gözleri, özellikle bana bakarken, iştahla parıldıyordu.

Şokun etkisiyle, Jonathan Lord nefes alabildi nihayet. «Allah kahretsin!» dedi, boğuk bir sesle inleyerek. «Anahtarı kapının üzerinde bı-

rakmışım!»

Slessor, hiç vakit kaybetmeden, kırbaç gibi bir emir patlattı. «Boyd'un silahını al!» Profesyonel bir ustalıkla, neyin öncelik taşıdığını gayet iyi biliyordu.

Augie, benimle Slessor'un arasına girmemeye dikkat ederek yanıma geldi. Sonra da, elini ceketimin içine daldırıp, silahımı aldı.

O anda yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. «Bu benim tabancam yahu!»

«Birini öldürmem gerekirse, suçu böylece senin üzerine atabileceğimi düşünmüştüm,» dedim.

Espri yapmanın sırasını asla öğrenemeyeceğimi kanıtlamak istermişçesine, tabancanın namlusu suratımın ortasına indi. Hafif bir çığlık atmaktan kendimi alamadım.

Augie, elinde tabanca, kendisine ulaşamayacağım bir mesafeye kadar geriledi. Sonra, namluyu üzerimden ayırmadan öylece durdu.

«Pete'i niye getirmediniz?» diye sordum.

«Pete öldü,» dedi Slessor, yumuşak bir sesle. «Kazaya uğradı. Dün gece, elektrik çarptı ve öldü.»

«Vah vah!.. Gerçekten üzüldüm,» dedim.

«Doktorun dediğine göre, kalbi zayıfmış... Birileri bizi o odadan çıkarıncaya kadar, altı saat beklememiz gerekti, Boyd. Bir cesedin yanında altı saat...»

«Yoksa, saçın bu yüzden mi beyazlaştı, Slessor?» dedim, alaylı bir sesle. «Böyle işler sağlığına dokunuyorsa, senin için en iyisi meslek değiştirmek!»

«Lafı karıştırma, Boyd!» diye bağırdı Jonathan. «Sorumun cevabını almalıyım ondan!» Hızla Slessor'a döndü. «Cindy'yi öldürmeniz ve suçu bana yüklemeniz için kim tuttu sizi?»

«Onu biz öldürmedik,» dedi Slessor sertçe. «Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu. Anlaşmaya göre, ben sizi kulüpteki kızlardan biriyle ilgilendirmeye çalışacaktım. Bu iş tutarsa, kıza mutlaka sözümü dinletecek bir çare bulacaktım. Bunun sayesinde, sevdiğiniz kıza, sizin adınızı taşıyan, ama sizden gelmediğini bildiği birtakım pahalı hediyeleri kabul ettirecektik.»

«Sonra ne olacaktı?» diye sordu Jonathan, adeta fısıldayarak.

Slessor, önemsemezce omuz silkti. «Uygun anda, kızın müstehcen resimlerini size gösterip, sizi bir açmazla karşı karşıya bırakacaktık. Ya miras hakkınızdan gönüllü olarak vazgeçecektiniz, ya da, vasiyetnameyi uygulamakla görevli mütevelliler tarafından mirastan yoksun bırakılacaktınız. Sayın mütevelliler de, o ilginç resimleri görüp pahalı hediyelerin haberini alınca, sizin, parasını kolayca çarçur eden etek düşkünü bir budala olduğunuza karar verecek ve vasiyetnamedeki 'iyi ahlâklı olma' şartına asla uymadığınıza kanaat getireceklerdi. Böylece, gelecek doğum gününüzde şirketi yönetme hakkını kesinlikle kaybedecektiniz.»

«Bu işten ne kadar para kazanacaktınız?» diye sordu Jonathan.

«Elli bin.»

«Kimin fikriydi bu?»

«Onun.» Slessor, başıyla Maxine'i işaret etti. «Ama doğrusu, kızı öldürecek kadar ölçüyü kaçırabileceğine ihtimal vermemiştim. Dediğim gibi, yaptığımız anlaşmada kesinlikle cinayet yoktu!»

Maxine, tam bir panik içindeydi. Sızlanmaktan başka bir şey yapamadı. Slessor'a bakıp, «Yalan söylüyorsunuz,» dedi. «Doğru değil dedikleriniz! Sizi bugüne kadar bir kez bile gör-

müş değilim!»

«Bana telefon ettiğiniz ana kadar, Augie yl ben bardaydık,» dedi Slessor. «Sözüme inanmı yorsanız, Bay Lord, kendiniz araştırabilirsiniz. Bu gece yediden itibaren hep bardaydık ve sü rekli olarak yanımızda en azından beş altı ar kadaş vardı. İstendiği an, onlara sorulabilir.»

«Kontrol etmeme gerek yok, sözünüze inanı yorum,» dedi Jonathan, dişlerinin arasından.

«Danny?» Maxine, çıldırmanın sınırında, göz lerinde sonsuz bir yakarışla bana bakıyordu. «Sen onlara inanmıyorsun, değil mi Danny? Doğru olmadığını söyle onlara; hadi Danny!»

«Dalga mı geçiyorsun?» dedim, alaylı bir ses le. «Katil sen olmayacaksın da kim olacak? Bu işe başladığım andan itibaren Slessor'un başı na bela kesildim. Buraya hep kendileri için ta lihsiz anlarda çıkagelip, Augie'nin işini boz dum. Dün gece, barda, kafalarına çullanıp Cin dy'yi kurtardım. Tekerine sürekli olarak çomak soktum. Öyle değil mi Slessor?»

«Çok doğru söyledin, Boyd!» dedi, tiz bir sesle. «Ayrıca, bunu asla unutmayıp gereken yapacağımdan emin olabilirsin!»

«Evet, yaptıklarının karşılığını vermek ger çek bir zevk olacak,» dedi Augie. Yılan gözleri intikam aleviyle yanıp tutuşuyordu. «Dün ak şam buraya daldığında, Cindy karısı o mektu bu neredeyse yazmak üzereydi! Sen berbat et tin o işi de!»

«Gördün mü?» dedim Maxine'e, muzaffer bir edayla. «Plan senindi ve tıpkı onların dediği gibi, bunun uygulanmasını boyuna güçleştiri yordum. Zaten sen de beni bu amaçla tutmadın mı? Öyle değil mi? Onlar senin hesabına çalı şacaklardı; benim görevim de, tekerlerine ço mak sokmak olacaktı! Söyle, doğru değil mi?

«Ben... Ben...» Tam anlamıyla afallamıştı. «Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyorum, Danny.»

«Şuna bakın!» dedim, Slessor'dan yana sırıtarak. «Söylediklerimden bir anlam çıkaramıyormuş! Sen buna ne dersin Slessor?»

Yüzü gerginleşti. «Bundan sonra, Bayan Lord' un söyleyebileceği hiçbir şeyin benim için önemi yok...»

«Yooo, yooo! Hangi oyunlara geldiğini öğrenmeye senin de hakkın var. Dinle bak: Maxine beni, formülü kimin çaldığını bulmam için tuttu ve aralarında, kardeşi ile eski striptizci sevgilisinin bulunduğu dört kişiden şüphelendiğini söyledi. Bunlar hakkında araştırma yapmamı istedi. Şimdi, biraz düşün bakalım: Cindy' nin geçmişi hakkında araştırma yapınca, sana ulaşmayacağımı düşünmesine imkân var mıydı?.. Yoktu tabii. Demek ki Maxine, bile bile kendi planını sabote etmek için tuttu beni.» Biraz durdum, sonra sırıtarak devam ettim. «Böyle bir davranışın, kendisinin de dediği gibi, hiçbir anlamı olmayacağı meydanda.» Birkaç saniye bekledim. Umduğum gibi, kafalar iyice karışmaya başlamıştı. Slessor, bir oyun döndüğünü anlıyor, ama ne dolap çevirdiğimi bir türlü kavrayamıyordu. Kendi oyunlarını tamamlama gereği yüzünden de, beni hemen susturup bu işi bitiremiyordu. Augie'ye baktım; o, iyiden iyiye ipin ucunu kaçırmıştı.

«Lafı nereye getirmeye çalıştığını anlayamıyorum,» dedi Jonathan. Sesinde, bir tereddüt belirtisi okunuyordu. «Maxine'in seni tutması, onun hesabına, çelişkili bir davranış değil.» Benim sergilediğim anlamsızlığa karşı mantıki bir açıklama getirmek için çabalıyordu. «Gerçi, bunu yapmakla, bana karşı kurduğu büyük tuza-

ğı tehlikeye düşürebileceği doğruydu. Ama, formülünün burnunun dibinden çalınmış olması düşüncesini de bir türlü hazmedemiyordu. Ben burada bir çelişki görmüyorum.»

«Formülün Maxine için önemli olduğu muhakkaktı,» dedim gülümseyerek, «ama sana karşı planı, çok daha hayati bir önem taşıyordu.» Durup, biraz daha rahatsız olmasını seyrettim. «Ama burada, senin tasalanmanı gerektirecek bir şey yok. Baştan sona, kendini kurban pozisyonunda göstermeyi başardın. Slessor ile Augie gibi iki tanığın da var. Korkma, senin sırtın yere gelmez artık!» Slessor'a döndüm: «Bay Lord için seve seve tanıklık edersin, değil mi Slessor?»

Slessor cevap vermedi. Giderek bir girdaba kapıldığını hissediyor, ama kurtulmak için ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ancak, açık vermemek için sürekli susmanın en sağlam yol olduğunu bilecek kadar zekiydi. Ben de, atışlarımı tekrar Jonathan Lord üzerinde yoğunlaştırmayı kararlaştırdım.

«Planını çok iyi kurdun gerçekten. Baştan sona kurban gibi görünmeyi başardın. Kendi işlediği cinayeti, sonsuz hırsını tatmin etmek için kardeşinin üzerine atmaya hazır, günahkâr bir ablanın masum kurbanı rolünü oynadın. Bu iki kiralık adamın görevi, mahkemede, Maxine Lord tarafından, sadece Cindy'nin dairesine o mücevherleri bırakmak için tutulduklarını söylemekten ibaret olacaktı. Fotoğraflardan ve şantajdan hiç söz edilmeyecekti. Böylece, hem onlara çamur sıçramayacak, hem de mahkemede, Maxine, kardeşine suç yüklemek için, sevgilisinin evine onun adına gizlice mücevher bıraktıran muhteris abla olarak görünecekti. Bu sabah, Cindy'nin önünde fotoğrafları bu nedenle

yaktın! Hem bunlara artık ihtiyacın yoktu, hem de, Cindy'yi sonsuz aşkına inandırmak için bundan daha güzel bir jest bulamazdın... Sonra, bu akşam Maxine'i aradın; ben olduğunu iddia ederek, hemen büroma gelmesini istedin. Böylece, cinayetin işlendiği saatte, Maxine sokaklarda dolaşıyor olacak, cinayet mahallinde bulunmadığını, kesin olarak kanıtlayamayacaktı. Nihayet, seni seven ve sana güvenen zavallı Cindy'yi buraya getirip onu boğdun! Cindy'nin burada bulunuşunu açıklamak için de, telefon yalanını uydurdun. Üstelik, buna bir de, pek zarif bir boyut eklemeyi ihmal etmedin... Bana sonsuz güvendiğin için, benden gelen bir telefona itiraz etmeyi, aklından bile geçirmemiştin! Maxine'in de aynı hikâyeyi anlatacağını biliyordun. Çünkü, beni taklit ederek ona telefon eden sendin. Ama Maxine, cinayet şüphesini zaten üzerine çekmiş olacağından, onun sözüne kimse inanmayacaktı. Aksine bu, hırsla işlenmiş bir cinayeti örtbas etmek için uydurulmuş zavallı bir yalan olarak görülecekti!»

«Aklını oynatmışsın sen!» diye mırıldandı Jonathan.

«Madem öyle, polis çağıralım da, bu işi onlar halletsinler,» dedim. «Katilin sen olduğunu belki ispat edemeyebilirler. Ama kesin olan bir şey varsa, Maxine'in temize çıkacağı, senin de, sevgili mirasını artık hayalinde bile göremeyeceğin!»

O sırada, umduğum çatlak ses çıktı nihayet. «Haklı!» dedi Augie, birdenbire. «Mirası kaçırmak istemiyorsak, hemen davranma zamanı geldi, Lord!»

Slessor ona sonsuz bir öfkeyle baktı. «Koca ağzını bir türlü kapalı tutamadın, değil mi?» Hiddetinden kuduracak gibiydi. «Her şeyi bok

ettin! Mankafa!»

«Pekâlâ,» dedi Jonathan, aniden otoriteyi eline alarak. «Bayağı zekiymişsin sen, Boyd.» Neşeli bir şekilde kıkırdamaya başladı. «Dün akşam, Cindy'yi Slessor'un oradan kurtarmayı başarınca, bir süre için hepimizi endişelendirdin. Ama sonra, onu bana kendi elinle teslim edecek kadar ince davrandın!» Bu seferki kıkırdaması, daha çok kahkahaya benziyordu. «Onun idam fermanını sen imzaladın. Bunun karşılığında, ödüllendirilmeyi hak ettin demektir... Ne dersin, adını gazete manşetlerine çıkaracak bir 'kahraman ölümü' hazırlayalım mı sana? 'Bir kadının hayatını kurtarmak için canını feda eden büyük dedektif,' gibi bir başlık seni tatmin eder mi?»

«Sadede gel,» dedi Slessor, asabi bir sesle. «Boş yere vakit geçiriyoruz.»

«Vaktimizi boş yere harcadığımızı sanmıyorum,» dedi Jonathan, sinsi sinsi sırıtarak. «Maxine, Cindy'yi öldürdü ve tam buradan kaçacağı sırada, Boyd içeri girdi! Maxine, yakalanma korkusuyla zıvanadan çıkıp, eline geçirdiği ilk bıçağı Boyd'a sapladı. Ölümcül bir yara alan Boyd, yine de adalete hizmet tutkusundan vazgeçmedi ve son bir gayretle tabancasını çekip Maxine'i vurdu!»

Maxine'e döndüm. Divana oturmuş, ölümcül bir korkuyla çevresine bakınıyordu. «Haklıymışsın,» dedim ona. «Öteden beri, küçük bir serseriden başka bir şey değilmiş. Onu on dört yaşında, gerzek hizmetçinin kollarında donsuz yakaladığından beri, hiç büyümemiş. Aynı çapsız serserilikte çakılıp kalmış!»

«Kapa çeneni!» diye havladı Jonathan.

Bir ölüm kalım pokeri oynamanın sırası geldiğine kanaat getirdim.

Jonathan'ın öfkeden acayipleşmeye başlayan suratına bakmaya devam ederek, «Hadi, şu eğlenceli hikâyeyi bir kez daha anlatsana Maxine,» dedim. «Hani, küçük kardeşinin nasıl kıçı çıplak yakalandığını... Babasına şikâyet edilmemek için, nasıl hüngür hüngür ağlayarak yalvardığını... Hadi, anlat Maxine! Eminim, gerzek hizmetçi, gözü yaşlı çıplak Kazanova'sına bakıp, kasıkları çatlarcasına gülüyordu o sırada...»

«Yeter! Yeteeer!!» Jonathan, korkunç bir öfke çığlığıyla, yumrukları havada üzerime atıldı.

Yaklaşmasını bekledim. Sonra, iki elimle yakasına yapışıp, onu hızlı bir topaç gibi çevirdim ve arkamda duran Augie'nin üzerine fırlattım. Augie'nin elindeki tabanca, arkasına doğru düştü. Derhal, o yana doğru daldım. Aynı anda, oda bir kurşun gürültüsüyle sarsıldı. Tabancayı kapıp, birbirinin üzerine yuvarlanmış iki adamın arkasında korunmaya çalıştım. O sırada, ikinci bir kurşun sesi geldi. Önümde toparlanmaya çalışan iki vücuttan biri, birdenbire hareketsizleşti. Başımı hızla kaldırdım, Slessor'a nişan aldım ve arka arkaya üç kez ateş ettim. Pozisyonum nişan almaya pek uygun olmadığından, işi şansa bırakmak istemiyordum.

Slessor sendeledi, tabancasını yere çevirdi, sonra aniden elinden düşürdü. O, parmağını tavana doğru dikip sırtüstü düşerken, ben de olduğum yerde hızla doğruldum. Slessor, göğe dikilmiş parmağıyla, birilerini işaret etmeye çalışıyor gibiydi. Derken, son gücü de gitti ve yere serilip kaskatı kaldı.

Augie, altında kaldığı cesetten kurtulup nihayet ayağa kalkabildi. Önce Slessor'a, sonra

elimdeki tabancaya baktı ve dudaklarını yaladı. «Öldü,» dedi. Sonra da başıyla, yerde yüzükoyun yatan Jonathan'ı işaret etti. «Slessor'un hatası! Aculluk etti. Seni açıkta yakalamadan ateş etmemesi gerekirdi.»

«Augie,» dedim, yumuşak bir sesle. «Sana, hayatının en büyük fırsatını vermek üzereyim. Buradan elini kolunu sallayarak çıkmana izin vereceğim. Ama, sokağa ayak basar basmaz öylesine hızla toz olacaksın ki, hayatında bir daha, New York diye bir yerin adını dahi hatırlamayacaksın. Tamam mı?»

«Tamam,» dedi. Ama, başına konan talih kuşuna hâlâ inanamıyormuş gibi bir hali vardı. «Tamam, tamam. Sen merak etme. Hiçbir iz bırakmadan yok olurum ben!»

Namlunun ucunu hafifçe sallayıp, onu kapıya doğru sürdüm; sonra, kapıyı dikkatle kapadım. Odaya döndüğümde, Maxine bana son model bir hortlakmışım gibi bakıyordu.

«Slessor ve Jonathan,» diye fısıldadı. Cesetleri uyandırmaktan korkarmış gibi bir hali vardı. «İkisi de öldü mü?»

Hiçbir şey demeden, başımla 'evet' işareti yaptım.

Maxine, hıçkıracakmış gibi, avcunun içini açık ağzına dayadı. Birkaç saniye öyle kaldı. «Hâlâ kâbus görüyor gibiyim, Danny!» dedi sonunda. «Jonathan'ın, bu zavallı kızı sadece beni tepeleyebilmek için öldürebildiğine bir türlü inanamıyorum...»

«Biliyorum!» diye homurdandım. «Kıza ben de çok acıdım! Ama şu anda benim işim ölülerle değil, yaşayanlarla. Yani ikimizle... Bu pislikten sıyrılmanın bir yolunu düşündüm. Ama bu işi yalnız başına halletmen gerekecek.»

«Hayır! Yapamam!» Başını umutsuzca sağdan

sola salladı. «Burada yalnız başıma 'kalamam!»
«O zaman, Sihirli Köşk Parfümleri'ne 'elveda' diyebilirsiniz Sayın Başkan Hanım!»
Bu sözlerim, derhal umduğum etkiyi yarattı. Sarsılmış benliği kamçılanmıştı sanki. Heyecanlarını ve duygularını alt etme mücadelesi, yüzünde açıkça okunuyordu. Mücadele kısa sürede sonuçlandı ve irade gücü üstün geldi. Maxine Lord'un, kardeşi gibi, sabit fikirli bir manyak oluşuna neredeyse sevindim o an! Aralarındaki tek fark, seviye farkıydı; abla kardeşten çok daha becerikli ve kaliteliydi.
«Tamam,» dedi Maxine, alçak sesle. «Ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin.»
«Az bir değişiklikle, Jonathan'ın düşüncesini uygulayacağız,» dedim. «Her şeyden önce, ben bütünüyle bu işin dışında kalacağım. Buralara hiç gelmemiş olacağım. Bir kere, bunu iyice kafana sok. Bundan sonrası, şöyle cereyan etmiş olacak; umarım, dediğimi dikkatle dinler ve aklında tutarsın: Slessor seni telefonla aradı; Cindy Vickers'ın arkadaşı olduğunu, onun için endişelendiğini söyledi. Merak etmesinin nedeni, Cindy'nin daha önce onu arayıp, kardeşinin garip davranmaya başladığını ve ölçüsüz bir şeyler yapmasından korkmaya başladığını anlatmış olması. Jonathan'ın bu tür gariplikler yapmasının nedeni ise, boğazına kadar borca batmış olması ve artık, alacaklılarının baskısına dayanamaması. Slessor, sana, bir zamanlar kendi kulübünde çalıştığı için Cindy'ye karşı yakınlık duyduğunu; kardeşinin zıvanadan çıkıp, ona bir kötülük yapmasından endişe ettiğini söyledi.»
Maxine'e sırıtarak baktım. «Gördüğün gibi, bizim hikâyede Slessor, iyi bir adam oluyor. Ama merak etme, güç de olsa, seni de iyi bir

abla kılığına sokmayı başaracağım!» Bir tepki göstermesine fırsat bırakmadan devam ettim. «Hikâyenin sonrası şöyle: Slessor, telefonda, kendisiyle birlikte Cindy'nin evine gelmeni istedi. Gelirsen, kardeşin üzerinde etkili olup onu sakinleştirebileceğini düşünüyordu. Ona hak verdin. Randevulaştınız, buluştunuz ve buraya birlikte geldiniz. Önce, zile cevap veren olmadı. Ama Slessor, Cindy'nin içeride olduğundan emindi. Onun için, ısrar ettiniz. Sonunda, kapıyı Jonathan açtı. Yalnız olduğunu, Cindy'nin içeriden bulunmadığını söyledi. Slessor, ona inanmadı. Münakaşa etmeye başladılar. Sen, tartışmayı kesmenin en kısa yolunun bu olacağını düşünerek, dairenin kapısından içeri daldın. Jonathan seni durdurmaya çalıştı, ama yatak odasına kadar ulaşıp kapıyı açmanı engelleyemedi. Sen, Cindy'nin cesedini görünce, 'Ulu Tanrım! Öldürmüş onu!' gibilerden bir şeyler bağırdın. Bunu duyan Slessor, Jonathan'ın üzerine atıldı. Panikleyen Jonathan, tabancasını çekip onu vurdu. Ama Slessor'un da cebinde silahı vardı. O da Jonathan'a ateş etti.»

«Kovboylar gibi, birbirlerini vurup öldüler, öyle mi?» Maxine, yeniden alaycı hale gelecek kadar kendini toparlamıştı.

«Sen daha güzel bir hikâye uydurabiliyorsan, buyur! Ben uyarım,» dedim.

Bir süre düşündükten sonra, «Haklısın galiba,» dedi. «Bu tür olaylar, daha önce de görülmemiş değil. Hem, Slessor'un geçmişini araştıracaklardır nasılsa. 'Eli silahlı kızlar babası' rolü, ona gerçekten uygun düşebilir.»

Augie'nin silahını mendilimle temizledim. Sonra, yine mendilimle namlusundan tutup, Jonathan'ın elini kabzaya sıkıca sardım. Bu iş bitince, boş bardakları toplayıp mutfakta yı-

kadım. Sonra hepsini teker teker, dikkatle kurulayarak, tekrar içki dolabına yerleştirdim.

«Galiba bu iş oldu,» dedim Maxine'e, «Gitmeden sana bir şey daha hatırlatmak isterim: yazacağın çeke bir sıfır daha ilave etmeyi unutmazsın inşallah!»

Mavi gözleri hafifçe koyulaştı. «Beni evimde bekle,» dedi yumuşacık bir sesle. «Polisle işim bitince, teselliye ihtiyacım olacak, Danny. Belki o zaman, bol sıfırlı bir çek yazarım sana.»

«Bu işte bir sorun var, Maxine,» dedim sırıtarak. «Seni teselli etmeye başlarsam, bir süre sonra kendimi Leo Stahl'a benzetip, gülmekten fıtık olacağımdan korkarım!»

Gözlerini, belki beş saniye kadar kapalı tuttu. «Ne yaptığının farkındasın, değil mi?» diyebildi sonunda. «Elli bin dolar kaybettin şu anda!»

«Çok üzüldüm,» diye bir itirafta bulundum. «Ama bana hâlâ beş bin dolar borcun olduğunu sakın unutma! Borcunu hemen ödemezsen, gider Fremont'u bulurum ve ona sunacağın sözleşme taslağını özel bir dikkatle okumasını sağlarım! Para işinde şakam yoktur, haberin olsun!»

«Paranı alacaksın!» Sesi kırbaç gibi şaklamıştı. «Ama, yaşadığım sürece seni bir daha görmek istemem, Boyd!»

«Cadı süpürgenle Central Park'ın oralarda dolaşmazsan, merak etme, görmezsin!» Güldüm. «Bana son bir iyilik yap Maxine: Stahl'ı acele işe koş ki, yeni bir parfüm formülü bulsun.» Yüzümü buruşturarak burnumu çektim. «Söylemesi ayıp ama, senin şu parfümün leş gibi kokuyor vallahi!»

10

Masamda oturuyordum. Fran Jordan girdi büronun kapısından. Başımı kaldırıp onu dikkatle, tepeden tırnağa süzdüm. Üzerinde, gök mavisi bir kazakla, aynı renkte düz bir etek vardı. Giysileri, yumuşak yündendi ve vücudunun göz serinletici kıvrımlarını, sevecenlikle sarıyorlardı. Fran gibi bir özel sekreteri olan her erkek, onu her gün görmekten mutluluk duyabilirdi...

«Yine ne haltlar karıştırdın bilmem,» dedi, bana soru dolu gözlerle bakarak. «Ama her ne yaptıysan, Maxine Lord adlı bir kadının bundan hoşlanmış olduğu besbelli. Sana beş bin dolarlık bir çek göndermiş... Dur, pardon! bir de küsuratı var. Tam beş bin sekiz dolar ve kırk sekiz sent!»

«Gördüğün gibi, bazı kadınlar gerçek değerimi takdir etmesini biliyorlar,» dedim.

«Sekiz dolar kırk sekiz sent'i ne oluyor?»

«Taksi parası,» dedim. «Aklı sıra, bana ince bir hakaret bu.»

«Kendini hakarete uğramış hissediyor musun?»

«Her isteyen, para göndermek suretiyle bana hakaret etmekte serbesttir,» dedim ona.

«Sana söyleyeceğimin, sevinçli bir zamanına

rastlaması iyi oldu, Danny. Böylece işim kolaylaşıyor.»

Masamın kenarına tırmanıp oturdu. Bacak bacak üstüne atınca da, harika bacaklarını birinci mevkiden seyretme imkânım doğdu. «Bundan bir hafta önce, sana, gerçekten güvenebileceğim bir adamla randevum olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?»

«Elbette,» dedim, hafifçe gülümseyerek. «Gerçekten de, beyaz kadın ticareti yapan bir şebekenin adamı olduğu ortaya çıktı, değil mi?»

«Adı, Rod Schuyler. Hızla yükselen bir şirket avukatı. Bir iki hafta içinde onunla evleneceğim.»

«Hukukçu mu? Hep sıkıcı insanlardır hukukçular... Onunla *ne* yapacağız dedin?»

«Evleneceğim,» diye tekrarladı, sakin bir sesle. «İlk sana haber veriyorum ki, yeni bir sekreter bulmaya vaktin olsun.»

«Çıldırdın mı sen?» diye bağırdım. «Evlenmek ha! Senin gibi kızıl saçlı, seksi yeşil gözlü ve Venüs'ü kıskançlıktan çatlatacak kadar güzel vücutlu bir kızın evlenmesi ha!.. Aklını oynattın galiba! Küçük bahçeli bir banliyö evinde, her yıl uyuz olan bir köpekle boyuna üstlerini kirleten veletler arasında ömrünü tüketeceğinin farkında mısın?!» Bir soluk alıp devam ettim. «Sen ki, lüks hayata, jet sosyete, romantik gece gezmelerine bayılırsın...»

«Bıraktığım da, ne lüks hayat ya!..» dedi, hafifçe gülümseyerek. «Haftada beş gün şu masada oturmak; öğlenleri sandviç yemek; çoğu akşamları da, tek odalı küçücük dairemde ev işi yapmak...» Mahcup bir tavırla tekrar gülümsedi. «Sana söylemeyi unuttum galiba. Rod, rezil derecede zengin. Boş oturmayı sevmediğinden çalışıyor. Yoksa, buna ihtiyacı yok. Evlen-

me teklifini kabul ettikten sonra, bu denli zengin olduğunu keşfettim.»

«Şey... Hayır... Yine de olmaz!» diye homurdandım. «Böylesi zenginlik de kötü. Bütün gün, bir işin olmamasından sıkılacaksın!»

Güldü. «Ne yapalım?» dedi. «Ben de bir lüks mağazadan sıkılınca, bir başkasına giderim; alışverişe!»

«Offf, sus artık!» diye bağırdım. «Ben ne olacağım?»

«Yapacağın basit: kendine yeni bir sekreter bulacaksın. Hayatını bu büroda harcamaya hazır, başka bir enayi! Sen buradayken, 'Aman bu herif bir an önce gitse de, beni yiyecekmiş gibi bakan gözlerinden kurtulsam,'; sen dışarıdayken de, 'Bizim patronu vurdular mı yoksa?' diye düşünmek zorunda kalacak bir zavallı kız!»

«Demek ki, dışardayken, benim için endişeleniyorsun,» dedim sevinçle.

Başını sağdan sola salladı. «Şu berbat profiline ne yaptılar diye üzüldüğümü sanıyorsan, yanılıyorsun! Yeni bir iş bulmak için acaba daha kaç gün haber beklemem gerekecek, diye endişeleniyordum, o kadar!»

Profilime atılan bu çamur, beni can evimden vurdu. Her şey bir yana, profilim bir yana... Ona hayran olunmamasına, asla izin veremem!

«Haklısın. Belki böylesi gerçekten daha iyi olacak,» dedim, kezzap gibi bir sesle. «Böyle cevval bir işte çalışman giderek güçleşiyor. Seni üzmemek için söylemiyordum ama, son zamanlarda epey ağırlaştın, kilo aldın, hantallaştın... Evet, çekilip, yerini hareketli hayatı seven, daha zinde birine bırakman iyi olacak!»

Bir anda, kan beynine sıçradı. «Şu güler yüz-

lü cilanın altında, rezil, kokuşmuş bir herifin gizlendiğini hep biliyordum zaten! İşi şu anda bırakıyorum, Boyd!» Kendini hızla masadan aşağı attı ve kararlı adımlarla kapıya yürüdü. «İçeride ne kadar ücretim kaldıysa, postayla gönderirsin! Eyvallah, Danny Boyd! Şu güzel profilini alıp da bir tarafına çal!»

Kapıyı öyle bir çarptı ki, büro zangır zangır titredi. Önce, geri döner diye bir süre bekledim. Sonra, bitişikteki küçük odaya doğru koştum. Orasını, gerektiğinde üzerimizi değiştirmek için kullanıyorduk.

«Yine mi sen!» dedi Fran. «Hep aynı rezillik, değil mi?! Beni soyunurken yakalamak için daldın buraya!»

«Düğün hediyesi olarak ne isterdin diye soracaktım?»

«Danny!» Bir anda, yüzünün buzları eridi. «Beni özleyeceksin, değil mi?»

«Hem de nasıl!» dedim.

«Ben de seni özleyeceğim.» Uzanıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. «Ama inan, tam bana uygun adamı buldum. İstersen, birkaç gün daha kalıp, yeni bir sekreter buluncaya kadar sana yardımcı olurum.»

«Sağ ol,» dedim. «Ama doğru olmaz bu. Bir sürü hazırlık yapman gerekecek. Vaktini burada harcamanı istemem.»

«Senden daha şekeri yok,» dedi, ani bir sevgi taşmasıyla. «Seni hiçbir zaman unutmayacağım, Danny.»

«Yeter, ağlatacaksın beni,» dedim. «Acaba Rod'a, evlilik armağanı olarak büyük boy bir resmimi göndersem, sevinir mi dersin?»

«Sevinmek ne demek, bayılır! En büyük zevklerinden biri de atıcılıktır. Artık evde hedef tahtası sıkıntısı çekmeyecek demektir!»

Üzüntümüzü gizleyebilmek için, Fran'la böyle esprili bir havada ayrıldık. Onsuz büro, bana soğuk bir çöl gibi bomboş göründü. Kendimi en yakın kahveye atıp, arka arkaya birkaç içki devirdim.

Sonra, içimdeki eşsiz Boyd dehası, yeni bir parlak fikir üretti. Büroya döndüm ve bir telefon konuşması yaptım. O sırada, oturup kendime acımanın bencillik olduğunu, insanı esas mutlu kılan şeyin başkalarını sevindirmek olduğunu hatırladım. Hemen bir taksiye atlayıp, kentin en lüks mağazalarından birinde soluğu aldım.

O akşam zili çaldığımda, saat sekiz civarındaydı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Gergin bir gülücükle, eşikte belirdi. Burnunun üzerinde, kalın çerçeveli siyah gözlükleri vardı. Saçlarını, sıkı sıkıya arkaya doğru çekip bağlamıştı. Üzerinde, sade mi sade bir ipek elbise vardı.

«İçeri buyurun lütfen, Bay Boyd.»

Hızlı adımlarla yanından geçip, oturma odasına girdim ve elimdeki paketleri bir sandalyenin üzerine bıraktım. İçinde soğuk şampanya bulunanı hariç tabii... Arkamdan o da oturma odasına geldi ve ellerini kavuşturup karşımda durdu. Şiir okumaya hazırlanan bir Hintli kıza benziyordu.

«Yaptıklarınız için size teşekkür etmek isterim, Bay Boyd.»

«Bay Boyd değil, *Danny*,» dedim.

«Danny.» Koca menekşe gözleri bir iki kez açılıp kapandı. «O geceyi, hayatımın geri kalan bölümünü hapiste bitireceğimi düşünerek geçirdim. Ertesi gün arayıp, Maxine'in beni kovduğunu, ama işin bu kadarla kapanacağını

söylediğiniz zaman...»

«Unut şimdi bunları,» dedim. «Şampanya kadehlerin var mı?»

«Yok,» dedi, mahcup bir edayla.

«Sen hele bardak getir de, nasıl olursa olsun, fark etmez.»

O, mutfaktan gelinceye kadar, ben şişeyi açmıştım bile. Uzattığı iki bardağı alıp doldurdum ve birini ona geri verdim.

«Teşekkür ederim.» Şampanyaya, onu ısırabilecek tehlikeli bir şeymiş gibi, hafif bir endişeyle bakıyordu.

«Yeni işinin şerefine!» dedim.

«Ama, benim yeni işim filan yok ki, Bay Boyd.»

«Bay Boyd değil, *Danny!*»

«Danny.» Yutkundu. «Benim için, yeni bir iş bulmak gerçekten güç olacak. Maxine Lord'un yanında beş yıl çalıştıktan sonra ondan bonservis almamış olmak, bütün kapıların yüzüme kapanması için yeterli.»

«Yeni işin, benim büromda sekreterlik...» dedim.

«Sizin büronuzda... Alay mı ediyorsunuz benimle?»

«Ciddiyim,» dedim. «Şu anda bir sekretere ihtiyacım var. Merak etme, Maxine'den aldığın paranın aynısını veririm.»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum.» Gözleri aniden ışıl ışıl parıldamaya başlamıştı. «Bana karşı o kadar iyi...»

«İyilik filan yaptığım yok!» diyerek sözünü kestim. «Senin gibi becerikli bir sekretere ihtiyacım var, o kadar. Hadi, 'şerefe' içelim şimdi. 'Uzun, mutlu ve yakın beraberliğimize!'»

«Uzun, mutlu ve... şey... yakın beraberliğimize!» diye tekrarladı Ursula, yutkunarak.

Kendini zorlayarak bardağını bitirdi ve itaatkâr bir tavırla bana uzattı. Tekrar doldurdum. «Seksi sekreterime, becerikli sekreterime!» diyerek, tekrar kadeh kaldırdım.

«Seksi sekreterinizin adı ne?» diye sordu Ursula.

«Sen! Bir tanem. Benim senden başka sekreterim yok! Sen, hem beceriklisin, hem de seksi.»

Ursula, şampanyadan koca bir yudum daha içti. «Ne hoş konuşuyorsunuz,» dedi. Artık ne burnunu çekiyor, ne de gözünü kırpıştırıyordu. Sabah güneşini gören bir çiçek gibi açmaya başlamıştı.

Boşalan bardağını tekrar doldurdum.

«Sende, seksi olmak için gereken her şey var. Sadece bunu göstermesini bilmiyorsun. Onu da, sana ben öğreteceğim,» dedim.

Gözlerinden bir alev geçti. «Hemen başlayalım o halde, Danny!»

«İlk iş, giyim,» dedim. «Yanımda, bir iki parça bir şey getirmiştim. Şunları bir denesene.»

Uzattığım paketleri aldı ve dümdüz bir yürüyüşle, yatak odasına geçti. 'Kırıtmasını da öğretmek gerek buna,' diye geçirdim içimden.

Az sonra sesi geldi. «Danny!» Endişeli olduğu açıkça belli oluyordu. «Herhangi bir şey unutmadığından emin misin?»

«Eminim,» dedim.

«Ama... biraz fazla açık değil mi?» Sesinde hafif bir panik vardı.

«Yok canım,» dedim. «Evde misafir kabul etmek için, rahat ve şık bir kıyafet; o kadar.»

«Acaba, bana bir şampanya daha hazırlayabilir miydin?»

«Hay hay,» dedim ve şişeye uzanıp masada duran bardağı doldurdum.

Elimde dolu bardakla yüzümü tekrar dönünce, şaşkınlıktan az daha şampanyasını yere döküyordum. «Aman Allahım! Bu ne güzellik böyle!»

Mahcup mahcup gülümsedi. «Hoşuna gitti mi gerçekten?»

«Harika,» dedim. «Sadece bir iki ufak ayrıntıyı daha halletmemiz gerekiyor.»

«Ne gibi?» diye sordu endişeyle.

Kollarımı ona doğru uzatıp, saçlarını başının arkasındaki tutsaklıklarından kurtardım. Bir anda omuzlarına kadar dökülen bukleler, bu işten pek hoşlandılar. Özgür ve mutlu bir ışıltı saçmaya başladılar. Sonra da, gözlüklerini dikkatle çıkarıp masanın üzerine bıraktım.

«Danny?» Güzelim menekşe gözleri, bana doğru bakıyor, ama pek bir şey göremedikleri belli oluyordu. «Bu yaptığın doğru değil, gözlüksüz göremem ben,» dedi.

«Güzel,» dedim ve uzanıp ışığı söndürdüm.

«Ne yapıyorsun, Danny??»

«Merak etme, güzelim. Sen olduğun yerde, halının üzerinde bekle, gerisini düşünme.»

«Niye ama?»

«Halının görevi bu da ondan.»

«Öyle mi? Bilmiyordum,» dedi, soluğu sıklaşmış ve hafifçe kalınlaşmış bir sesle.

«Bilmediğin daha çok şey var, ama merak etme, hepsini öğretirim sana,» dedim.

«Hadi öyleyse,» dedi sevinçle. «Ama, yeni elbisemi yırtmamaya dikkat et, Danny. Arkasında bir kanca var. Önce onu aç!»

Sevgili
SARI DİZİ
okurları...

Ülkemizin okumayı ve düşünmeyi zevk edinmiş insanlarına katkıda bulunmak üzere 2 Aralık 1983'den beri sunduğumuz SARI DİZİ kitaplarının yayınına, istemeyerek ara veriyoruz. Ne yazık ki, satışlarımızın düşüklüğü, özellikle son kâğıt zamlarından sonra, SARI DİZİ'nin yayınevi bütçesinde ağır bir yük oluşturmasına yol açtı. Türün tutkunlarına, ilerde yeniden, polisiye roman yayınına geçeceğimizi duyurmak, şimdilik tek tesellimiz.

Yayına başlarken, klasik-altı ve yeni-klasik yazarların, kaliteli yazarların yapıtlarını özenli, güzel çevirilerle yayınlamaya karar vermiştik. Sanıyoruz, bunu gerçekleştirebildik. Yanı sıra; yabancı dillere çevrilmesi olay sayılan San-Antonio dizisini; türün şimdiden klasikleşmiş kahramanı Nero Wolfe'u ve onun usta yazarı Rex Stout'u; John D. MacDonald'ın, polisiye türe yeni bir eda getiren Travis McGee'sini sizlere ilk kez tanıtmış olmamız da, SARI DİZİ çalışanları olarak kıvancımızdır.

Yedi aydır yayınlarımızı izleyen, eleştirileri ve önerileriyle bize destek olan sevgili okurlarımıza, bir süre için hoşça kal diyoruz. Ama sakın... bu bir elveda değildir...

Sevgiyle

Formülü anaforlamış haspa...

Ama kaçar mı Danny Boyd'dan... Bir sağ profil, şallak mallak olur; bir de sol profil, estepeta püf!... Müşterin hatun kişi; zanlıların içinde de hatun kişi var... Danny Boyd coşar o zaman. Sherlock Holmes gibi, ayakkabı tozundan şecere çıkaracak değiliz ya... Dalıveririz olayın göbeğine ki ne biçim!

Hatun, dünya kadınlarını kuyruğa dizmiş bir parfüm şirketinin sahibesi. Son bulduğu formülü yürütüvermişler ansızın. Bak şu tesadüfe ki, rakip firma aynı formülü -adeta kendi bulmuşcasına- sürüvermiş piyasaya... Hatun tutturmuş "formülüm" diye; biraderi tutturmuş, "şirket benim olacak" diye. Garibim Danny Boyd da, 5.000 Dolarının peşinde...

200 TL.